

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

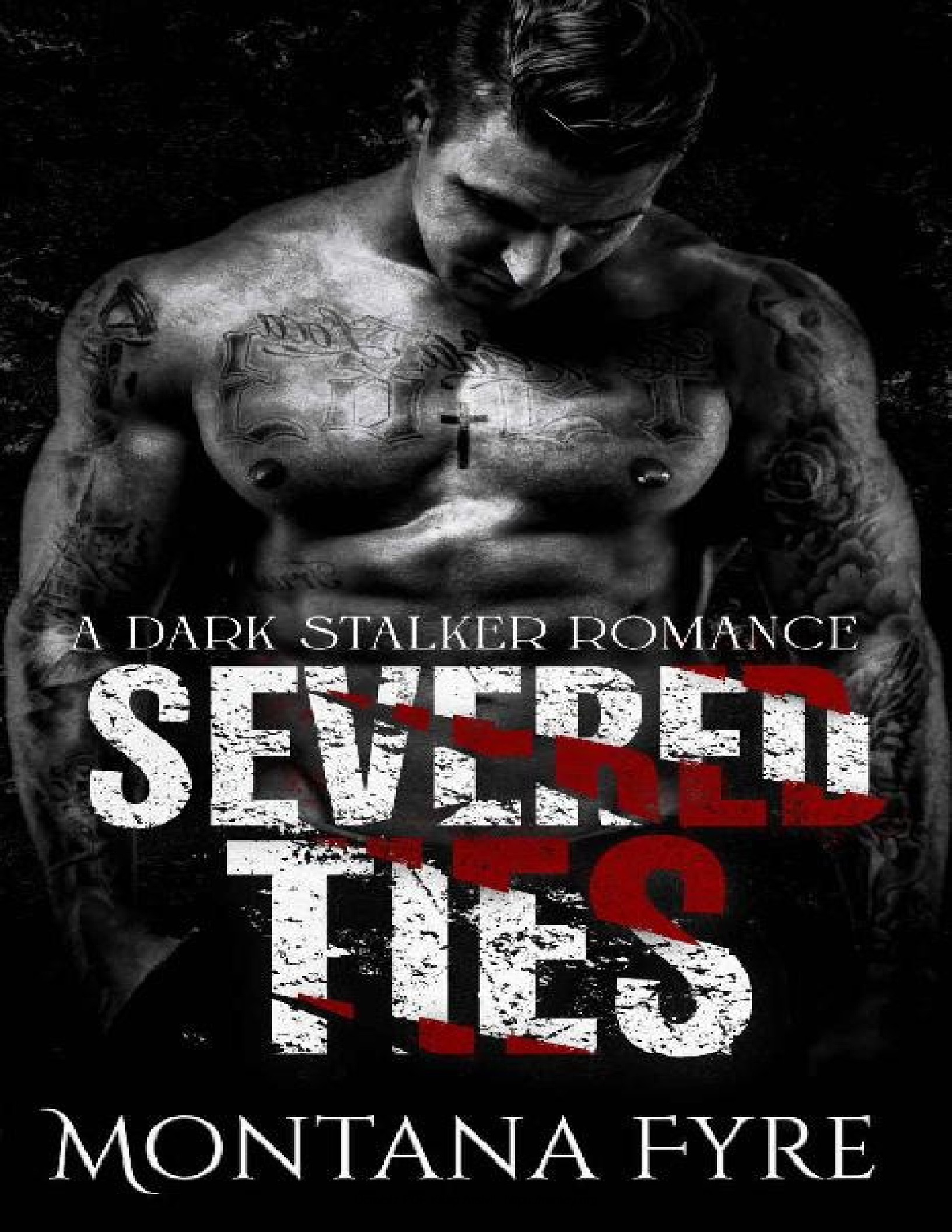
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK STALKER ROMANCE

SEVERED TIES

MONTANA FYRE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KOPARILMIŞ BAĞLAR

TAI NTED LOVE

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

MONTANA FYRE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEVERED TIES

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Tetikleyici

Uyarı

Önsöz

1. Clara
2. Tommy.
3. Clara
4. Tommy.
5. Clara
6. Tommy.
7. Clara
8. Tommy.
9. Clara
10. Tommy.
11. Clara
12. Tommy.
13. Clara
14. Tommy.
15. Clara
16. Tommy.
17. Clara
18. Tommy.
19. Clara
20. Tommy.
21. Clara
22. Tommy.
23. Clara
24. Tommy.
25. Clara
26. Tommy.
27. Clara
28. Tommy.
29. Clara
30. Tommy.
31. Clara
32. Tommy.
33. Clara
34. Tommy.
35. Clara

36. Tommy.
37. [Clara](#)
38. Tommy.
39. [Clara](#)
40. Tommy.
41. [Clara](#)
42. Tommy.
43. [Clara](#)
44. Tommy.
45. [Clara](#)
46. Tommy.
47. [Clara](#)
48. Tommy.
49. [Clara](#)
50. Tommy.
51. [Clara](#)
52. Tommy.
53. [Clara](#)
54. Tommy.
55. [Clara](#)
56. Tommy.
57. [Clara](#)
58. Tommy.
59. [Clara](#)
60. Tommy.
61. [Clara](#)
62. Tommy.
63. [Clara](#)
64. Tommy.
65. [Clara](#)
66. Tommy.
67. [Clara](#)
68. Tommy.
69. [Clara](#)
70. Tommy.
71. [Clara](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Montana Fyre](#) tarafından [da](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2023 Montana Fyre tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Tüm sorular yazara yöneltilmelidir.

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN (Ebook) : 978-0-6454851-9-6

İlk baskı, 2023.

Ön kapak tasarımı Silver Grace Kitap
tasarımı Montana Fyre tarafından
yapılmıştır.
Kardeşimin Editörü tarafından düzenlenmiştir.

www.montanafyre.comVe

llum ile Oluşturuldu

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Tommy, When it Raynes kitabında ilk kez sayfalarda görüldüğü andan itibaren kendi kitabına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yani, işkence görmüş bir sosyopatı kim sevmez ki? Ama sonra ona ruh eşini bulma zorluğu geldi. En az kadar kırık ve yalnız bir karakter. Aslında bunun Clara olmasını hiç istememiştim ama Wynter'ın Ölümü'nde göz göze geldikleri anda birbirleri için olduklarını anladım.

Bu kitabı yazmak bir aşk işiydi. Akıp gittiği, kelimelerin kolayca sayfaya döküldüğü zamanlar da oldu, her kelimenin dış çeker gibi geldiği zamanlar da. Ama bir araya geldi ve ben onların hikayesini çok sevdim.

Beni destekleyen, seven ve çılgınlığıma katlanan harika kocama teşekkür ederim. Sen bir tür harikası ve bu çılgın yolculukta yanımda olduğun için minnettarım.

Ayrıca Kitap Sohbeti'ne de teşekkür etmek istiyorum, hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Ne zaman çok ileri gidip gitmediğimi sorsam, bana yeterince ileri gitmediğimi söylüyorsunuz ve bu tüm karanlık romantizm yazarlarının ihtiyaç duyduğu türden bir destek.

Kitap bebeklerime bu kadar iyi bakan inanılmaz editörüme teşekkür ederim. Sen bir yıldızsın, Ellie.

Kitaplarımdan birini eline alan her bir okura teşekkür ederim. Aşık olduğunuz karakterler hakkında konuşmak için zaman ayıranlara ve bu yolculukta benimle birlikte olan herkese. Size sonsuza dek minnettarım.

Bana her zaman inanan arkadaşlarıma ve aileme, sürekli sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Ve geçmişin Montana'sına, bize kendinizi ortaya koyacak kadar inandığınız için teşekkürler. Siz olmasaydınız, 3 yıl içinde dokuzuncu kitabımızı yayınlamamızın imkanı yoktu.

OceanofPDF.com

Kitap Sohbetine, çünkü ne zaman çok ileri gidip gitmediğimi sorsam, bana daha ileri gitmemi söylüyorsunuz.

OceanofPDF.com

Yara izleri bize nerede olduğumuzu hatırlatır - nereye gideceğimizi
belirlemek zorunda değiller

- JOE MANTEGNA

OceanofPDF.com

TRİggER UYARISI

T Bu kitap, bunlarla sınırlı olmamak üzere, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği karanlık temalar içermektedir:

Şiddet

BDSM Takipçiliğinin

Unsurları

Bıçak

Oyunu Kan

Oyunu

Adam Kaçırma (Kahraman

Tarafından Değil) Dub Con

Con Olmayan

İnsan Kaçakçılığı Bozulmasından

Bahsedilmesi

Okuyucunun takdir yetkisi .

OceanofPDF.com

PROLOgUE

OceanofPDF.com

TOMMY

I asla bu kadar ileri gitmemeliydi. hiç istememiştim.

Ama onunla göz göze geldiğim an her şey değişti ve saplantım çiçek açtı. Diğerleri gibi değil. Onlar geçici ilgilerdi. En iyi ihtimalle onun yanında. İçimde bir şeyleri ateşe verdi ve o ilk günden beri buna karşı güçsüz kaldım.

Belki bu kadar korkmasaydı farklı olurdu. Beni bağlayan buydu, onun korkusu. Çünkü korku piyasadaki tüm ilaçlardan daha fazla bağımlılık yapar. Onu arzuluyorum. Ona ihtiyacım var. Ve Clara bana korkusunu gösterir göstermez, bağımlısı oldum.

Karla kaplı caddede yürüyor, yüksek deri çizmeleri taze toza batıyor ve paltosunu sıkıca sarıyor. Bu hafta işe yürüyerek gidip geliyor, bu da benim koruyucu içgüdülerimi alarma geçiriyor ama ona ne yapıp ne yapmaması gerektiğini söylemeye hakkım yok, özellikle de şeytanın gölgelerde gizlendiğini bilmediğini düşünürsek. Son sekiz aydır yaptığı her hareketi izlediğini de bilmiyor.

Yeterince masumca başladı. Angelo Russo ve pislik kuzenleri onu yaraladıktan sonra iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ediyordum. Belki sarsılmıştır diye düşündüm ve bir nedenden dolayı onu kontrol etmem gerekti. Ertesi gün onu tekrar kontrol etmem istendi ve ondan sonraki gün de aynı şey oldu, ta ki kendimi o uyurken dairesine girip gözetleme cihazları kurarken bulana kadar, böylece onun iyi olup olmadığını her zaman bilecektim. Bundan birkaç gün sonra, telefonuna ve sahip olduğu her çift ayakkabıya izleyici yerleştirmek için tekrar içeri girdim. Keşke bu dahiyane fikrin bana ait olduğunu söyleyebilseydim, ama doğrudan

Everett Masters'ın oyun kitabı. En iyi arkadaşım şimdiki nişanlısını takip etme konusunda profesyoneldi ve bu arada ben de bu becerilerden bazılarını kaptım.

Kaldırımında durup çantasını karıştırıyor, bir şey arıyor ve iç çekip topuklarının üzerinde dönüyor.

Neyi unuttun, benim tatlı geyik yavrum?

Onu caddeye kadar takip ediyorum, Chicago'nun ortasında bir Salı sabahının koşuşturması her sabah olduğu gibi beni de gizliyor. Yaptığım iş çoğunlukla geceleri ve bu nedenle sadece o işteyken, Frost Industries'in güvenlik duvarlarının arkasında ve onun güvenliği konusunda güvendiğim tek insan olarak uyumaya çalışıyorum.

Burnu serin hava yüzünden pembeleşmiş durumda ve dokunmaktan nefret etmeme rağmen onu ısıtmak için can atıyorum. Onunla ilgilenmeyi, onu korumayı, benim olduğu gibi onun da tüm dünyası olmayı arzuluyorum. Ama varlığımın onun hayatını karartmam. Bu yüzden onu evine bıraktığım ve dairesine yerleştirdiğim gece kendimi uzaklaşmaya zorladım. Baştan aşağı yara izleriyle kaplı iri yarı, dövmeleli bir adamın onu korkutacağını düşünmüştüm ama neredeyse rahat görünüyordu. Sanırım Russo'larla yüz yüze geldikten sonra oyuncak ayı gibi görünüyordum.

Ellerimi ceplerime sokarken bu düşünce kendi kendime homurdanmama neden oluyor. Yanlarından geçtiğim insanlar bana bakmamaya çalışıyor, benim kadar karanlık bir adamın bakışlarından kaçınmaya çalışıyorlar, sanki onları durdukları yerde öldürme riskim varmış gibi. Ama ben sadece bunu hak eden insanları öldürürüm ve çoğunun amcık olduğundan emin olsam da, onları öldürmek hiçbir şey kazandırmaz ve bu nedenle düşmanlarımızın kanının verdiği tatmini vermez.

The Circle'da bile, erkeklerin kanını akıtmanın bir erdemi var. Beni küçümseyenleri ölümün kıyısından dönene kadar dövmekten hastalıklı bir tatmin duyuyorum. Bir dövüşçü gibi görünmüyorum ve bu genellikle benim lehime işliyor. Bir dövüşçünün isteyebileceği tek şey budur, özellikle de yetenekli birinin.

Olduğu yerde durup etrafına bakıyor, gözleriyle etrafındaki sokağı, kaldırıma park etmiş arabaları, etrafında yürüyen insanları tarıyor ama beni tamamen ısıkıyor. Bunu her gün ya da iki günde bir yapıyor ve her zaman yanımdan geçip gidiyor, ama ben onu görmezden gelmeyi nasıl karşılayacağımdan asla emin olamıyorum. Bu birçok açıdan benim lehime işliyor çünkü varlığımın açıkça farkında olmasına rağmen, onu aylardır takip ettiğimi fark etmedi, ama bu onun evreninin merkezi olma ihtiyacına ters düşüyor.

Sokağı üç kez daha taradıktan sonra sinirli bir nefes alıyor ve Frost Industries binasından sadece birkaç blok ötedeki dairesine doğru yürümeye devam ediyor. Kişisel asistan olarak Chicago'nun göbeğinde tek yatak odalı güzel bir daireyi karşılayamaması gerekirdi ama Wynter yaptığı iş için ona iyi para ödüyor, özellikle de şimdi bebeği doğurmak için işinin çoğunu devretmişken.

Dairesinin lobisinde kayboluyor ve ben sokağın karşısında olduğum yerde kalmayı başarıyorum. Bazen o görüş alanımdan çıktığında tüylerim diken diken oluyor ve buna dayanamıyorum ama bugün o günlerden biri değil.

Onun tam karşısındaki binaya yaslanıyorum ve ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyorum. Bu sabah hava buz gibi. Normalde soğuğu hissetmem ama Ocak ayının acı havası iliklerime kadar üşütüyor beni.

Önemsiz birkaç mesaja göz gezdiriyorum, işin bahişi tarafına yüklü miktarda borcu olan ve daha fazla zaman için yalvaran bir pislik. Potansiyel dövüşçülerden birkaç mesaj ve Rayne'den bugün yapmamı istediği bir işle ilgili birkaç mesaj... Kafamı kaldırdığımda Rayne binanın merdivenlerinden iniyordu. Onu aydınlatan güneş ışığıyla bir melek gibi görünüyor. Bazı günler ışık ona o kadar mükemmel vuruyor , gerçek olmadığına yemin ediyorum, koyu kahverengi saçları ebedi bir varlığın saçları gibi parlıyor ve eğer ona uzansaydım, onu karanlığımla lekeleseydim, cennetten düşerdi ve karanlık ruhumda bunu ben bile yapamam.

Gözleri tekrar sokağı tarıyor ve kahverengi gözlerinin hayatındaki gölgeli bir varlıktan başka bir şey değilmiş gibi üzerimde gezinmesi için kendimi hazırlıyorum, ama benimkilerle kilitlendiklerinde midem bulanıyor ve karar verdiğimi fark etmeden önce topuğuma dönüyorum. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Buradan çok uzakta olmayan eski tünellere bir giriş var ve eğer aramıza yeterince mesafe koyabilirsem, geceleyin bir hırsız gibi sıvışabilirim. Ama gıcırdayan lastiklerin sesi dikkatimi geri çekilmemden ayırıyor ve arkamı döndüğümde dehşet beni çarpıyor.

Ağır çekimde, geldiğim yöne doğru ölü bir koşuyla kaçarken oluyor. Araba kontrolünü kaybediyor. Clara sokağın ortasında korku dolu gözlerle duruyor, seyirciler ona doğru ilerliyor ama hiçbiri onu kurtaracak kadar yaklaşmıyor.

Yavrumu kurtarabilecek tek kişi benim ve belki de bu kadar uzun süre uzak kalarak ikimize de kötülük . Belki de benim için

Onu ilk gördüğüm andan beri mücadele ettiğim şekilde talep et.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

CLARA

T İşte hayatımda göremediğim bir varlık, evden her çıktığımda ve hatta o zaman bile tenimi yakan gözler. Bazı sabahlar yuvarlanıyorum ve çamaşır deterjanı dışında bir koku olduğuna yemin ediyorum. yastıkta kendi parfümüm var, ama delilik... değil mi?

Bu sabaha kadar ben de öyle düşünüyordum. Aslında, son birkaç ay içinde aklımı kaçırdığıma yemin ettiğim birçok zaman oldu. Göremediğim dikkatli gözlerin altında derimin diken diken olmasının başka bir açıklaması yok. Bazı günler kendimi ikinci kattaki pencerenin önünde durmuş, altımdaki sokağa bakarken, varlığından emin olmadığım bir hayaleti tararken buluyorum.

Ama bu sabah, gözlerin sahibini buldum ve bu sahip tanıdıktı. Çok tanıdık. Geceleri rüyalarımın giren mavi gözlerin aynısı. Ne kadar tehlikeli olsa da kendimi rüyalarımın bulduğum gözlerin aynısı.

Tommy Hart'la sadece bir kez tanıştım ama itiraf etmek istediğimden çok daha fazla rüyamın yıldızı oldu. Beni kurtardı, gözlerimi kapatamayacak kadar korktuğumda bana sarıldı ve beni eve getirdi, her odayı, her dolabı kontrol etti, hatta yanağıma tatlı bir öpücük kondurup gecenin içinde kaybolmadan önce çatıdaki boşluğu kontrol etmeye kadar gitti.

Peki bu sabah neden benim sokağımda? Sabahın sekizinde şehrin bu tarafında ne işi olabilir? Wynter beni işinin karanlık kısımlarından uzak tutuyor ama Tommy'nin ne iş yaptığını çok iyi biliyorum ve anladığım kadarıyla bu işteki rolü Salı sabahı kalabalık bir caddede değil, gecenin karanlığında yapıyor.

Onu gördüğümü fark eder etmez topuklarının üzerinde döndü ve bir grup insanı iterek sokağa doğru geri çekildi. Eğer ben olmasaydım

Daha önce şüpheliydim ama şimdi eminim ki öyleyim ve kendimi içgüdüsel olarak kaldırıma doğru adım atarken buluyorum. Tommy neden beni takip etsin ki? Wynter'ın benim için bir güvenlik görevlisi ayarlamadığından eminim, ama belki de ayarlamıştır ve bana söylemeyi unutmuştur. Tommy'nin iş için yaptığı şey bu değil, bu yüzden hala neden burada olduğunu ya da neden benden kaçtığını açıklamıyor.

Yoldaki siyah buzdan kaçınmaya dikkat ederek caddeye adım atmadan önce iki tarafa da hızlıca bakıyorum. Ocak ayı Chicago'da dondurucu geçiyor, gençlik yıllarımı geçirdiğim Florida'dan çok uzakta. Çoğu insan için tüm yıl boyunca sıcak olan bir yerden soğuk Orta Batı'ya taşınmak garip bir olay gibi görünebilir ama ben bu şehri seviyorum ve içinde büyüdüğüm cehennemden ve varlığımı kâbusa çeviren insanlardan kaçma kararımdan asla pişman olmayacağım. Buraya taşındığımdan beri kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim, her ne kadar hala kendi gölgemden korkuyor olsam da.

Tommy gibi birinin ya da herhangi birinin peşinden koşmak bana göre değil. Dürüst olmak gerekirse, erkeklerle ya da tanımadığım herhangi biriyle çıkmak ya da konuşmak için çok utangacım, öyleyse neden ayaklarım beni kendi istekleriyle taşıyor?

Gıcırdayan lastiklerin sesi duraksamama neden oluyor ve gözlerim bana doğru hızla gelen bir arabayla karşılaştığında olduğum yerde donup kalıyorum. Hareket etmem gerekiyor ama ayaklarım yola sabitlenmiş, bana doğru koşan kendi ölümüne bakıyorum. Neden hareket edemiyorum? Neden ayak bileklerime beton yapışmış gibi hissediyorum ve bana doğru hızla gelen bir arabaya bakıyorum?

Etrafımda kaos bu soruları düşünmek için fazla zamanım olmuyor. İnsanlar yolumdan çekilmem için bana bağıyor. Bana doğru hızla gelen arabanın kornası bangır bangır çalıyor. Yine de hareket edemiyorum, bana çarpmak üzere olan son model sedandan gözlerimi ayıramıyorum.

Son saniyede, tamponun soğuk çeliğini neredeyse bacaklarımda hissedebildiğim anda, güçlü kollar bedenimi sarıyor ve beni yoldan çekiyor. Yoldan çekilirken araba baldırımı sıyrıyor ve ciğerlerimden bir çığlık kopana kadar acı bacağıma yayılıyor. Vay anasını. Ölebilirdim. O araba bana çarpıp caddeden aşağı fırlatabilirdi. Ama ölmedim. Biri beni kurtardı. Biri kendi bedenini tehlikeye attı ve o biri hâlâ beni tutuyor, kolları gövdemin etrafında titriyor.

Aşağıya baktığımda yaralı dövmele ellerin karnıma yayıldığını ve beni sahibine karşı öyle bir güçle tuttuğunu görüyorum ki acıdan ölüyorum.

Bunun için minnettarım. Vurulmadığımı kendime hatırlatmak için bunu hissetmeye ihtiyacım var.

"Aklından ne geçiyordu Clara?" diye çıkışıyor ve o derin gümbürtüyü nerede duysam tanırım. Rüyalarıma girmiş, aklıma geldikçe bana müstehcen sözler fısıldamış ve soğuk terler içinde uyandığımda bana güvende olduğumu söylemişti. Yani, zihnimdeki sesi. Gerçek hayatta onun sesini sadece bir kez duydum.

"Tommy?" Fısıldıyorum, omzumun üzerinden yukarı bakıyorum ve onun öfke dolu yoğun mavi gözleriyle karşılaşıyorum.

"Merhaba, küçük geyik yavrusu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

TOMMY

A Öfke günlük hayatımın bir parçası. Ruhunuzda öfke olmadan insanlara işkence edemezsiniz ve bu Frost Industries için yaptığım işin büyük bir parçası. Ama daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Daha önce Clara'yı korumak için duyduğum şiddetli ihtiyaç damarlarımı acıtana kadar atıyor ve kollarımla onu sarıp sarmaladığımda, tenimi ürpertmesine rağmen onu kendime doğru sımsıkı tuttuğumda bile bunu yatıştıramıyorum.

Aklından ne geçiyordu ki? Yaralanabilirdi ya da daha kötüsü, *ölebilirdi*. Hayatımdaki tek ışığın artık nefes almadığını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ve parmaklarım karnında geriliyor. Onu bu kadar sıkı tutmamalıydım. Muhtemelen ona zarar veriyorum, ama bedenimi onunkinden ayırmaya kendimi ikna edemiyorum, henüz değil.

Neredeyse zamanında yetişemiyordum. Sokaktaki amcıklar sadece izledi. Yavruma neredeyse o aptal sürücü çarpıyordu. Everett'ten bana bilgilerini vermesini istemek için ruhsatı aklıma not ettim. Clara'ya zarar vermek isteyen birinin bu dünyada yürümesine izin veremem.

Minik bedeni kollarımda titriyor ama sanki onu bir arada tutan tek şey benmişim gibi kollarıma sımsıkı sarılıyor ve ben de onun için böyle olmayı seviyorum. Üzerimdeki elleri midemin rahatsız bir şekilde sallanmasına neden olsa bile, onun için, onun rahatı için buna katlanmaya hazırım.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor uzun dakikalar sonra. Onun o pislik tarafından ezilmesini izlemek isteyen kalabalık dağıldı ve kimse bize dikkat etmiyor. İyi oldu. Clara'ya bakan herkes benim hedef listemde. O benim ve kimsenin onun mükemmel vücuduna göz ucuyla bile bakmasını istemiyorum.

Bu güzel bir soru. Kaosun içinde bir cevap bulamadığım bir soru. Belki de zamanımın büyük bir kısmını takip ederek ve evine girerek, hatta uyurken nefesini yüzümde hissetmek için yanına uzanacak kadar ileri giderek geçirdiğim için bir yalan hazırlamalıyım, ama bir şekilde bir aşamada beni yakalayabileceği hiç aklıma gelmedi. Bunu uzun yıllardır yapıyorum ve insanların bana hayalet demesinin bir nedeni var. Beni görmeni istemiyorsam, görmezsin. Bugün hariç. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda daha cesur olmaya başladım. Bazı günler parfümünü koklamak için sokakta ona çarpacak kadar ileri gidiyordum, bu yüzden sanırım biraz fazla rahat olmam an meselesiydi.

"Everett bana Frost personelinin rutin kontrollerini yaptırıyor." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor, sanki önceden çalışılmış ve planlanmış gibi. Ama öyle değil.

"Ah." Sesi düşüyor, hüzün sese karışıyor. "Bu mantıklı, sanırım."

Öyle değil. Şu anda hiç düşmanımız yok, dolayısıyla personelimiz hiçbir zaman şu anda olduğundan daha güvende olmamıştı. Chicago hiç bu kadar güvende olmamıştı.

"Yaralandın mı?"

"Hiç sanmıyorum." Ona sarılmamı çekiştiriyor ve sıcaklığını üzerimde tutmayı ne kadar çok istesem de kollarımı bırakmak zorunda kalıyorum. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum ama Clara'nın kollarımda olması bambaşka bir şey. Anlamsız bir düzüşmenin parmaklarını kolumda gezdirmesinden farklı. O farklı.

İleriye doğru attığı ilk adım yeterince sağlam görünüyor, ama ikincisinde yüzü acıyla buruştuğunda, hiç düşünmeden hareket ediyorum ve kollarımı iki yanında tutuyorum, düşerse onu yakalayabileceğimden emin oluyorum.

"Emin misin?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

"Araba bacağıma çarptı," diye sessizce itiraf ediyor, başı teslimiyetle öne eğiliyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Utangaç olduğu kesin ama başka bir şey daha var. Ne zaman bir başkasını rahatsız edecek bir şey olsa, küçük de olsa bunu fark ediyorum. Ama neden? Wynter onu her zaman övüyor, her zaman olabileceğinin en iyisi olması, daha büyük projeler üstlenmesi, rolünün bazı kısımlarını üstlenmesi, böylece doğum izni alabilmesi ve CFO olarak geri adım atabilmesi için onu zorluyor ama kendine güveni yok. Kendisine etrafındaki insanların inandığı gibi inanmıyor.

Bilinçli olarak bunu yapmaya karar vermeden önce, onu kollarımın arasına aldım ve göğsünden küçük bir çığlık çıkmasına neden oldum. "Tommy, beni yere bırak," diye bağıyor.

"Hayır."

"Evet."

Ateş saçan gözlerine bakıyorum ve dudaklarımın kenarlarının bir sırtışa dönüştüğünü fark ediyorum. "Bu konuda herhangi bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok hoş." Caddeye adım atmadan önce her iki yönü de üç kez kontrol ederek yolun karşısına geçiyorum. Onun güvenliğini riske atmayacağım, asla.

Tartışacakmış gibi görünüyor, ama soğuk bir rüzgâr etrafımızı sarıp onun bana sokulmasına neden olduğunda sözleri güzel, dolgun dudaklarının arasından çıkamadan ölüyor. Kolları boynuma dolandığında, orada olduğunu bilmesine imkan olmayan yara izlerinin üzerinden geçerken midem bulanıyor olsa da, bana doğru eğilme şekli bir yanımin onun bana ihtiyaç duymasının sahipleniciliğinden zevk almasına neden oluyor. Her şey için bana güvenmesini istiyorum. Bir şeye ihtiyacı olduğunda aradığı ilk kişi ben olmak istiyorum ve bu sadece bunun başlangıcı. Bana ihtiyacı olacak. Çünkü bensiz nefes almasını imkansız hale getireceğim.

Apartmanın kapısını iterek açıyorum ve sanki kollarımda başka bir insan taşııyormuşum gibi merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Etrafta bir sürü ağır sikik taşıyorum, bu yüzden Clara o pisliklerin yanında küçücük kalıyor.

"Hangisi olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor ve ona aylardır geceleri eve girdiğimi söylemeden önce kendimi zor tutuyorum. Bunu bilemez, henüz değil, belki de hiçbir zaman. Wynter ve Snow, Everett ve Elijah'a takip eğilimleri konusunda şaşırtıcı derecede anlayışlı davrandılar ama Clara bana onlar gibi bunu sevimli bulacak biri gibi gelmiyor.

"Evet."

Doğruca kapıya yürüdüm ve anahtarını almak için elimi uzattım. İlk gecedan sonra kestiğim anahtar için cebime uzanabilirdim. Dışarıdan içeriye bakmayı kaldıramazdım ama henüz o noktada değiliz. Daha yeni ışığa adım atmışken bana güvenmemesine izin veremem.

Anahtarı bana uzatıyor ve ben de hızlıca dairesinin kilidini açıyorum. Tanıdık vanilya ve çilek kokusu, gülünç derecede temiz daireye adım attığımda bana saldırıyor. Son birkaç aydır çoğu gece buradaydım ve henüz yerinde olmayan bir şey görmedim. Ama belki de bunun nedeni fazla bir şeye sahip olmamasıdır. Eşyalarının çoğu

ihtiyacı olan şeyler. Giysiler. Aletler. Onsuz yaşayamayacağı şeyler. Ama ne bir fotoğraf, ne bir kişisel eşya, ne de kişiliği hakkında bilgi veren bir şey var. Onu uzaktan tanımak için sekiz ay harcamamış olsaydım, klinik beyaz boşluktan onun hakkında hiçbir şey tahmin edemezdim.

Onu krem rengi kanepeye yatırıyorum ve hemen botlarını bacaklarından çekiştirmeye başlıyorum. En sevdiğim çift onlar ve bilmesem bazı günler sırf benimle alay etmek için giydiğini düşüneceğim. Bugün onları gri bir palto ve kısa siyah örgü bir elbiseyle eşleştirdi ve bu kombinasyon, vücudundaki her giysiyi soyup her gözeneginden kokum sızana kadar onu becermek istememe neden oluyor.

"Bunu yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin," diyorum, başımı kaldırıp ona bakma zahmetine girmeden. "Ama bunu senin için yapacağım. Yaralısın ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden iyi olduğumdan emin olmak istiyorsun? Yani, buraya sadece rutin bir kontrol için geldiyseniz, yaralı olmam neden önemli olsun ki?"

Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum ve kahverengi havuzların ardında ona hiç benzemeyen bir meydan okuma görüyorum. Çatışmacı biri değildir. En ufak bir şekilde bile. Öyle ki Wynter birkaç hafta önce Clara'nın bebeği doğurmak için izindeyken yapması gözden geçirmek için bir toplantı ayarladığında, başının bir şey yüzünden belada olduğunu düşündüğü için tam bir sinir krizine girmesini izledim.

"Wynter'in iş yükünü devralmak üzeresiniz, bu yüzden sağlığınızın yerinde olması önemli."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

CLARA

H Yalan söylüyor.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum, çünkü iyi bir karakter değilim, ama dudaklarından dökülen kelimelerin tam bir yanlış. Asıl soru, Tommy'nin bana yalan söylemek için ne sebebi var? Beni öldürmek için burada olması mümkün mü? Yanlış bir şey mi yaptım? Çok mu şey gördüm?

Düşünceler paniğin göğsümde alev alev yanmasına neden oluyor. Hayır. Bu mümkün değil. Wynter ve ben CFO olarak göreve başladığından beri yıllardır birlikteyiz ve benimle konuşamayacağı şeyler olduğunu her zaman biliyordum. Şimdi bu neden değişsin ki?

"O güzel kafanda neler oluyor, küçük geyik yavrusu?" diye mırıldanıyor yüzümdeki bir tutam saçı fırçalarken. "Nereye gittin sen?"

Başımı sallıyorum, göğsümdeki paniği konuşabilecek kadar temizlemeye çalışıyorum. "Önemli değil," diye fısıldıyorum.

Tommy birkaç saniye daha beni yakından izledikten sonra botlarımı baldırlarımdan çekmeye devam ediyor. İlki kolayca çıkıyor ama elleri sol baldırıma dolanır dolanmaz bir nefes alıp bacağıma geri çekiyorum.

Bana acı çektirme fikrinden dolayı işkence çekmiş gibi görünüyor ve nedense ben de onu uzaklaştırmak istiyorum. Beni inciten kişinin kendisi olmadığına ve beni ondan uzaklaştıran şeyin bana çarpan araba olduğuna dair onu rahatlatmak istiyorum. "Özür dilerim, Clara. Daha dikkatli olmalıydım."

"yok," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Tanrım, bu acıttı.

Tekrar bana doğru ilerlemeden önce birkaç saniye tereddüt ediyor. "Bacağına kontrol etmem gerek, bu yüzden botu çıkarmam lazım. Ya ayakkabıyı çıkarmayı

ya da ben kesebilirim." Siyah kot pantolonunun arkasından uzun bir bıçak çıkarıyor ve bu manzara karşısında gözlerim açılıyor. O şeyi hangi cehennemde saklıyordu? Ve önümde çömeldiğinde kendini nasıl bıçaklamadı?

"Kesmeyin," demek için acele ediyorum.

Gözlerimi elindeki bıçağa çevirmeden önce kaşlarını kaldırıyor. O şeyin ne kadar rahatsız edici olduğunun farkında olmalı... değil mi? "Yani, onu senden çekmeme izin mi vereceksin?"

Karnımda yuvarlanan huzursuzluğa rağmen başımı sallıyorum. En sevdiğim diz üstü çizmelerimi kesmemesini tercih ederdim ama bacağım ağrıyor ve içimden bir ses bu lanet şeyi çıkarmanın çok zaman alacağını söylüyor. "Evet."

Bana başıyla hızlıca bir selam veriyor ve bıçağı arkasındaki masanın üzerine koyuyor. Her nasılsa bu onu daha da büyük gösteriyor, sanki beyaz yüzey silahı Tommy gibi korkunç biri tarafından kullanıldığında olduğundan daha tehditkâr gösteriyor. "Bunu olabildiğince çabuk yapacağım, yara bandını söker gibi." Duraklıyor, mavi gözleri şehvete benzer bir şeyle parlıyor. "Gerekirse çığlık at."

Sözleri yanaklarımı ısıtıyor ve deriyi ağrıyan baldırlarımın üzerinde kaydırırken neredeyse dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Boğazımdan izinsiz bir çığlık kopuyor ve içime bir korku düşüyor. Bana her zaman acımı dışa vurmamam öğretilmişti çünkü rahatlığım neden kimsenin umurunda olsun ki? Ya da en azından ben çocukken babam böyle söylerdi. Sesi zihnimde yankılanıyor ve sessizce kendimi azarlıyorum. Tommy'nin beni ağlarken görmesi ve beni teselli etmek zorunda kalması yeterince kötü değil mi? Son birkaç aydır kendime o gün duygularımı göstermemde bir sakınca olmadığını, şehrin en acımasız adamları tarafından rehin tutulmamın ve tek arkadaşımı tuzağa düşürmek için kullanılmamın üzülmek için haklı bir neden olduğunu anlatmaya çalıştım. Ancak seslerin biraz fazla yüksek çıktığı ve ailemin bana her zaman aşılama çalıştığı bir şeyi hatırladığım zamanlar oluyor. Kimse beni umursamıyor. Üzgün, incinmiş ya da kırılmış olmam kimsenin umurunda değil. Herkes kendini düşünüyor ve bu defalarca yüzleşmek zorunda kaldığım acı bir gerçek.

"Her şey tamam," diye fısıldıyor Tommy, sert parmakları çıplak tenimin üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyor. Doğası çok acımasız olduğu için bana başka bir insanı rahatlatmış biri gibi gelmiyor. Yine de bana dokunma şekli acımı dindiriyor ve tek odaklanabildiğim şey önümde diz çökmüş, rahatlık alanının tamamen dışında görünüyor olması.

Vücudum dokunuşunun altında gevşeyene kadar bacağımı okşamayı bırakmıyor ve nedense aptal kalbim bunun üzerine çırpınıyor. Tommy gibi bir adama karşı bir şeyler hissetmek düpedüz aptallık ama yine de rüyalarımın çoğunda yer alıyor.

Yaralı elleriyle bileğimi kavırıyor ve baldırıma bakabilmek için bacağımı hafifçe çeviriyor. Ben de bakmalıyım. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor çünkü her şeyde olduğu gibi sorunum her neyse kendime bakmam gerekecek. Ama bunun yerine onun kirli sarı saçlarına ve beni incelerken kaşlarının hafifçe bir araya gelişine bakıyorum. Beni kontrol etmesi gerektiği şekilde yönlendirirken dokunuşu nazik ve çıplak elleriyle insanları öldürmüş bir adamın benimle bu kadar ilgilenmesinde gülünç derecede seksi bir şey var. Bir seri katili çekici bulma meselesini halletmem gerekiyor çünkü bunun tek bir sonu olabilir ve o da büyük ihtimalle son nefesimi vermek olacak.

"Kötü bir morluğun olacak ama hiçbir yerini kırmamışsın," diye tahmin ediyor sonunda.

"Oh iyi!" Bacağımı kavrayışından çekmeye çalışıyorum, ancak kaçma girişimime rağmen beni tutmaya devam ederek hafifçe sıkıyor. "İşe gitmeliyim."

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Déjà vu beni vurdu. Bunu birkaç dakika önce yapmamış mıydık? Neden bu kadar inatçı olmak zorunda?

"Yani, hayır. Wynter bu sabah sana araba çarptığını öğrenirse işe gelmeni istemez," diye meydan okuyor.

"Bana araba çarpmadı." Gözlerimi deviriyorum. "Bana çarptılar."

Kaşlarını kaldırıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Eminim Wynter aradaki net farkı görecektir."

"Tamam, ona söylemeyeceğim." Omuz silkiyorum.

Başını sallamadan önce uzun süre bana bakıyor. "Tamam, tabii."

Aniden kabul etmesi beni şaşırttı. Ne dedi ki? Birkaç saniye önce inatçı bir eşek gibi davranmıyor muydu?

"Neden kalkmıyorsun, seninle ofisine kadar yürüyeyim? Zaten Everett ile görüşmek için o tarafa gidiyorum."

Bu neden biraz fazla kolay görünüyor?

Bileğimi kavrayışından kurtarıırken ve üzerine geri dönerken onu sorgulamama izin vermiyorum. Elini bana doğru uzattı.

ki bunu tereddüt etmeden yapıyorum. Kendimi yukarı çekmeye çalışana kadar bunun bir tuzak olduğunu fark .

Acı bacağımdan yukarı fırlıyor ve göğsümden bir çığlık kopuyor. Lanet olsun, çok acıyor. Pelüş kanepeye geri düşüyorum ama rahatlama hemen gelmiyor ve Tommy'nin kendini beğenmiş yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Tamam, belki bugün evden çalışırım," diye kabul ediyorum. "Ama sadece istediğim için. Gerçekten isteseydim ofise gidebilirdim."

"Eminim."

"Yapabilirim," diye çıktım.

Kıkırdıyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Sen öyle diyorsan." "Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana daha kötüler de

söylendi." "Hiç

şaşırmadım."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkmadan önce birkaç saniye beni düşünüyor. "Dünyanın geri kalanına bu yönünü çok sık göstermiyorsun."

"Ne?"

"Ateş. Çoğu zaman tekneyi sallamaktan korkuyor gibisin, ama şu anda sadece... özgürsün." Ben cevap vermeyi düşünmeden dönüp kapıya doğru yürüyor. "Wynter'a bugün izinli olduğunu söylerim, sonra yine gelirim."

Ben tartışmadan ortadan kayboluyor ve ben de dairemin kapalı kapısına bakakalıyorum. Az önce ne oldu öyle?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

TOMMY

I ona dokunmamalıydım. Benim yaptığım gibi değil. Ellerimi onun mükemmel porselen tenine koymamalıydım ve ona dokunmanın her bir saniyesini sevmemeliydim. Çünkü kendime ne kadar çok izin verirsem ona dokunmak ne kadar zorsa, onu takip etmek de o kadar zor. Hayatına girip beni ne kadar delirttiğini ve ona olan saplantımın ne kadar derin olduğunu görmesini sağlamamak o kadar zor.

Onun apartmanından uzaklaştığım her adım bacaklarımı ağrıtıyor ama kendime neden uzak durduğumu hatırlatmak için aramıza biraz mesafe koymak zorundayım.

Clara normal bir hayatı hak ediyor. Ona mükemmel bir aile, üç çocuk, bir köpek ve banliyöde beyaz bir çit verebilecek bir adamı hak ediyor. Ama ben o adam değilim ve asla da olmayacağım. Böyle bir hayat yaşayabilecek kapasitede değilim ve bunca zamandır beni gölgede bırakan gerçek de bu. Ona ihtiyacı olanı ve hak ettiğini veremem, bu yüzden en iyisi tamamen uzak durmak.

Clara'nın çalışmayacağını bildirmek için Wynter'a bir mesaj atıyorum ve ofise giderken tesadüfen oradan geçtiğim gibi bir saçmalık uyduruyorum. Asistanını her gün uzaktan işe bıraktığımı bilmesine gerek yok. Aslında bu sabah Everett ile birkaç hafta içinde açılacak olan yeni dövüş kulübümüz The Circle'ı konuşmak için buluşacağım. Uzun bir yol oldu ama neredeyse ilk dövüşlerin zamanı geldiği için rahatladım. Şiddet için can atıyordum ve kurallarımız ülkedeki diğer ringlerden biraz daha temiz olsa da, kan sıkıntısı olmayacak.

Frost Industries'e pek sık gelmiyorum çünkü evlerinden birinde buluşmak çok daha rahat oluyor, ancak bebek yaklaştıkça

Wynter ve Everett, küçük kızları geldiğinde onunla vakit geçirebilmek için uyanık oldukları her anı ofiste geçiriyorlar. Ben de ofise gelmeyi sevmiyorum. Fuayenin çizgileri benim pürüzlü parçalarım için fazla temiz, insanlar benim kırılmışlığım için fazla mükemmel. Ama bugün bir istisna yaptım çünkü yapbozun son parçalarını bir araya getirmeye hazırım.

Yetişkin hayatım boyunca Frost Endüstrileri için çalıştım. Gençliğimde Rayne, Storm ve Everett ile arkadaşım ve en kötü düşmanımdan bile istemeyeceğim kâbusları yaşamama yardımcı oldular. Bunun için onlara sonsuz bir minnet borcum var ve hayatımı en karanlık günlerimde bana gösterdikleri nezaketi onlara geri ödemeye çalışarak geçireceğim.

Sekseninci kata vardığımda ellerim iki yanımda yumruk olmuş ve böyle bir şey yapmak zorunda kaldığımda her zaman içimi kaplayan huzursuzluk iyice yerleşmişti. Saint James ailesinin erkekleri, hatta Everett ve Elijah bile bu tür bir ortama uyum sağlayabilir ama ben sağlayamıyorum. Göze batıyorum ve benim gibi bir hayaletin nefret ettiği bir şey varsa o da istenmeyen ilgidir.

Sıra sıra odaların arasından geçerken resepsiyonistle konuşma zahmetine girmiyor, bakışları umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu neden yine malikânede yapmadık ki? Kapıyı çalmadan Wynter'ın geniş ofisine giriyorum ve onu masasının arkasında kaşları çatık, Everett'i ise masasının önünde huzursuzca volta atarken buluyorum. Elini kirli kahverengi saçlarının arasından geçiriyor, ama adımları duraksamıyor.

"Neden doğurmaya hazır biri gibi görünüyor?" diye sordum.

Wynter bana bakıyor ve geniş bir gülümseme veriyor. "Hamileliğimin bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen çok fazla çalıştığımı düşünüyor."

Everett, "Çünkü çok fazla çalışıyorsun," diye itiraz ediyor. Adamı on yıldır tanıyorum, ama onu bu kadar telaşlı gördüğüm zamanlar çok azdı.

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. "Bu sabah doktorla konuştun ve o da sana son iki haftadır söylediklerimi doğruladı. Stresli olmadığım sürece masamın başına oturup çalışmamda bir sakınca yok. Evde kanepede oturup Netflix izlemekten hiçbir farkı yok."

"Orası hariç, stresli olmanızın mümkün olmadığını biliyorum."

"Beni neyin strese soktuğunu biliyor musun, Ev?" Kadın kaşlarını kaldırıyor ve adamın adımları nihayet duraksıyor. "Dünya yıkılıyormuş gibi volta atıyorsun. Ya oturur musun

aşağı inip Tommy ile konuşayım mı yoksa işimi halledebilmek için dışarı mı çıkayım?"

Masanın diğer tarafındaki iki sandalyeden birine nişanlısıyla birlikte oturmadan önce ona ters ters bakıyor. Sanırım bu hamilelik onun için Wynter'dan çok daha zor oldu ve eğer bebek doğmadan önce onu öldürmezse bu bir mucize olacak.

"Şimdi, sen." Buz mavisi bakışlarını bana çevirdi. "Asistanıma ne yaptın?" Sandalyesine yaslanmadan önce mükemmel biçimli bir kaşını kaldırıyor. Elbisesinin içine soktuğu basketbol topu olmasa hamile olduğunu asla anlayamazdınız çünkü bir saniye bile yavaşlamadı ve onu her gördüğümde mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu. Uzun sarı saçları her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve makyajlı ya da makyajsız, Wynter çok güzel. Benim için bir kardeş gibi olmasaydı, belki ona karşı bir şeyler hissederdim, ama ne yazık ki, o en iyi arkadaşımın sevgilisi ve benim tipim değil.

Tipimden bahsetmişken. "Clara bu sabah küçük bir kaza geçirdi ve ben de tesadüfen oradan geçiyordum." Ona daha önce gönderdiğim mesajın neredeyse kelimesi kelimesine aynısı, ama yıllarca insanlara yalan söylerken öğrendiğim bir şey varsa o da tutarlı bir hikayenin abartılı bir hikayeden daha iyi olduğu ve gerçekten söylemeden gerçeğe mümkün olduğunca yakın kalmanın iyi bir yalanın anahtarı olduğudur.

"Ne tür bir kaza? O iyi mi? Doktoru aramalı mıyım?" Kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

"Stressizliğe ne oldu?" Everett soruyor, mavi gözleri Onu.

"Eğer asistanımın yaralandığını öğrenseydim bu kadar stresli olurdu. ev," diye tersliyor.

"O iyi," diye onu rahatlatıyorum. "Bir araba çarpmış ve biraz morarmış, ama bugün dinlenmesinin onun için en iyisi olacağını düşündüm."

"Bir araba mı çarptı?" diye feryat edince Everett'in kafası .

"Sakin ol, Wynter, sakın ol."

"Dediğim gibi, o iyi. Ufak tefek morlukları var ve biraz da ağrısı var. Doktora bacağına kontrol ettirmeyi teklif ettim ama iyi olduğu konusunda ısrar etti."

"Çünkü herkes için bir rahatsızlık olduğunu düşünüyor." Wynter iç geçiriyor ve telefonunu eline alıyor. "Bu kız benim ölümüm olacak. Ya da sen olacaksın." Koyu renk kirpiklerinin arasından Everett'e bakıyor. "Her iki şekilde de olabilir."

Aklıma Clara'nın neden böyle hissettiğini sormak geliyor ama elimi gösteremiyorum. Bu odadaki insanlar aileme en yakın olanlar ama Clara'ya ne kadar takıntılı olduğumu asla bilemezler. Onun için yeterince iyi değilim ve bununla çoktan barıştım. Onun hayatında olabilmemin tek yolu gölgeler ve günlerimin geri kalanını orada geçireceğim. Çünkü hayatımın diğer her alanında bencil bir pislik olsam bile karanlığımın onun ışığını karartmasına izin veremem.

Wynter, "Hayır dese bile Doktor'u aramalıydın," diye homurdanıyor.

"İhtiyacı olmadığı konusunda ısrarcıydı. Bugün evde kalmasını sağlamam bile başlı başına bir meydan okumaydı."

Wynter uzun dakikalar boyunca telefonunun üstünden beni izliyor ve daha küçük bir adam olsaydım, onun incelemesi altında nefesimi tutardım. İçime bakmaya çalışıyor, derinlerde kimsenin bulamayacağı bir yerde sakladığım bir şeyi görmeye çalışıyor. "Oraya geri dönüp iyi olduğundan ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmalısın," diyor sonunda.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve meydan okurcasına koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Neden böyle bir şey yapayım ki Wynter?"

"Çünkü Everett doktorumu aramadan hareket etmeme izin vermiyor, bu yüzden gitmenizin herkes için daha hızlı ve daha az acı verici olacağını düşündüm."

Clara'ya geri dönme düşüncesi, patronunun talimatı olduğu kisvesi altında onunla ilgilenme düşüncesi, ona yakın olma, ona dokunabilme düşüncesi içimden bir şeylerin daha rahat nefes almasını sağlıyor, ancak mantıklı yanımda bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Clara'yla ne kadar çok zaman geçirirsem, takıntım o kadar kötüleşecek ve çok daha derinleşirse kendimi ya da hareketlerimi kontrol edemeyeceğimden endişeleniyorum. Küçük Fawn'ımla çok fazla zaman geçirmenin tek bir sonu olacak, o da güzel yüzünü becerirken bıçağımın mükemmel tenini kesmesi. "Yapamam," diyorum ona. "The Circle için yapmam gereken bir sürü iş var ve Rayne sorgulanması gereken bir adam olabileceğini söyledi."

"Eminim bunu kendisi halledebilir ve eğer Storm Çember hakkında soru sorarsa, onu bana gönderin. Beni doğuma zorlayacağından o kadar korkuyor ki beni sorgulayamıyor." Kıkırdıyor ve şefkatle karnını ovuşturuyor. Ben de dahil olmak üzere tüm aile Saint James ailesindeki bebek haberlerinden dolayı mutluluktan havalara uçuyor ama yeni bir neslin getirdiği yeni bir endişe katmanı var. Siyaset, tehditler ve çocuğun maruz gereken pek çok şey var ve sevince rağmen endişeler de var.

Benim tarafımda olabileceği umuduyla Everett'e bakıyorum ama bana yardım edecek kadar uzun süre gözlerini Wynter'dan ayıramıyor. Bahse girerim o pislik söylediğim tek kelimeyi bile duymamıştır. Nişanlısının her hareketini izlemekle meşgul. "Biraz yiyecek getirebilirim ama fazla kalamam," diye kabul ediyorum. Başka birinin iradesine boyun eğdiğim pek görülmemiştir, ama bunu asla kabul etmesem de, ben de onu kızdıran kişi olmak istemediğimi düşünüyorum.

Wynter Everett'e dönmeden önce bana memnun bir gülümseme veriyor. "Gördün mü, stres yok."

O stresli olmayabilir ama ben kesinlikle öyleyim çünkü bir şekilde Clara ile küçük bir dairede olmak zorundayım ve takıntılarım la hareket etmemem bekleniyor. Hay sikeyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

CLARA

I yıllardır bir gün bile izin almadım. Bunun tek istisnası Wynter'ın geçen yıl doğum günüm için beni götürdüğü tatildi. Ondan önce de babamın işleri yüzünden okuldan izin almak zorunda kaldığım günlerdi. beni buna zorladı.

Görüş alanımı tehdit eden paniği bastırmak için sıkıca kapatıyorum. Ailemi düşünmek bende her zaman etkiyi yaratır, izin almamamın nedenlerinden biri de budur. Hafta sonunu dolu dolu geçirirsem şanslıyım. Çünkü zihnim temiz olduğunda ve düşüncelerimden başka bir şeyle baş başa kaldığımda, karanlığın içeri girmesine izin vermekten kendimi alamıyorum.

Endişelerim kapının gürültüyle çalınmasıyla sona eriyor. Kim olabilir ki bu? Mutfaktaki saate baktım. Saat daha sabahın 10'u. Neden biri kapımı çalsın ki? Lanet olsun, günün herhangi bir saatinde neden biri kapımı çalsın ki? Wynter dışında hiç arkadaşım yok ve tüm postalarım alt katta tutuluyor, yani burada olmaları için bir neden yok.

"Clara?" Kapıdan derin bir ses giriyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Hayır, bu o olamaz. Neden geri gelsin ki? Burada olmak için bir nedeni yok. O çünkü ve eğer hakkındaki hikâyeler doğruysa muhtemelen bu yılki iyiliğini yaptı.

Ona cevap vermiyorum çünkü aklıma gelen her kelime boğazımda düğümleniyor. Ona gitmesini söylemem gerekiyor çünkü onun yanıdayken kendime güvenemiyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Kelimeler dilimin üzerinde ağır ağır oturuyor, söylenmek için yalvarıyor ama onları zorlayamıyorum.

"Clara? İyi misin?" Sözleri gergin ve bu sefer cevap vermediğimde uzun bir duraklama oluyor. Belki de gitmiştir. Bu mantıklı olurdu. O

Burada olmam için bir neden yok. Belki de uyuduğumdan falan memnundur. Uyuyacağımdan değil. İstisnasız her gece 10'dan 6'ya kadar uyurum. Bu benim çok sevdiğim ve buraya taşındıktan kısa bir süre sonra uyguladığım bir rutin. Benim gibi büyüdüğünüzde, rutin diye bir şey yoktur. Gece geç yatmak ve uyumak var. Günlerce okula gitmemek ve öğretmenlerinize bunun gerçek nedenini söyleyememek var.

Ama sessizlik metalin metale çarpmasıyla bozuluyor ve ne yaptığını çok geç fark ediyorum. Lanet kapının kilidini açıyor.

Tommy kapıda beliriyor, koyu sarı saçları rüzgârda savrulmuş ve elleri poşetlerle dolu. Neden bu kadar çok çantası var?

"Az önce daireme mi girdin?" kaçırdım. "Senin yedeğini kullandım."

"Yedeklerimi nerede sakladığımı nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor ve dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "İnsanların kullandığı tüm saklanma yerlerini biliyorum."

Tabii ki . Çünkü o gerçek bir seri katil. Yaşamak için insanları öldürüyor. Bu onun işi. Doğal olarak, insanların dairelerine nasıl girileceğini biliyor. Bekle. Beni öldürmek için mi burada? Bu yüzden mi bu sabah benim sokağıma geldi? Dehşet damarlarıma sızıyor ve dilimin ucundaki sorulara rağmen cevap veremiyorum. Hayatınızı sona erdirmek üzere olan adama ne söylersiniz?

Kanepeden birkaç adım ötede duraklıyor ve gözleri üzerimde gezinirken kaşları birbirine çarpıyor. Hâlâ beni bıraktığı yerde oturuyorum ve üzerimi değiştirme zahmetine girmedim çünkü bacağımın üzerinde yürümeye çalışmaktan çok korkuyorum. Daha kötü yaralanmalarım oldu, o kadar çok ki çoğunu hatırlayamıyorum ama buraya taşındığımdan beri acı eşiğim düştü ve şimdi bundan korkuyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor sonunda ve çantaları kanepenin yanına bırakıyor. "Beni öldürmeye mi geldin?" diye soruyorum.

Açık konuşsam iyi olur çünkü en kötü ne olabilir ki? Eğer ciğerlerimden son nefesimi çalmak için buradaysa, geldiğini görsem de görmesem de bunu yapacaktır, bu yüzden kendimi olası durumlara hazırlayabilirim.

"Yapmam için bir neden var mı?" diye soruyor, dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor.

Belki de olabilecek en kötü şey budur. Ya buraya beni bitirmek için gelmediyse, ama benim öyle olduğunu düşünmemden şüphelen-

"Spiral çiziyorsun."

"Ne?"

"Sarmal oluyorsunuz. Bazı şeyleri kafana takıyorsun ve kontrolden çıkıyor. Wynter bu sabah bundan bahsediyordu." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Büyük kötü seri katil dizlerinin üzerindeyken o kadar da tehditkâr görünmüyor, ama tekrar gitmesinden korktuğum için bu konuda yorum yapmaya cesaret edemiyorum.

"Spiral yapmıyorum."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, geyik yavrusu."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

Yoğun gözleri benimkilerle buluşuyor ve uzun saniyeler boyunca beni düşündükten sonra önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. "Sanırım bana birini hatırlatıyorsun." Ama bundan daha fazlası var ve niyetini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yok.

Bana zayıf diyor. Doğrudan değil elbette, çünkü insanlar bunu yapmaz. En azından genelde. Normalde insanlar gerçek hisleri hakkında yalan söyler ve diğer insanlara kastettikleri şeyleri söylerler çünkü çoğu insan pisliktir.

Ben cevap vermeyi düşünmeden çantadan bir şeyler çıkarıp yan sehpa ile kanepenin arasına koymaya başladı. Bir paket cips, bir bandaj, tanımlayamadığım bir krem, bir şişe votka. Bu garip eşyalar dizisi kaşlarımı birbirine yaklaştırıyor ve dudaklarım gülümseyerek kıvrılıyor. Tezgâhtar bunları tezgâhın üzerine atarken ne düşünüyordu acaba?

"Burada ne yapıyorsun?"

"Wynter senin için endişeleniyordu ve onun endişelenmesi Everett'in neredeyse yavru kedi doğurmasına neden oluyordu. Bu yüzden sakın kalabilmeleri için ihtiyaç duyabileceğin her şeye sahip olduğundan emin oluyorum."

Hayal kırıklığı buz gibi bir dalga gibi üzerime çöküyor ama bu çok saçma. Çünkü cevabı beni üzdüyse, bu beni görmek isteyip istememesini önemsediğim anlamına gelir ve Tommy ya da kiminle vakit geçirdiği kesinlikle umurumda değil.

"Bebeği doğurmadan önce onu öldürecek," diye alay ediyorum.

"Onu öldürecek mi yoksa adam onu doğum sırasında bu kadar acı çekerken görünce düşüp ölecek mi emin değilim."

Bu hakkı var. Everett, Wynter'ın acı çekmesi fikrine dayanamıyor. Bu kadar iğrenç olmasalardı sevimli olurlardı. Wynter için mutlu olmadığımdan değil.

Çünkü ben öyleyim. Everett'in hayatına tekrar girdiği gün sanki bir düğmeye basılmış ve patronum hayatta kalmaktan gelişmeye geçmişti. Ama onların neredeyse sürekli PDA'ları ve birbirlerini arama ve ziyaret etme sayıları saçmalık sınırında.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Kendimi ondan uzaklaştırmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Erkekler kendilerini onlara kapatmanızdan hoşlanmazlar ve ben karşı cinsi uzaklaştırma sanatını mükemmelleştirdim. Yıllar içinde ince bir sanat haline geldi, ama Tommy hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Biliyorum."

"Böylece ." "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Tam olarak görüldüğü gibi." Omuz silkiyor ve poşetten en sevdiğim patates cipslerinden birini çıkarıp bana uzatıyor.

Ranch'in en sevdiğim olduğunu nereden biliyor? Wynter'ın önünde yediğimi hiç sanmıyorum ve o bu şehirde edindiğim en yakın arkadaşım.

Çantayı yavaşça ondan alıyorum, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Her zaman başka bir ayakkabı vardır. Kimse bir şeyi karşılıksız yapmaz ve bu benim defalarca zor yoldan öğrendiğim bir gerçek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

TOMMY

Clara onu öldürmek için burada olduğumu düşünüyor ve bunun tam tersinin doğru olduğunu ona nasıl anlatacağımdan emin değilim. Onu kollarıma aldığım gün tüm hayatım değişti ve o andan itibaren var olma sebebim

O da değişti. Onu canlı tut. Onu mutlu et. Onun güvende ve mutlu olmasını engelleyebilecek herkesi ve her şeyi öldürün. Gerçekten çok basit. Clara benim evrenimin merkezi. Peki ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını nasıl göstereceğim?

Varlığımdan dolayı hayal kırıklığına uğradığını göstermek istediğinden emin olduğum sinirli bir iç geçiriyor ama onu bundan daha iyi tanıdığının farkında değil. Yalan söylediğini anlıyorum, yanlışlarını kelimelerle ifade etmese bile ve sergilediği küçük performans sadece sikimin kotumun içinde sertleşmesine neden oluyor. "Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok, Tommy. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Dinlemediniz, bu yüzden tekrarlamaya değer olduğunu düşündüm."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Yıllardır kimseyle yakınlaşmamış olmanın getirdiği sorun, insan duygularını ve insanların yapmaları gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapmamalarını idare etmekte pek iyi olmamam. Şu anda Clara'nın kendisine söyleneni yapması ve teklif ettiğim yardımı kabul etmesi gerekirdi ama bunun yerine, bariz acısına rağmen tartışıyor. Neden yardımı kabul etmesin ki?

İnsanlar anlamsız.

Gözlerimi açtığımda, şaşkınlık ifadeleriyle bana bakmaya devam ediyordu. Kahretsin, çok güzel. Çölün ortasındaki tek çiçek ya da okyanusun ortasındaki bir serap gibi. Öne doğru eğildim.

ve çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasında dikkatlice kavradım. "Görünüşe göre aramızda bir yanlış anlaşılma var, geyik yavrusu. Sana bakmak için buradayım. Bunu kendi başına yapabileceğini düşündüğüm zamana kadar tam olarak bunu yapmama izin vereceksin ve sonra yeniden değerlendireceğiz."

Gözleri açılıyor ama yakınımından uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. İlginç. Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben yavaşça başımı sallıyorum.

"gereken bir adam gibi mi görünüyorum, Clara?"

"Hayır," diye nefes alıyor.

"Peki neden sürekli bunu yapıyorsun?" Devam etmeden önce cevabını bekleme zahmetine girmiyorum. "İnsanlara güvenmekten hoşlanmadığını anlıyorum, geyik yavrusu. Muhtemelen herkesten daha iyi anlıyorum ama başkaları teklif ettiğinde onlara yaslanmayı öğrenmelisin."

"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyor.

"Evet, öyle. Şimdi, daha rahat bir şeyler giymek ister misin? Sana giyecek bir şeyler bulabilirim. Ya da seni yatak odana götürebilirim ve sen de bana doğru yönü gösterebilirsin."

Başını sallamadan önce bir itiraz sesi çıkarıyor. "Üzerimdeki kıyafetle rahatım," diye atıldı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ona bir kez daha bakıyorum. Kıyafeti aşırı rahatsız görüldüğünden değil, ama Clara'nın ön kapıdan girer girmez iş kıyafetlerini değiştirdiğini biliyorum. Mektuplarını okumak ya da telesekreteri dinlemek için asla durmaz, öyleyse neden şimdi saatlerce bu kıyafetlerle rahatça otursun ki?

"Bana yalan söylüyor , değil mi geyik yavrusu?" "Hayır."

"Hmm. Bak, bence üstünü değiştirmelisin."

Ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürüyorum, nereye gittiğimi bilmiyormuşum gibi davranmak için bile durmuyorum. Eğer sorarsa, ki soracağından şüpheliyim, ona bu daireye daha önce bir kez davetle geldiğimi hatırlatacağım. O zamandan beri onu uyurken izlediğim ve ara sıra gözlerindeki saçları fırçaladığım tüm geceleri atlayacağım. Bunları bilmesine gerek yok.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

"Sana giyecek bir şeyler bulmak için," diye omzumun üzerinden cevap veriyorum ve yatak odasında kayboluyorum. Dairenin geri kalanı kadar temiz, hiçbir şey yerli yerinde değil ve yatak mükemmel bir şekilde yapılmış. Sanırım Clara

Evimin şu anki halini gorse kalp krizi geçirirdi. Orada nasıl göründüğünü umursayacak kadar zaman geçirmiyorum, bu yüzden bakım için çok az zaman harcıyorum.

Pijamalarını koyduğu çekmeceye doğru ilerliyorum ve çoğu gece giydiği soluk pembe pijamaları seçmek için sadece birkaç saniye harcıyorum. Basit bir tişört ve polar pantolon takımı ama onları seviyor gibi görünüyor.

Oturma odasına geri döndüğümde hâlâ bıraktığım yerde oturuyordu ama şimdi sinirli görünüyordu. Buna şaşırmadım. Onun alanını işgal ettim ve defalarca rica etmesine rağmen gitmeyi reddettim, ama aylardır onun alanını işgal ediyordum. Sadece bundan haberi yoktu.

"Neden biri yavru köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun?" Pijamaları önündeki masanın üzerine koyarak soruyorum.

"Ne?" diye tıslıyor. "Bu korkunç bir söz. O köpek yavrusu sana ne yaptı ki?"

"Metaforik bir köpek yavrusu."

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ben buna karşı güçsüzüm. Bu terimi kendim için kullanmayalı uzun zaman olmuştu, aslında çocukluğumdan beri, ama şu anda ondan başka bir şey düşünemiyorum. "Gitmeni istiyorum."

"Bu çok hoş."

Yüzümdeki gülümsemeyi daha da artıran sinirli bir hırıltı çıkarıyor. İnsanları hep sinir bozucu bulmuşumdur ama Clara'yı asla. Onunla tanıştığım ilk günden beri var olma sebebim o oldu.

"Üstünü değiştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ne?" diye tersliyor. "Tabii ki üstümü değiştirmek için yardıma ihtiyacım yok. Ben ocuk değilim."

"Ama yaralısın."

"Yani?" Mükemmel biçimli kaşlarından birini kaldırıyor. "Bunun geçirdiğim en kötü yaralanma olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Tommy, ama ben kendimi çürük bir baldırdan çok daha fazlasıyla tedavi ettim."

Mantıksız öfke içime öyle bir çarpıyor ki ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Onu incitmeye kim cüret etti? Ve bu yüzden mi ? Yakın evresi dışındaki herkese karşı soğuk ve mesafeli mi?

"En azından arkanı dönebilir misin?"

Sözleri öfke sisini delip geçiyor ama cevap veremiyorum. Tek durduğum yeri açmak. Öğrenmem gereken her şeyi öğrenmeliyim.

Çünkü Frost Industries'in onun hakkında yaptığı geçmiş araştırmasında geçmişiyle ilgili bazı önemli ayrıntılar eksik olabilir ve her şeyi bilmem gerekiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

CLARA

H Gitmeyecek.

Saatler geçti ve bir iş için çağrılacağından ya da sıkılacağından emindim. Ama hayır, kanepemde yanımda oturuyor.

Benimle birlikte *The Office*'in tekrarlarını izleyen bir seri katilin olması benim için dünyadaki en normal şey. Şimdiye kadar Tommy'nin televizyon izlemek gibi normal şeyler yapabileceğini hiç düşünmemiştim ve ona aldırış etmemek için elimden geleni yapmama rağmen, gözlerim yanımdaki rahat bedeninde geziniyor.

İlk oturduğunda aşırı bilinçliydi, gözleri sanki dolaptan bir şey fırlayıp bizi öldürecekmiş gibi odanın içinde geziniyordu, ama zaman geçtikçe alanda daha da rahatladı ve kanepenin giderek daha büyük bir kısmını kaplamaya başladı. Bu kısımdan pek memnun değilim.

Bacağımı yukarı kaldırmam konusunda ısrar ediyor, bu da o yaklaştıkça ondan uzaklaşamayacağım anlamına geliyor ve bacağı bacağıma baskı yaparken sıcaklığı boğucu oluyor. Bunu bilerek mi yapıyor? Gördüğüm kadarıyla, telefonunu kontrol edip cebine geri koymaktan başka televizyondan başka bir şeye bakmadı.

Öte yandan ben en sevdiğim diziye zar zor odaklanabiliyorum çünkü yanımdaki adam çok güzel kokuyor. Vanilya ve günah gibi ve tüm sağduyuma rağmen tek yapmak istediğim yüzümü boynuna gömmek ve bağımlılık yapan kokteyli içime çekmek. Üstelik paltosunu çıkarmış ve uzun kollarını kalın kollarının etrafına dolamış, detaylı mürekkebinin gözler önüne seriyor. Yakın olmasına rağmen dövmelerinin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama yine de deniyorum.

Bir olay diğetine karışıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan güneş şehrin üzerinden batarken oda karanlığa gömölüyor ve yeni bir endişe dalgası üzerime çöküyor. En son ne zaman geceleri bir erkekle yalnız kaldım? Karşı cinsle sadece işte vakit geçiriyorum ve bu da tasarım gereğı, ama karanlık üzerimize çökerken Tommy ile yalnız kalma fikri kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve dikkatimi göğsümde alevlenen panikten çekip alıyor.

"Evet."

"Çünkü gerçekten gergin görünüyorsun. İşemen mi gerekiyor? İstersen seni banyoya taşıyabilirim?"

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. "Kesinlikle olmaz."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve bu manzara bana orantısız gülümsemeye dokunmak için uzanmak gibi çılgınca bir şey yaptırmadan önce kendimi zor tutuyorum. "Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin, yavru."

"Bana öyle demeyi kesecek misin?" "Hayır."

"En sevdiğin kelime bu mu?" Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve bacağımı masadan indiriyorum. Acı daha önce olduğu kadar şiddetli değil, bu da umarım yakında gideceğı anlamına geliyor.

"Sadece sen söz konusu olduğunda öyle görünüyor." Ayağı kalkıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ama ben sadece gözlerimi deviriyorum ve kanepenin kolunu kullanarak kendimi yukarı itiyorum.

Ayağı kalkana kadar ağrı beni vurmuyor. Bu sabahkinden kesinlikle daha iyi, ama üzerine bastırdığımda hala çok acıyor ve Tommy irkildiğimi fark ediyor gibi görünüyor.

"Doktor'u buraya getirmemi istemediğine emin misin?" "Ben iyiyim."

"Bana kesinlikle öyle görünüyor."

"biri yok mu?"

"Muhtemelen." Omuz silkiyor. "Ama yaralıyken seni tek başına bırakmak istemiyorum."

Homurdanıyorum ve ondan yavaş adımlarla uzaklaşıyorum. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor çünkü Tommy'nin alanında ne kadar çok zaman geçirirsem, baştan çıkarma duygusu soğukkanlılığımın sınırlarında o kadar çok oynuyor. Birisi beni onun gibi meraklandırmayalı çok uzun zaman oldu ve bu hoşuma gitmiyor. Beni tedirgin ediyor. "Wynter'a gittiğini söylemem."

Kıkırdaması tam arkamdan geliyor ama hareket ettiğini duymadım. Cüssesine bakılırsa nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor? Uzun boylu ve bir erkekte gördüğümünden çok daha fazla kası var, o halde nasıl bu kadar hafif hareket edebiliyor? "Wynter söyledi diye mi buradayım sanıyorsun? Sana küçük bir sır vereyim geyik yavrusu. Eğer öyle olsaydı buraya gelir, seni yatağına yatırır, etrafını atıştırmalıklarla donatır ve giderdim. Sana karşı görevim burada başlar ve biterdi. Ama bütün gün buradaydım çünkü olmak istediğim yer burası. Burada seninle ilgilenmek istiyorum."

Yüzümdeki şaşkınlığı göreceği için dönüp ona bakamıyorum. Çünkü az önce ağzından çıkan kelimelerin hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Ne birlikte, ne ayrı ayrı, hiçbirisi. Tommy şehirdeki en acımasız, en zalim adam, Wynter'ın onu tanımlamak için defalarca kullandığı kelimeler. Bana kendisini anlatmasını isteseydim, aynı kelimeleri kullanacağına dair içimde sinsi bir şüphe var. Sadece iki kez karşılaştığı ve her ikisinde de onu kurtardığı biri bir yana, biriyle ilgilenmek istemesi fikri tamamen mantıksız görünüyor. Ama yine de gülmüyor.

Bana dokunmuyor olsa da, sırtımdaki sıcaklığı boğucu ve kendimi bir adım ileri atmaktan zor alıkoyuyorum. Dilimin ucunda sözcükler oluşuyor ama şaşkınlık ve korku kokteyli içinde onları söylemeyi başaramıyorum. Tommy'den korkmuyorum, muhtemelen korkmalıyım da. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Korktuğum şey bana hissettirdikleri. İnsanların alanıma ve hayatıma girmesine neden izin vermediğimi kendime ne kadar sık hatırlatırsam hatırlatayım, onun bütün gün yanımda oturmasına izin verdim. Gittikçe daha da yakınlaşmasına izin verdim ve kendime inkar etmeye çalışsam bile, varlığı ve dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

"Defol." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken zorlanıyor ama gitmesine ihtiyacım var. Artık burada kalmasına izin veremem çünkü ne kadar uzun süre kalmasına izin verirsem, tedbiri elden bırakmaya ve bana hissettirdiklerine kendimi bırakmaya o kadar yaklaşıyorum. Ama bunun olmasına izin veremem. Duvarlarımı yıkmama izin veremem.

"Clara-"

"Hayır. Gitmeni istiyorum ve geri gelmeni istemiyorum. Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok. Ben büyük bir kızım ve uzun zamandır her şeyi kendi başıma yapıyorum." Yüzümü ona dönmeden önce kendimi toparlamak için duraksadım. "Lütfen git."

Birkaç saniye beni düşündü, gözleri yüzümde gezindi, herhangi bir tereddüt belirtisi aradı, ama bulamadı. Konu insanları uzaklaştırmak olduğunda ben bir profesyonelim. Çünkü insanları yakınıma almanın bana kazandıracağı tek şey acıdır ve ben bunu bir ömür yetecek kadar yaşadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

TOMMY

I Clara beni evinden atalı üç hafta oldu ve sessizce gittiğimi düşünüyor, ama gerçek şu ki, kanepede oturup onun en sevdiği televizyon programını izleyerek geçirdiğimiz o saatler

Birinin hayatına son vermediğim ya da bilgi almak için işkence etmediğim her yerde kendimi huzurlu hissederdim.

Hiçbir zaman normal olduğumu iddia etmedim ve hiçbir zaman normallik arzulamadım, ama o bir gün için bunun tadını çıkardım ve istememem gereken, ihtiyaç duymamam gereken birinin arkadaşlığının tadını çıkardım.

duyduğu anda onunla ilgilenme ihtiyacıma rağmen sessizce oradan ayrıldım. Kimse bana besleyici bir insan demezdi, tam tersi aslında, ama onunlayken farklıyım. Daha fazlası olmak istiyorum. İyi olmadığında beni aramasını ve kötü bir gün geçirdiğinde bana söylemesini istiyorum, böylece daha iyi hale getirebilirim ve zorlandığında söylediği kişi olmak istiyorum. Ama bana gitmemi söylediğinde bana bakışı, sesinin titremesine rağmen gözlerindeki meydan okuma ve güç, henüz o noktada olmadığını anlamamı sağladı. Ve bu sorun değil. Zaten uzun bir oyun oynuyordum. Onu kendinden kurtarmak için bir sonraki fırsata kadar birkaç ay daha gölgelerden izlemek nedir ki?

"Her şey nasıl görünüyor?" Rayne, yakında yüzlerce kana susamış kumarbazı barındıracak olan depoda gezinirken soruyor.

Koyu renk gözleri geniş alanda dolaşarak her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol ediyor. Bu aslında işin ona düşen kısmı değil ama artık ikimizin de uygulamak zorunda olmadığı birkaç şeyde bana yardımcı oldu. Köşelerimizde iş yapabileceğini düşünen birkaç haydut dışında, aylardır pek bir hareketlilik olmadı ve açıkçası ikimiz de sıkıldık. Her zaman

Düşmanlar. Örgüt içindeki pozisyonlarımızı aldığımız günden yana, bilgi al, öldürebileceğimiz birileri oldu ve Çember, şehir artık birbirlerine karşı değil birlikte çalışan iki aile tarafından kontrol edildiği için bize yapacak bir şeyler verdi.

"Açılış gecesi için hazırız." Omuz silkiyorum.

Benim için burayı açmak basitti. Birkaç dövüşçü bul, denenmiş ve gerçek bir bahis sistemi kullan, biraz güvenlik tut ve bum, bir yeraltı dövüş ringimiz var. Ancak ne yazık ki, Saint James ailesiyle ilişkili olduğunda bu kadar basit değil ve bu nedenle en üstte olması gerekiyor. Bu nedenle, barlarda sıra sıra lüks alkoller var. Deponun her iki yanında VIP alanları ve ringin etrafında birinci sınıf oturma yerleri var. Suçluların, erkeklerin kanlı dövüşlerini izlemek için tüm bu saçmalıklara ihtiyaç duyacağını düşünmezsiniz, ancak hiçbir zaman diğer insanları, hatta benim kadar aşağılık olanları bile anladığımı iddia etmedim.

"Öyle görünüyor." Başını sallıyor ve mekânı bir kez daha gözden geçiriyor. Dağınık siyah saçları ilk kez toplanmış ve koyu renk takım elbisesi her zamanki uzun kollu Henley'sinin yerini almış. "Güvenlik sıkı mı?"

"Sözde. Everett her şeyin hazır olduğunu söyledi ama bu gece gelip her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak istiyor."

"Wynter patlamaya bu kadar yakınken mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Son iki haftadır onun yanından hiç ayrılmadı. Geçen gün beni arayıp onu kaçırıp kaçıramayacağımı sordu, böylece Wynter'ın başında dikilmeden birkaç saat huzur bulabilecekti."

Gülüyorum. Yeni doğmuş bir bebekle nasıl olacağını düşünmekten nefret ediyorum ama onun en iyi baba olacağını, benimkinden ve hatta onunkinden çok daha iyi olacağını biliyorum. "Sen mi yaptın?"

Rayne'in dudakları bir sırıtışa dönüşür. "Hayır, onu aradım ve en az üç saat boyunca başka bir odaya geçmezse Wynter'ın muhtemelen onu öldüreceğini söyledim ve o da ipucunu aldı. Yine de cazip bir teklifti."

"Beni aramalıydı. Ben yapardım." Sırıtiyorum.

Lanet olsun, sırf canavarı beslemek için şu anda herhangi birini bile kaçırabilirim. Başka birinin kanının aktığını görmeyeli on beş gün oldu ve kana olan susuzluğumu gidermeden geçen her gün, deliliğe bir gün daha yaklaştığım anlamına geliyor. Bu gece ihtiyacım olan şey olabilir. Her dövüşçünün sözleşmesinde, rakibine bağlı olarak bu dövüşlerin ölümüne bir dövüş olabileceğini ya da olmayabileceğini belirten bir madde vardır. Eğer bu gece ringe adımımı atarsam, bu maddeye başvurmamam mümkün değil çünkü birinin gözlerindeki hayatın solduğunu görme ihtiyacım her geçen gün daha da derinleşiyor.

"Bu yüzden seni aramadı." Kıkırdıyor. "Ayrıca, muhtemelen onun tek parça halinde dönmesini istiyordu."

"Beni orada yakaladı."

Bara doğru uzun adımlar atıyorum ve ağır ahşabın arkasına geçiyorum. Bu mekandaki her şey oldukça pahalıya mal oldu ama yaptırdığım meşe bar, eklediğimiz en sevdiğim şey. Elbette zeminin ortasındaki özel yapım halka güzel ve VIP alanlarındaki süet koltuklar nasırlı parmaklarımın altında bile cennet gibi hissettiriyor. Bar bunların hepsinin ötesinde.

"İçki?"

"Buzlu viski."

İkimize de seçtiğimiz içkiyi hazırlamakla meşgulüm, o viski, ben votka ve onunkini barın diğer tarafına geçiriyorum. Farklı bir hayat yaşasaydım, korku ve kanın olmadığı bir hayat, belki de barmenlik benim için bir yol olabilirdi diye düşünmüşümdür. Elbette başka bir hayatta, beni birazcık bile rahatsız eden herkesi katletmek istemezdim, bu yüzden konu tartışmalı, ama aklım ne olabileceğine gittiğinde, hayatımın ne kadar farklı görüneceğini merak ediyorum.

"Sağ ol dostum." Rayne viskisinden uzun bir yudum alır ve bardağı tek seferde boşaltır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen iyi misin?"

"Tüm bu baba olma meselesi beni korkutuyor," diye itiraf ediyor. "Ben acımasız bir katilim. Bana birinin babası olma hakkını kim veriyor?"

Ebeveyn tavsiyesi vermek için yanlış kişiyim. Ne de olsa benimki yeryüzünde yürüyebileceğini hayal edebileceğim en aşağılık pislikti, ama bu yüzden benimle bu konuda konuştuğu izlenimini edindim. Birinin duygularını kurtarmak için yalan söyleyemem çünkü onları anlamıyorum. Korku ya da ıstırabı anlamıyorum. Her iki duygu da benim gözümde hiçbir amaca hizmet etmiyor. "Emerson'la bu konuyu konuştun mu?"

Başını sallıyor ve bardağını doldurmam için bana doğru itiyor.

"Çocuğu da karın gibi sevecek ve koruyacak mısın?" "Elbette," diye tersledi.

"Peki ona ihtiyacı olan her şeyi verecek, karnının doyduğundan ve dünyada ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğundan emin olacak mısınız? Asla yoksun kalmamasını ve dünyada ne olursa olsun her zaman güvende olduğunu bilmesini sağlayacak mısın? Dans resitallerinde, futbol maçlarında ve yapmak istedikleri diğer saçma sapan ders dışı etkinliklerde yanında olacak mısınız?"

"Belli ki."

"O zaman harika bir baba olacaksın." Sanki cevap basitmiş gibi omuz silkiyorum.

Malum nedenlerden dolayı hiç çocuk istemedim, bu yüzden bir insanı neyin iyi bir baba yapacağını hiç düşünmedim, ama sanırım iş başında öğrendim. Yeraltı dünyasında bir sürü pislik var, bir parça toprak için ilk çocuklarını satacak beleşçi babalar, karısını poker oyununa yatıracak adamlar, sanırım iyi bir baba olmak onların tam tersi olmak.

Bardağın diğer tarafına iter itmez ikinci bardağı da bitiriyor ama benim güven vermem ve içkinin etkisiyle omuzları gevşiyor. "Sağ ol dostum. Sanırım Wynter patlamak üzereyken, durumumuzu daha da yakın hissettiriyor."

"Hayat değiştiğinde, özellikle de çocuk gibi kalıcı bir şey söz konusu olduğunda gergin hissetmek normaldir, ama sen ve Emerson iyi olacaksınız ve etrafınızda çok fazla destek var." Bebek bakıcılığı yapacağımı düşünmediği sürece, son kısmı dile getirmeye zahmet etmiyorum. Çocuğunu bana bırakacak kadar cesur olan herkes aptaldır ve Emerson'ın ilk çocuğunu bir seri katile teslim ettiğini düşünemiyorum.

Saatimi kontrol ediyorum ve sabırsızca bara vuruyorum. Everett çoktan burada olmalıydı. Dövüşçüler yakında gelmeye başlayacak ve kimse gelmeden önce tüm bu pislüğün çözülmesini istiyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum ama ilk birkaç çalmada cevap vermeyince şüpheleniyorum. Everett her zaman hızlı cevap verir. Günün hangi saati olursa olsun, ne yapıyor olursa olsun, üçüncü zil sesini geçmesine asla izin vermez.

"Ne?" diye bağılıyor, aynı anda Wynter hattın diğer ucundan çığlık .

"Wynter doğuruyor mu?"

"Evet, şimdi ne istiyorsun?"

"Telefonuna cevap vererek ne halt ediyorsun?"

"Açıkçası seninle konuşarak zamanımı boşa harcıyorum. Şimdi bana ne istediğini söyle, yoksa telefonu kapatacağım."

"Sistemi kontrol etmek için burada olmanız gerekiyordu."

Bir an sessiz kalıyor ve bir başka uzun çığlık telefonu yüzümden uzak tutmama neden oluyor. Şu anda onu hiç kıskanmıyorum. "Ben hallettim. Sadece bekle, biri gelecek."

Ben cevap veremedi aramayı sonlandırıyor ve barın karşısında Rayne'in endişeli gözleriyle karşılaşıyorum. "Hastaneye gitmek isteyebilirsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

CLARA

W *Ne yapıyorum ben?* Bir saat önce Wynter'ın suyu geldiğinden ve Everett nişanlısına yardım ederken aynı zamanda bana güvenlik sistemlerini öğretmeye başladığından beri kendime otuzuncu kez soruyorum

kasılmaları boyunca nefes aldı. Birbirine bu kadar zıt görevleri bir arada yürütmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama bunu yaparken aylardır hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu.

Sadece otuz altı haftalık, yani biraz daha zamanı olmalıydı, bu yüzden bugün onun işteki son günüydü ve biz de tam onun işi için bir devir teslimi tamamlıyorduk. O doğum iznindeyken onun rolünü üstlenmek konusunda endişeliyim, ancak o bunu yapabileceğim konusunda kararlı ve açıkçası hamile olduğunu öğrendiğinden beri çok korkutucu ve onunla tartışacak kadar cesur değilim. Bir Fortune 500 şirketinin CFO'su olabileceğimi düşünüyor muyum? Zerre kadar değil. Ama Wynter'ın özgüveni ikimiz için de yeterli.

Geç kaldım. Wynter'ın suyunun gelmesinin ardından o kadar çok kaos yaşandı ki, Everett bana bilmem gereken her şeyi öğrettiğinde ve onu hastaneye götürmek için Everett'in SUV'una bindirmeyi başardığımızda, şehirde Cuma gecesi gitmek istediğim son yer olan The Circle'a yarım saat geç kalmıştım bile.

Gürültülü yerleri ve içkiyi hiç sevmemişimdir, muhtemelen pek arkadaşım olmadığı içindir, ama yasadışı bir dövüş ringi normalde ikisinden de çok daha kötü görünüyor ve kesinlikle vakit geçirmemem gereken bir yer. Yine de çantamı yanıma doğru çekiyorum, anlamadığım teknolojiyle dolu çünkü Everett

Bana verdiği hızlandırılmış kursun, Microsoft Word'ü açmanın ötesinde bilgisayarları anlamam için yeterli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ama tüm bu durumun en kötü yanı ne? Tommy'i tekrar görmek zorundayım. Birkaç hafta önce ona dairemi terk etmesini söyledikten sonra, onu aklımdan çıkaramadım. Ve daha da kötüsü? Gittiğim her yerde onun varlığını hissediyorum. Bazen dairemde hala onun kokusunu aldığıma, işe giderken sokakta onu gördüğüme ve onu göremesem bile yoğun mavi gözlerinin içimi yaktığına yemin ediyorum. Ama bu çok saçma. Zihnim bana oyun oynuyor ve hey, muhtemelen bu gece güvenlikle ilgilenen başka biri olacak, bu da onunla yolumun bile kesişmeyebileceği anlamına geliyor. Tamam, belki de hüsnükuruntu ama kendime bir şey söylemezsem ön kapıdan geçemeyeceğim.

Tommy'yle tekrar yüz yüze gelme düşüncesi karnımda endişeyi kabartıyor. Davranışlarımdan sonra, bana sadece söylendiği için değil, istediği için benimle ilgilendiğini söylediğinde ne kadar mantıksız davrandım, adamın gözlerinin içine bir daha nasıl bakacağımdan emin değilim ve gerçekten daha fazla zamanım olmasını umuyordum. Birkaç yıl yeterli olurdu. Ama ne yazık ki hiç o kadar şanslı olamadım.

Kaldırıma çıkıyorum ve önümdeki masum depoya bakıyorum. Duvarların diğer tarafında uğursuz bir şey olduğunu asla bilemezsiniz, ama sanırım mesele de bu. Saint James ailesi hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

Omuzlarımı ön kapı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümeden önce birkaç saniye daha tereddüt ediyorum. İki iri güvenlik görevlisi konuşuyor, gördükleri müşterilere rağmen vücutları rahat. Dövüş birazdan başlayacak, bu da kapının diğer tarafında zaten önemli sayıda insan olduğu anlamına geliyor, öyleyse neden bu kadar sakin görünüyorlar?

"Kayıp mı oldun, tatlım?" diye sesleniyor uzun boylu olan ben yaklaştıkça.

Kel kafası siyah bir beyzbol şapkasıyla örtülü ve siyah kumaş geniş omuzları boyunca uzanıyor.

Diğer adam birkaç santim daha kısa ama tıknaz ve geniş yapılı. Belki de neden endişelenmediklerini anlıyorum çünkü kim bu ikisiyle yüzleşecek kadar aptal olabilir ki?

"Uh, hayır." Başımı sallıyorum. "Saint James ailesi için çalışıyorum. Everett'in ilgilenmesi gereken acil bir durum vardı ve beni sistemi kontrol etmem için gönderdi."

Gözleri vücudumda geziniyor ve bir anda üzerimdeki dar siyah elbiseden utanıyorum. Normalde kıvrımlarımı çok fazla göstermem ama Wynter beni daha özgüvenli olmaya teşvik etmeye çalışıyor çünkü bunun yönetim kuruluyla uğraşırken bana yardımcı olacağını düşünüyor. Her nasılsa, bunu göz korkutucu bir görev haline getirenin giysilerim olduğunu düşünmüyorum, ama dokuz aylık hamileyken ve cehennem gibi korkutucuyken onunla tartışmayacaktım.

"İyi deneme, bebeğim." Kısa boylu olan arkasını dönüyor, başka bir şey söylemeden beni başından savıyor ama uzun boylu olanın gözleri bir sonraki yemeğiymişim gibi vücudumun üzerinde dolaşmaya devam ediyor. Bu inceleme midemde belirsizliğe yol açıyor,

"I..." Panik boğazımda yükselirken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Everett ve Wynter'ı hayal kırıklığına uğratamam, hele ki onlar hastaneye doğru yola çıkmışken. Kavga başlamadan önce içeri girmeliyim.

"Dövüşçülerin arasına girmek isteyen başka bir grupçu işte," diyor uzun boylu olan, sonunda gözlerini kıvrımlarımdan ayırarak, ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Ben hayran değilim," diye çıktım. "Ben Wynter Saint James'in asistanıyım ve işine devam etmek istiyorsan bana izin vermeni öneririm."

Tehdit tamamen boş değil. Patronuma ya da ailesinden herhangi birine bu adamların yardımcı olmaktan daha azını yaptıklarını söyleseydim, kendilerini işsiz bulurlardı, ama bunu tehdit etmemeliydim.

Durup birbirlerine bakıyorlar, sonra ikisi de hayatlarında duydukları en büyük şaka benmişim gibi kahkahayı basıyorlar. "Kulağa çok iyi ve hoş geliyor prenses, ama neden bir *asistan* göndersinler ki?" Bu kelime küçük olanın dilinden alaycı bir ifadeyle döküldü.

"Çünkü Wynter doğum yaptı, bu seni ilgilendirmez." Beni içeri almazlarsa ne yapacağımdan emin değilim çünkü polislerin kavgadan haberdar olmaları halinde içeri giremeyeceklerinden ve bir isyan çıkarsa kolayca dağıtılabileceğinden emin olmak için sistemin kavgadan önce sıfırlanması gerekiyor... ya da en azından Wynter ilk kasılmaları sırasında çılgın atarken Everett'in söylediği şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Cevap vermeye fırsat bulamıyorlar çünkü kapı arkalarından açılıyor ve öfke dolu masmavi gözler benimkilerle buluşuyor. Tommy öfkeli ve bana mı kızgın yoksa bu pisliklerin beni başından savmasına mı kızgın olduğunu anlayamıyorum. İkisinden biri olmasını umuyorum çünkü Tommy'nin kötü tarafında olmak bir ölüm cezası.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

TOMMY

Pnsanlar çoktan gelmeye başladı, dövüşçüler tam da bunun için inşa ettiğimiz arka odada ısınıyor ve yine de güvenlik sisteminin eksiksiz olduğundan emin olmak için kimse burada değil. İşte bu yüzden Diğer insanlara güvenmekten nefret ediyorum. İhtiyacınız olduğunda asla yanınızda olmazlar.

Bıçağımı derimin üzerinde sürüklüyorum, her geçişte yaralı eti kazıyorum. Bazı günler, bastırmaya çalıştığım canavarlar kaçmak için göğsümü dövüyor, ama bunun olmasına asla izin veremem. En son gerçekten kendimi kaybettiğim zamandan sonra olmaz.

Çünkü eğer onları serbest bırakırsam, eğer basit içgüdülerimin kontrolü ele geçirmesine izin verirsem, kendimi tekrar toparlayabileceğimden emin değilim. İnsanlığımdan geriye ne kaldıysa gitmiş olacak ve geriye kalan adam, eğer ona öyle bile diyebilerseniz, kurtarılamaz olacak. Dünyayı içimdeki kötülükten kurtarmanın tek yolu beni öldürmek olacak.

Bıçak derimi sıyrıyor ve gözlerim etimde kıpkırmızı havuzlar oluşurken kesiğe kilitleniyor. Bu görüntü bana her zaman bir şeyler yapıyor ama bu gece damarlarımda dolaşan öfkeyi bastırmak daha da zorlaşıyor.

Tekrar kameralara bakıyorum, gözlerim her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak için deponun her santimini dolaşıyor, ama soğuk, ölü kalbimin göğsümde durmasına neden olan ön giriş.

Onun burada ne işi var?

Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce yerimden kalktım ve odadan çıkarken bıçağımı kotumun arkasına geri soktum. Panikle dışarı çıkarken kapıyı kilitlemeyi zar zor başarıyorum. O

burada olamaz. Tehlikede olamaz. Çünkü eğer tehlikedeyse, zarar görebilir ve ben buna asla izin veremem. O, karanlıklarla dolu bir dünyadaki tek parlak ışık ve bunu ondan alabilecekken, bir gram bile acı görmesine asla izin veremem.

Depoda hışımla ilerlerken bana bakan insanların hayal meyal farkındayım, kimseye nereye gittiğimi haber vermek için bir saniye bile durmuyorum. Clara'yı eve götürmem için geçecek bir saat içinde bana ihtiyaçları olmamalı ama yine de nereye gittiğimi bilmelerine izin vermeliyim.

Güvenlik görevlilerimiz pisliktir. Onları ben işe almadım, ama alsaydım bile muhtemelen onlar da aynı olurdu. Bu şehirde meslek böyle. Hepsi pislik ve burayı onlarsız yönetebilseydim, yönetirdim ama bu fikri Rayne ve Everett'e açtığımda kesinlikle karşı çıktılar. Bu yüzden Brendan ve Tyrese'i bir hiçmiş gibi konuşurken bulduğumda, öfke damarlarıma sızıyor ve canavarı zar zor yutabiliyorum

Aşağı.

"Burada bir sorun mu var beyler?" Homurdanıyorum.

Hemen bana dönüyorlar ama ben gözlerimi kolunun altına sıkıştırdığı çantasıyla sokakta duran güzelden ayıramıyorum. Dar siyah elbisesi, kendimi defalarca içinde kaybolmuş bulduğum kıvrımları vurguluyor.

"Hayır, efendim. Biz sadece bu kadına yol tarif ediyorduk." Sırıttığı bana hikâyenin tamamının bu olmadığını söylüyor ama cevap vermek yerine bir adım öne çıkıp kolumu Clara'nın omuzlarına doluyorum.

"Peki benim kızım neden benim olduğum yerden başka bir yere gitsin ki?"

Sanki bir kova soğuk su dökmüşüm gibi yüzleri düşüyor, ve şakağına bir öpücük kondurduğumda kendimi .

"Burada olduğunu haber vermek için bana mesaj atmalıydın, geyik yavrusu."

Karanlık gözlerle bana bakıyor, ağzı cevap vermek için açılıyor ama sonra kapanıyor. Onu suskunlaştırmak hızla en sevdiğim eğlencelerden biri haline geliyor.

Gözlerimi ondan ayırıp iki adama da ters ters bakıyorum. "Bir dahaki sefere biri size bir amaç için burada olduğunu söylediğinde, değerlendirme yapmak için siz iki aptaldan biraz daha nitelikli birini çağırmanızı öneririm."

İkisi de bir yanıt vermeyi düşünmeden Clara'yı geniş kapıdan içeri sürüklüyorum ve güvenlik odasına dönene kadar durmuyorum. Onu burada istemiyorum. Burası çok tehlikeli ve buraya sık sık gelen pisliklerin kadınının neye benzediğini, hatta var olduğunu bilmelerini istemiyorum.

Şehirdeki en zalim, en acımasız adam olmanın güzel bir yanı var. İnsanların derisini canlı canlı yüzmeye meraklı olduğunuzda insanların sizinle uğraşma ihtimali çok daha düşük oluyor ve geçmişte böyle pisliklerle oyun oynamak her zaman eğlenceliydi. Ama şimdi kaybedecek bir şeyim var, bu bambaşka bir oyun.

Kapının kilidini açıyorum ve o itiraz edemedi onu içeri itiyorum. Onu hızla kapıya kadar takip ediyorum ve arkamdan kapıyı çarparak kapatıyorum, Everett'in bu odanın gerektiğinde panik odası olarak kullanılabilmesi için taktığı dört kilidin her birini kilitliyorum. Evlerine takılanlar kadar yüksek teknoloji ürünü değil ama işimi görecektir.

Döndüğümde Clara'yı küçük mekânda etrafına bakınırken buluyorum; gözleri ekrandan ekrana sıcıyor, dövüşü bekleyen müşterileri izliyor.

"Burada ne halt ediyorsun, Clara?" Diye soruyorum ama ses tonumdaki ısığa engel olamıyorum. Bu gece kendini tehlikeye attı ve bunu yapması için tek bir neden bile düşünemiyorum.

İrkilir ama hemen arkasını dönmez. Bunun yerine derin bir nefes alıyor ve yavaşça dönmeden önce omuzlarını düzeltiyor. "Gelecek hafta onun görevini devralmam için son birkaç şeyi gözden geçirirken Wynter doğuma girdi," diyor bana. "Everett buraya gelip sistemin çalıştığından emin olmamı istedi. Biraz geciktiğim için üzgünüm ama patronum ofiste bağırıp çağırırken yirmi dakika içinde yepyeni bir meslek öğrenmek zorunda kaldım."

Sonunda çantasını bırakıyor ve masanın arkasındaki sandalyeye yerleştirerek içinden çeşitli eşyaları dikkatlice çıkarıyor. "Şimdi, dürüst olmak gerekirse ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum, ama Everett'in söylediklerinin çoğunu hatırlıyorum ve eminim geri kalanını çözebilir ve siz farkına varmadan başınızdan gidebilirim."

Farkında olsun ya da olmasın, normalde yaydığı sıcaklığın hiçbiri yok. Clara herkesten uzak duruyor, hayatındaki insanlara güvenmekten ve onların gerçek yüzünü görmelerine izin vermekten kendini alıkoyuyor. Ancak birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde duvarlarını biraz olsun indirdi ve ben de onun dünyadan sakladığı kadını gördüm.

Ana sabit diske bir USB takıp yüklenmesini beklerken onu izliyorum. Masanın ortasına koyduğu not defterini kontrol ediyor ve sonra küçük odada Everett'in birkaç hafta önce kurduğu kontrol paneline doğru ilerliyor. Her bir düşmanın ne işe yaradığını kısaca anlatmıştı,

Ama Clara şimdi ona baktığında, yanaklarından kan süzülüyor. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yok.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır," diye tersliyor.

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama hemen neşemi bastırıyorum. "Emin misin? Biraz... paniklemiş görünüyorsun."

Bana dönüyor, gözleri kızgınlık ve hayal kırıklığıyla parlıyor. "Biliyor musun, Wynter her zaman ne kadar az konuştuğundan bahsediyor ama ne zaman senin yanında olsam, doğru düzgün düşünebilmem için çeneni kapatmıyorsun."

Göğsümden ansızın bir kıkırdama fırlıyor ve onu durduracak gücüm yok. "Bugün fazladan alıngansın, geyik yavrusu. Bunu sevdim."

İnliyor ve notlarını tekrar okuyor. "Neyi sevdiğin umurumda değil, Tommy. Benim umurumda olan şey bu işi bitirmek ve kavga başlamadan önce buradan gitmek."

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bunu daha önce de duymuştum," diye mırıldanıyor Clara, gözleri düğmelerin üzerinde gezinirken bir tanesine takılıyor.

Düğmeye basmadan önce birkaç saniye tereddüt ediyor ve ben de onunla birlikte nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum. Everett'in düğmelerden birinin tüm binayı kapatacağını, böylece kimsenin girip çıkamayacağını söylediğini biliyorum ve ilk dövüşün başlamasına sadece yarım saat olduğunu düşünürsek, bu şu anda ihtiyacımız olan bir şey değil.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil." Başını sallıyor ve üç düğmeye daha basıyor, her biri onu bir öncekinden biraz daha fazla geriyor, ama hiçbir alarm sistemini çalıştırmıyor, bu da ne yaptığını bildiği ya da her fırsatta şansının yaver gittiği anlamına geliyor. Her iki durumda da, küçük yavrum bu gece aslanın inine girdi ve bir daha gitmesine izin verebileceğimden emin değilim.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

CLARA

Todası en iyi zamanlarda bile iki kişi için çok küçük. Ama o iki kişiden biri olan Tommy bunu daha da artırıyor. Sıcaklığı odaya yayılıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Her şeyi izliyor ve her geçen dakika bunun daha da fazla farkına varıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Teknoloji benim güçlü yanımdır değil ve ne zaman bir şeye dokunsam, yemin ederim kalbim göğsümde duruyor, kötü bir şey olmasını bekliyorum. Ama asla olmuyor. Everett'in arıza emniyet sistemini kurup kurmadığını ya da burada sebepsiz yere panikleyip paniklemediğimi merak etmeye başlıyorum.

"Burada kalmak zorunda değilsin," diyorum Tommy'ye. "Çok uzun sürmeyecek ve işim bittiğinde çıkış yolunu bulabilirim."

Kapalı alan üzerime kapanıyor ve Everett'in bana verdiği zaten karmaşık olan talimatlara konsantre olmamı gittikçe zorlaştırıyor. Ve bunları söylerken çok stresliydi, yani hata yapmadığını kim söyleyebilir?

"Gidecek başka yerim yok."

Masaya yaslanıyor ve ben klavyeye bir kod yazmakla meşgulken beni izliyor. Ne yaptığım ya da ekranda yanıp sönen küçük sembollerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

İçimi çekiyorum ve gözlerimi ekran duvarından uzaklaştırıyorum. "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok, Tommy. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bundan şüphem yok." "O zaman gidebilirsin."

" bir şey olmayacak, geyik yavrusu." Dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Olduğum yerde kalacağım, bu yüzden yapman gerekeni yapmanı öneririm, sonra seni eve götüreceğim."

Ona ters ters bakıyorum, gözleri benim kızgınlığımla eğleniyor. "İlk gece gidemezsin ve bu iş bitene kadar burada takılmamanın imkanı yok."

Ringin yanında iki adamın güreştiği ekrana doğru elimle işaret ediyorum. Böyle yerlerde çok fazla zaman geçirdim ve başka bir tanesine adım atmaya hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Sanırım Saint James ailesinin yan işlerini öğrendiğimde bu olasılığın farkında olmalıydım ama yasal tarafta kalacağımı umuyordum. Kendimi karanlık tarafta bulmam tamamen sürpriz olmamalı.

"Gidebilirim. Burada ne yaptığını bilen bir sürü insan var."

"Tommy," diye uyarıyorum.

"Rayne de burada. Seni eve götürmem gerektiğini anlayacaktır."

"Bunu neden anlasın ki? Eminim yapacak kendi işleri vardır."

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Önemli değil. Önemli olan tek şey, işin bittiğinde seni eve götürmemin ne kadar önemli olduğunu bilecek olması."

Nasıl olur da tanıdığım herkes bu adamın sessiz olduğunu düşünür? Çünkü ne zaman yanına gitsem, yalvarsam bile susmuyor. "Her neyse."

Önümdeki notları okuyorum ve midemde belirsizlik birikiyor. Bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Notlar aceleyle yazılmış ve bazı yerlerde kendi yazdıklarımı okuyamıyorum. Everett'i arayamıyorum ve başka kimsenin yardım edebileceğini de sanmıyorum. Bu da her şeyin bana bağlı olduğu anlamına geliyor.

"Bir sorun mu var?" Tommy sorar.

"Sessiz ol'un hangi kısmında sorun yaşıyorsun?"

Kıkırdıyor, sesi günahkâr olduğu kadar alçak ve bağımlılık yapıcı. "Herkesin düşündüğü gibi sessiz bir duvar çiçeği değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hayatındaki herkes senin tatlı ve masum olduğunu düşünüyor. Wynter seni tek başına toplantı odasına alırsa sinir krizi geçirmenden korkuyor. Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun, Clara? Bence bu bir saçmalık. Bence sen başkalarına gösterdiğinden çok daha güçlüsün ve aklına koyduğun her şeyi yapabilecek kapasiteye sahipsin."

Ona dönüyorum, öfke yıllardır yapmadığı bir şekilde üzerime çöküyor. Bu ne cüret? Birlikte bu kadar az zaman geçirmişken beni tanımaya nasıl cüret eder? Ama en çok kızdığım şey onun ne kadar haklı olduğu. Son hayatımda kanunun yanlış tarafında yürümek zorunda kaldım ve bir daha asla kullanmayı planlamadığım eşsiz bir beceri setine sahibim. Ama aynı zamanda nasıl uyum sağlayabileceğimi de öğrendim ve Wynter'a her zaman uysal görünmemin bir nedeni de bu. Çünkü benim bu versiyonum, hiçbir şey ve hiç kimseyle yaşamak istemediğim bir hayattan kaçan versiyonum, dünyadan biraz daha korkuyor çünkü bunu göze alabiliyor.

"Bunu inkâr etmeye değmez, geyik yavrusu." Tommy omuz silkiyor ve dikkatini benden çekip ekranlardan oluşan duvara bakıyor. Bu oda gibisini hiç görmemiştim. Sanırım hiç ihtiyacım olmadı.

Listede yapmam gereken son birkaç şeyle meşgul oluyorum ve hiçbirini binanın panik moduna geçmesine neden olmayınca rahat bir nefes alıyorum. Belki de Wynter çılgık çılgıla binayı yıkarken Everett'in bana sakın bir şekilde kapatma modunun devreye girmesine yol açan rastgele üç düğmeye dokunmamı tekrar tekrar söylemesi gerçekten aklıma yatmıştır.

Not defterini el çantama atıp omzuma asarken ona "İşim bitti," diyorum. "Eğer bir sorun yaşarsan... yine de muhtemelen Everett'i ara. Az önce ne yaptığımı gerçekten anlamıyorum." Yarı gülüyorum.

Tommy başını sallıyor ama kapıyı kapatarak durduğu yerden kıpırdamıyor.

"Gerçekten gitmem gerek."

"Seni eve bırakayım."

"Buna gerek yok," kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ama oluyor işte."

Yarım saat önce bu küçük güvenlik odasına girdiğimden beri yüzüncü kez ona ters ters bakıyorum. "Eve gitmiyorum. Bir arkadaşımın dışarı çıkacağım."

Tamam, belki Justin bir arkadaş değildir. Bu sabah yemekhanede bana çıkma teklif eden bir adam ve Wynter da benim adıma kabul etti... doğal olarak. Klasik, preppy tarzında yakışıklı biri. Her zaman düzgün takımlar giyiyor ve saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, ama ondan gerçekten etkilenmiyorum. Benim zevklerim daha cesur. Tipimin tam karşımda durduğunu ve masmavi gözlerinde öfke dansı yaptığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bir arkadaş mı?" Kelimeyi sıkıttığı dişlerinin arasından zorla çıkarıyor, çenesi o kadar gergin ki baskı altında kırılabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Evet, bir arkadaşım. Buraya gelebilmek için onu geri itmek zorunda kaldım, bu yüzden gerçekten gitmem gerekiyor."

Justin tam da kaosu hakim olduğu sırada beni almak için Wynter'ın ofisine geldi ve odadaki diğer herkesten çok daha sakindi. Ben Everett'e ambulans çağırması için bağırdım ve Everett de bana güvenlik sistemini nasıl kullanacağımı anlatırken mantığın sesi o oldu. Hatta yeniden randevu ayarlamayı bile teklif etti ama bütün günümü randevuya çıkma cesaretini toplayarak geçirdim. Eğer ertelersem, tamamen vazgeçme ihtimalim çok yüksek. Justin iyi bir adam ve ona bir şans vermeliyim. Belki de tam ihtiyacım olan şey odur.

"Arkadaş kim, Clara?" Sesi alçak ve kızgın, ki bu hiç mantıklı değil. Birlikte sadece birkaç saat geçirdik ve benim biriyle çıkmam konusunda endişelenmesi için hiçbir neden yok.

"İşten bir adam." Omuz silkiyorum. Tommy'ye çok fazla bilgi vermenin yanlış bir hareket olabileceğini hissediyorum, bu yüzden o beni bu odadan çıkarana kadar mümkün olduğunca belirsiz davranmaya devam edeceğim. "Gerçekten gitmem gerekiyor." İleriye doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki korkunç adama dokunmama birkaç santim kalana kadar.

Tommy'nin bana zarar vereceğini sanmıyorum, benimle ilgilenmek zorunda kaldığı her iki durumda da ne kadar nazik davrandığını düşünürsek, ama onun gibi bir adamla asla yüzde yüz emin olamazsınız.

"Randevuya mı gidiyorsun?" Son kelimeyi sanki kişisel olarak rencide olmuş gibi tükürüyor. Bu gece ona ne oldu böyle?

"Onun gibi bir şey." Omuz silkiyorum.

Bir an onun önünde duruyorum, sonra sırtım duvara çarpıp ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve bir an sonra bedeni bedenime yaslanıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesi yanaklarıma fısıldıyor. Sıcaklığı boğucu ve bana bakarken gözleri kararıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Sesimin bozulmayacağına güvenemeyerek fısıldıyorum.

"Hayır, bu gece iş yerinden bir adamla çıkmayacaksın... ya da hiçbir zaman."

Şaşkınlık içinde kaşlarını birleştirerek ona bakıyorum. Bu adam neden bahsediyor? "İznine ihtiyacım olmaması iyi bir şey."

Hırılıyor, dudakları beni neredeyse korkutan bir hırıltıya dönüşüyor. Ve belki de şu anda bu kadar tahrik olmasaydım olurdu. Kalçalarının arasındaki ağrıyı, düşünmemi zorlaştıran zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Gitmiyorsun."

"Evet, gidiyorum."

İki elimle göğsüne bastırıp itiyorum ama . Aslında, yerinden bile kıpırdamıyor. Şu anda boyumdan büyük bir işe kalkışmış durumdayım ve kendimi nasıl kurtaracağımdan emin değilim. İnsanları öldürmekten zevk alan biriyle bu küçük odada kapana kısılmış durumdayım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

TOMMY

A Kalbimin her atışında öfke üzerime çöküyor. Randevuya mı çıkıyor? Onu takip etmeye başladığımdan beri geçen dokuz ay boyunca biriyle çıkmaya zerre kadar ilgi göstermemişti ama birden iş yerinden biriyle çıkmak ister mi?

Frost Industries'in yasal tarafında çalışan tüm pislikleri zihnimden geçiriyor, kimin kadınıma asılacak kadar cesur olduğunu bulmaya çalışıyorum. Saint James ailesi için çalışan pek çok erkek var, ancak çoğu Clara'dan çok daha yaşlı ve bu onları tamamen göz ardı etmese de, bunun onun hoşlanacağı bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Frost Industries iş arkadaşları arasında randevulaşmaya izin vermiyor."

Şu anda boşa kürek çekiyorum çünkü işin yasal tarafının İK politikaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir söylemeliyim, mümkün olan her şekilde gitmesini engellemeliyim, bu onu gece boyunca burada benimle bağlamak anlamına gelse bile, herhangi biriyle çıkması için çok geç olana kadar.

Bana dik dik bakıyor. Küçümsemesine zar zor dayanıyor. "Geçen haftayı Snow ve ben CFO'luk görevini devraldığımız için politikaları okuyarak geçirdiğime göre, sizi temin ederim ki böyle bir politika yok," diye tersledi. "Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Dediğim gibi, bir şeyler ters giderse beni aramayın."

Tekrar göğsümü itiyor ve dünyadaki herkes bana dokunduğunda olduğu gibi rahatsız olmak yerine ona doğru eğiliyorum. Elleri bana zarar vermek niyetinde değil çünkü Clara bir sineği bile incitemez. O masum ve daha iyi bir adam olsaydım bu gerçek onu rahat bırakmamı sağlayacak olsa da, içimdeki en karanlık parçalar onu istiyor. Onu bozmak, kırmak istiyorum.

Sırf onu kendiminki kadar kara bir ruhla inşa edebilmek için hıçkırı hıçkırı ağlayan bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar.

İçimdeki canavarın kontrolünü yeniden ele geçirmek için gözlerimi kapatıyorum. Kadınımızın başka bir adamla çıkacağı düşüncesi onu çılgına çeviriyor. Ama onun bu yönümü görmesine izin veremem... verebilir miyim? Bu onu korkutur mu? Benden kaçmaya çalışır mı? Olasılıklar sikimin pantolonumun içinde ağırlaşmasına neden oluyor ve kalçalarımı onun için ne kadar sert olduğumu hissetmeyeceği kadar geriye çekiyorum.

"Sen. Gitmiyorsun. Gitmiyorsun. Gitmiyorsun. O. Çıkmıyorsun." Her kelime bir öncekinden daha sert çıkıyor ve onunla bu şekilde konuşmaktan nefret etsem bile, bunun olmayacağını anlamasını istiyorum. Tekmeleyebilir, çığlık atabilir ve küçük kalbinin içeriğiyle savaşılabılır, ama yine de bu lanet olası gerçekleşmiyor.

Clara içini çeker. "Neden olmasın? Neden? Bana neden gidemeyeceğimi söyle." "Güvenli değil."

"Wynter bize tuzak kurdu. Beni tehlikeye atar mıydı?" diye meydan okuyor. "Bilerek değil."

"Yani bu bir sebep değil. Tekrar deneyin."

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez kendimi kaybettiğim gözlere bakıyorum ama gerçek dışında hiçbir bahanem yok. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama monitörlerden birinde çalan bir alarmla hemen kesiliyor. Ses ikimizin de dikkatini ekran duvarına çekiyor ve ben hemen sorunu tespit ediyorum. Kalabalığın içinde bir kavgaya var ve daha fazla büyümeden oraya gidip durumu yatıştırmam gerekiyor.

Clara'ya dönüyorum ve çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyor. "Bu odada kalacaksın. Eğer döndüğümde o sandalyede oturmuyor olursan, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Gözlerinde meydan okuma alevleniyor ama buna rağmen başını sallıyor. Belki de kendini koruması, her fırsatta benimle savaşma ihtiyacından daha güçlüdür.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru uzun adımlar atmadan önce bir süre daha tereddüt ediyorum. "Bu kapıyı arkamdan kilitle. Benden başka kimse için kilidini açmanı istemiyorum." Ama onun cevabını beklemeden koridora çıkıp kavgaya doğru koşmaya başladım.

Belki de bu gece payıma düşen kanı alacağım. Bu olasılık kalbimin göğsümde daha sert atmasına neden oluyor. Ellerim koyu kırmızıla kaplanmayalı çok uzun zaman oldu ve canavarı tatmin etmenin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

CLARA

F Sağa sola yumruklar atılıyor. Kavgaya karışan o kadar çok insan var ki nerede başladığını ya da kimin kışkırttığını söyleyemiyorum ama bildiğim tek şey Tommy ve güvenlik ekibinin kontrol altına almak için mücadele ediyor.

Gözlerim tüm binayı kapatacak düğmelere takılıyor ama bunun böyle bir eylemi gerektirip gerektirmediğinden emin değilim. Everett bana bunu açıklarken sadece olağanüstü durumlarda kullanılacağını söylemişti ama bundan daha olağanüstü ne olabilir ki?

Önce masanın üzerindeki çantama, sonra da kapıya baktım. Kargaşa Tommy'nin dikkatini dağıtırken gidebilirdim. Ondan izin almadan çıkmanın sonuçları olacağını söylediğinde bunu kastettiğinden şüpheliyim. Tommy'nin herhangi bir konuda şaka yapacak biri olduğunu sanmıyorum. Ama beni öldürmek dışında nasıl bir ceza verebilir ki? Ve bu onun için bile aşırı bir tepki gibi görünüyor.

Birkaç saniye daha seçeneklerimi düşündükten sonra çantamı alıp kapıya doğru uzanıyorum. Tommy kim oluyor da bana nereye gidip gidemeyeceğimi söylüyor? O benim patronum değil. Yollarımız bir iş ortamında ilk kez kesişiyor ve muhtemelen son kez kesişecek. Frost Industries'in bu tarafında çalışmıyorum ve başlamaya da niyetim yok.

Kapıyı yavaşça açıyorum ve boş koridora bakıyorum. Geldiğimiz yoldan geri dönmek zorundayım ama bu da kaosun ve o pislik güvenlik görevlilerinin yanından geçmek anlamına geliyor. Belki de kavgaya yardım etmek için içeri çağrılmışlardır ve onları görmek zorunda kalmam. İnsan bu kadar şanslı olmalı.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp odaya bakıyorum, pişmanlık göğsüme sızıyor. Böyle bir duyguyu hissetmek için hiçbir nedenim yok.

Burada olmak gibi bir zorunluluğum yok ama yine de kilidi çevirip kapıyı arkamdan kapatırken kendimi suçlu hissediyorum. Partilere gitmek ya da sadece kaçmak için ailemin evinden gizlice çıktığım gecelerin anıları üzerime çöküyor. Hayatımın o dönemini düşünmeme izin vermiyorum, artık değil. Geçmişte kaldı ve her zaman da öyle kalacak, ancak geçmiş hayatımın yeni hayatımda yer tutmasına izin verdiğim günlerde, tüm anıları toplayıp ait oldukları kutuya geri koymam gereken bir noktaya kadar beni bunaltıyor.

Koridorun sonunda bağırsış çağırış var ve en iyi kararına rağmen çantamı kendime siper ederek oraya doğru yürüyorum.

Bu kötü bir fikir. Bu kötü bir fikir. Bu berbat bir fikir. Bu sözleri kendi kendime tekrar tekrar söylüyorum ama adımlarım duraksamıyor. Koridorun sonuna ulaştığımda ve en az yirmi adamın yumruk attığını gördüğümde değil. Kaosun içinden geçmek zorunda kaldığımda da. Ve biri beni geçerken yakalamaya çalıştığında da değil. Çünkü durursam başıma ne geleceğini bilemem ve geçmişte hayatım hep böyle olsa da şimdi böyle değil ve böyle olmasını da istemiyorum.

Adımlarım ancak iri bir cisim bana çarptığında duraksıyor. Çarpmanın şiddetiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve yan tarafıma yayılan yakıcı acıyı görmezden gelerek devam etmeye çalıştığımda, bir başka vücut aniden ortaya çıkıyor ve beni yere çarpıyor.

Darbe hemen acıtmıyor, üstüme düşen devasa beden de acıtmıyor. İlk başta yavaş yavaş geliyor. Omzumdaki hafif bir sızı önce sol tarafıma, sonra da sağ tarafıma yayılan bir ağrıya dönüşüyor. Ormanı yakan bir orman yangını gibi ve her saniye ciğerlerimden nefes alıyor.

Uzun saniyeler boyunca felç oldum. Bana çarpan iki beden itişip kakışmaya başladığında bile hareket edemeyecek kadar acı çekiyorum. Ama buradan çıkmak zorundayım. Burası benim için güvenli değil.

Vücudumdaki her kas bana bağırırken bile kendimi ayağa sürüklüyorum ve çıkışa doğru beni yönlendirmesi için arka duvarı kullanıyorum. Ayaklarımın topukları daha önce acıyordu ama şimdi her adım bir öncekinden daha dayanılmaz. Ama mücadele ediyorum. Birkaç nedenden dolayı durmayı göze alamıyorum. Bir, hareketsiz kalmak beni böyle bir kalabalığın içinde kolay hedef haline getirir ve bir daha asla bu rolü oynamayacağıma yemin ettim. İkincisi, binada ne kadar uzun kalırsam, Tommy'nin beni bulup yine saçma sapan emirler yağdırmaya başlama ihtimali o kadar artar. Ve üç, gitmem gereken lanet bir randevum var. Şimdi, ben çıkmam. Çıkmakla hiç ilgilenmiyorum. Aşka bile inanmıyorum. Ama Justin iyi bir adam ve benim için bunu hak ediyor.

ona bir şans ver. Ya da en azından Wynter bu sabah yemekhanede bize tuzak kurduktan sonra bana böyle söylüyordu. O doğum iznindeyken iş çok huzurlu olacak.

Sonunda kapıya varıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Henüz oraya varmadım ama yaklaştım. Kapıdan geçip caddeye çıkıyorum ve bir taksi çağırıyorum. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve öfke ve ıstırap dolu derin mavi havuzlarla karşılaşıyorum. Tommy kanlar içindeydi. Yüzü kıpkırmızı ve kanın ona mı yoksa başkasına mı ait olduğunu anlamam mümkün değil. Paramı ikincisine yatırıyorum ama bunu öğrenmek için burada kalamam.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıdan olabildiğince hızlı geçiyorum, korumalar bana bir şey söylediğinde ya da hemen yanımda bir araba alarmı durmuyorum. Hayır, ancak bulduğum ilk taksinin arkasına geçtiğimde nefes almak için duruyorum.

Az önce ne oldu öyle?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

TOMMY

B Yumruklarımın altında bir tane çıtırdıyor ve kan eklemlerimi kaplıyor, ama bunların hiçbiri bana ait değil. Eski moda bir kavgaya girmeyeli uzun zaman oldu ve bu pisliklere kızmam gerekirken Saint James ailesiyle birlikte inşa etmek için çok çalıştığım bir kuruluşun açılış dövüş gecesini mahvetmek, bundan çok keyif alıyorum.

Beni tedirgin eden tek şey Clara'yı ofiste yalnız bırakmak. O bir kaçma riski taşıyor ve bu kaos ortamında dışarı çıkabileceği fikri kanımı donduruyor. Onun hiçbir zaman tehlikede olmasını istemem, özellikle de ona söylediğim yerde kalsa kolayca önlenebilecekken.

Yumruğum başka bir adamın burnuna çarpıyor ve kan ayaklarımızın altındaki betona sıçrıyor. Evet. Buna ihtiyacım var. Neredeyse nefes almak kadar ihtiyacım var. Belki de burası beni eğlendirmek için yeterli olur.

Kadınısı bir çılgılık dikkatimi az önce vurduğum pislikten ayırıyor ve midem bulanıyor. Hayır. Lütfen bana güvenlik odasından çıkmadığını söyle. Lütfen bana inatçılığının sağduyusuna üstün gelmediğini söyle.

Gözlerim yumruk atan ve vücutlarını birbirlerine çarpan insan kalabalığını tarıyor ama onu göremiyorum. Tüm bu pisliklerin ötesinde hiçbir şey göremiyorum ve korku ağır dalgalar halinde üzerime çöküyor. Ya yaralanırsa? Ya da daha kötüsü? Doğum iznindeyken onun görevini yapabilecek tek kişi benim gözetimimde ölürse Wynter beni öldürür.

Biri beni itiyor, iri elleri sırtıma bastırıyor ve beni öne doğru fırlatarak gafil avlıyor. Dikkatimi dövüşten gerektiğini bilmeliydim ama Clara'nın iyi olduğundan emin olmalıyım.

Tekrar başımı kaldırıabildiğimde, onu ön kapının yanında görüyorum. Çıkışa doğru topallayarak ilerlerken bir bacağını tutuyor ve kör edici bir öfkeyle boynumdan tutup sıkıyorum. Bu orospu çocuklarından biri ona zarar verdi ve kadınıma dokunmaya cüret ettiği için onun işini bitireceğim. Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyor ve bir daha asla nefes alamayacağından emin olacağım.

Tekrar kafamı kaldırdığımda Clara sokakta kaybolmuştu ve onun peşinden gitme ihtiyacı içime ağır bir şekilde çöküyor. Ama önce bu pisliği halletmem gerekiyor. Küçük yavrumun peşinden gitmeyi düşünmeden önce buradaki işleri halletmeliyim. Ama onu yakaladığımda başının büyük bir belaya gireceğine inansa iyi olur ve canavarı kilit altında tutup tutamayacağımı bilmiyorum.

Kaçsan iyi olur, küçük geyik yavrusu, çünkü büyük kötü kurt seni yakaladığında, gitmene asla izin vermeyecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

CLARA

B Justin'le buluşacağım bara vardığımda sol tarafım otobüs çarpmış gibi hissediyor ve başım ağrımaya başlıyor. İptal etmeliyim. Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip eve gitmeliyim.

Dinlen. Ama dinlenmeyeceğim. Bunun için fazla inatçıyım.

Kendimi toparlamak için kapının yanında bir saniye duruyorum. Takside saçımı ve makyajımı düzelttim, ama kendimi toparlamak için kendime zaman vermedim ve nedense buna ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Justin'in aradığım kişi olduğuna dair büyük fikirlerim yok, ama bu ona bir şans vermek istemediğim anlamına gelmiyor, özellikle de yıllardır bana bir randevuya evet dedirten tek erkek olduğu için. Onda bir şeyler olmalı, değil mi?

Wynter ve benim birkaç saatliğine ofisten çıkmamız gerektiğinde sık sık gittiğimiz Amber's barının kapısını iterken kendime böyle söylüyorum. Justin burayı önerdiğinde hemen kabul ettim çünkü tanıdık bir bölgede olmayı severim. Yıllarca yer değiştirdikten ve aynı yerde uzun süre kalmadıktan sonra, bildiğim şeyleri ve kendimi rahat hissettiğim yerleri arzuluyorum.

Dekor, kaldırımda durup hafif hırpalanmış dükkan ve evlere bakarken beklediğinizden daha modern ve bu şehirde kendimi rahat hissettiğim birkaç yerden biri. Çocukluğumda çok yer değiştirdim ama hiçbir zaman büyük şehirlerde yaşamadık. Hedeflerimiz her zaman daha az basının olduğu ve polisin sınırlı kaynaklara sahip olduğu küçük kasabalardı. Chicago'ya taşınmak benim için büyük bir değişiklikti ve büyük şehirde olmasına rağmen küçük bir kasaba hissi veren Amber's gibi yerlerde teselli buldum.

Gözlerimi kalabalık barda gezdiriyorum ve Justin'in karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Oturduğu masaya geçerken koyu kahverengi gözleri benimkileri tutuyor ve onun ilgisiyle yanaklarım ısınıyor. İnsanların bana bakmasına alışık değilim. Aslında buraya taşındığımdan beri bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama bundan kaçış yok.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim!" Kendimi dikkatlice karşısındaki koltuğa bırakıyorum ve yüzümdeki acının çok belirgin olmamasını umuyorum.

"Gelebilenize çok sevindim." Işıldıyor. Keskin çene hattındaki kirli sakalı ve mükemmel şekilli elmacık kemikleriyle gülümsemesi daha da büyük görünüyor. Erkek sağlığı dergilerinden fırlamış gibi görünüyor, o halde benden ne isteyebilir ki? "Wynter'dan haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Everett hastaneye sağ salim vardıklarını bildirmek için bana bir mesaj gönderdi ama o zamandan beri hiçbir şey duymadım."

"Sana bir içki getireyim mi?"

Bir an tereddüt ettim, içimi bir tedirginlik dalgası kapladı. Normalde erkeklerin bana içki getireceğine güvenmem ve ben de genelde içki içmem. Justin'e, ben onu bir şahin gibi izlemeden bana içki getirmesine izin verecek kadar güveniyor muyum?

"Bir cosmo harika olur." Gülümsüyorum.

"Hemen geliyor." Sırıttıyor ve sandalyesinden kayarak çıkıyor. Geçerken omzumu sıkıyor ve çıplak tenim o bara vardktan çok sonra bile karıncalanıyor.

Burada ne işim var benim? Eve gitmeliydim. İptal edip geceyi yalnız geçirmeliydim. Depoda düştüğüm yer yüzünden vücudum ağrıyor ve bu gece elbiseyi çarpmanın etkisiyle her tarafımın morardığını göreceğimden şüpheleniyorum.

Boş boş, Tommy'nin ne kadar kızgın olduğunu merak ediyorum. Beni kapıya doğru yürürken gördüğünde çok öfkeli görünüyordu, bu yüzden emirlerine karşı geldiğim için mutlu olduğunu düşünemiyorum, ama yine de neden umursadığını anlamıyorum. Bana karşı hiçbir yükümlülüğü yok ama yine de beni duvara yapıştırırken gözlerindeki ateş, dokunuşuyla tenimin uğuldaması, ne kadar bastırmaya çalışsam da zihnimde dönüp duruyor.

Düşüncelerim Justin'in önümdeki koltuğa tekrar oturup koyu kahverengi saçlarını gözlerinden geriye doğru itmesiyle bölünüyor. Her zaman

Ofiste mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, ama bu gece biraz daha dağınık ve onu tamamen mükemmelden başka bir şey gibi gördüğüm için neredeyse rahatladım.

"Barmen getirecek."

"Teşekkür ederim." Ona utangaç bir gülümseme verdim. Keşke kendine güvenen ve karşı cinsle arası iyi olan kadınlardan biri olsaydım, ama ne yazık ki bu ben değilim.

"Benimle dışarı çıkmayı kabul etmene sevindim. Normalde yemekhanede benden kaçardın." Kıkırdıyor.

"Özür dilerim." Yarı gülüyorum ama yanaklarımın kızarması daha da derinleşiyor. "Dürüst olmam gerekirse biraz içine kapanık biriyimdir."

"Fark etmemiştim," kestirip atıyor ve boğazımdan bir kıkırdama .

Üniversiteden beri kimseyle çıkmamıştım ve çıktıklarım da çok azdı ama onun neşeli şakaları yumuşak koltuğumda rahatlamamı sağlıyor. Ailesinden ve arkadaşlarından, Millennium Park'taki favori koşu rotasından ve koleksiyonunu yaptığı çizgi romanlardan bahsediyoruz ama ne zaman kendim ve geçmişim hakkında sorular sormaya çalışsa, konuyu . O kadar normal bir hayat yaşamış ki. İyi, istikrarlı işleri olan ebeveynlerle büyümüş ve hayatı boyunca aynı evde yaşamış. Bir Ivy League okuluna gitti ve muhasebe okudu.

Sonra da üniversiteyi bitirir bitirmez Frost Industries'de işe girdi. O benim hayalini kurduğum hayatı yaşadı.

O ay boyunca saklandığımız boktan daire.

"Sorularımdan kaçmaya devam ediyorsun," diye sesleniyor bana ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme var.

Bu konuda kötü davranmıyor, ama merak ediyor ve bunun için onu suçlayamam. Sonuçta bir randevudayız ve hayatımın o kısa döneminden hatırlayabildiğim kadarıyla, biraz itme ve çekme olmalı.

"Anlatacak pek bir şey yok." Yalan olmasına rağmen omuz silkiyorum. Anlatacak çok şey var ve onu kaçtırtacak çok şey var.

"Bunun doğru olmadığına eminim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum ve ikinci kokteylimden ağır bir yudum alıyorum. Sahibi Chad en iyi kozmosları yapıyor ve elimde olsa bütün gece burada oturup onları içerdim.

"İyi bir yetiştirilme tarzım yoktu," diye itiraf ediyorum. "Çok fazla yer değiştirdik ve ailem... zorlayıcıydı."

Ülkenin güney eyaletlerinde insanları dolandıran dolandırıcılar olduklarını açıkça söylemeden olabildiğince diplomatik davranmaya çalışıyorum

ve kaçana kadar durmadım ve sonunda üzerimdeki etkilerinden kurtuldum, ama hayatımın o bölümünü yeniden yaşamayı reddediyorum.

"Hepsi öyle değil mi?"

Ailemi ve buraya taşınmadan önce yaşadığım hayatı hatırlayınca karnımda yuvarlanan huzursuzluğa rağmen gülüyorum. Kendimi üniversiteye verdim ve bir daha asla geri dönmeyeceğime, kimsenin hayatımda söz sahibi olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

"Sanırım öyle."

"Peki ya okul? Arkadaşlar?"

Bu kadar zorlaması beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Bu durumda her erkek ne yaparsa onu yapıyor.

"Bu düşünceni unutma."

Ayağa kalkıyorum ve yüzümü acıya karşı nötr tutmak için yanağımın içini ısııyorum. Tanrım, o pislik bana bir numara yaptı.

"Sadece tuvalete gideceğim."

Barın arka tarafına doğru dikkatli adımlarla ilerlemeden önce onun cevabını beklemiyorum. Zaman geçtikçe vücudum daha çok ağrıyor ve tek istediğim eve gidip uzun, sıcak bir banyo yapmak. Bu çok sık bir şey değil ama geçirdiğim günden ve önümdeki aylardan sonra buna ihtiyacım var. Frost Industries gibi bir şirketin CFO'su olmak çok fazla iş demek ve sorumlulukları Snow ile paylaşıyor olsam bile önümüzdeki birkaç ayın zorlu geçeceğinden hiç şüphem yok.

Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açıyorum ve temiz beyaz alana adım atıyorum. Chad banyoları geçen yıl yeniden yaptırmış ve tertemizler. Beyaz fayanslar hâlâ ilk günkü gibi parlıyor ve altın rengi donanım her nasılsa hâlâ çiziksiz. Kabinlere doğru adım atıyorum ama kendimi sert bir bedene doğru çekilirken buluyorum ve dehşet bir yük treni gibi içime çarpıyor.

Boğazıma bir çığlık tırmanıyor, ama çığlığımı atamadan büyük bir el ağzıma bastırıyor ve beni susturuyor. Böyle bir şey olamaz.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

TOMMY

I Telefonundaki ve çantasındaki takip cihazını kontrol etmeden bile onu bulmam uzun sürmedi, ama belki de bunun tek nedeni onu çok uzun süredir takip ettiğim ve gittiği her yeri bildiğim içindir. Clara çıkmıyor, en azından son dokuz aydır çıkmadı, bu yüzden kendini rahat hissettiği bir yeri seçmesi doğal görünüyor. Yeterince uzun süre izlerseniz insanlar genellikle oldukça tahmin edilebilirdir ve benim küçük yavrum da kesinlikle bundan muaf değil.

Ben geldiğimde içkisini yarılarmıştı ve randevulaştığı kişi gözlerini dekoltesinden alamıyordu. Son zamanlarda daha dekolte elbiseler giyiyor, bu hem sevdiğim bir şey çünkü süt gibi tenini daha fazla görebiliyorum hem de nefret ediyorum çünkü temas ettiği diğer tüm erkekler de öyle. Saint James ailesini ofiste ziyaret ettiğim birkaç seferden tanıdığım Justin, az sayıda da olsa onun her sözüne kulak kabartıyor.

Her ne kadar barın diğer tarafındaki konumumdan onları duyamasam da, her seferinde adamın konuşmayı kadına yönlendirmeye çalıştığını ve kadının da hemen konuyu saptırdığını söyleyebilirim. İlginç. Everett raporu yayınladığında özgeçmişi çok azdı. Çocukken gittiği adreslerin uzun bir listesi vardı, sonra da üniversiteye gitmişti, ama değerli başka pek bir şey yoktu. Ailesi hakkında bilgi yok. Arkadaşları ya da kanunla ilgili hiçbir şey yok. Hiçbir şey yoktu. Gelen rapor bu olunca araştırmaya devam etmemesine şaşırdım ama belki de Clara'nın Wynter için bir tehdit oluşturmadığını düşünüyordu ve bu yüzden araştırmaya devam etmedi.

Clara bir kokteyl daha sipariş ediyor ve boğazımdan kısık bir hırıltı çıkıyor. Başka bir adamla içmesi hoşuma gitmiyor. Farkında değil mi?

ondan faydalanabilir mi? Alkolün çekingenliğini azalttığını ve onu avcılarının hedefi haline getirdiğini bilmiyor mu? Justin'in bir dosyada gördüğüm en temiz geçmişe sahip olması ya da onun elini tutmak için bile harekete geçmemesi önemli değil gibi görünüyor. Sadece kadınıma baktığı için bile onu öldürmek istiyorum.

Dikkatlice ayağa kalkıyor ama vücudunun nasıl gerildiğini fark etmiyorum. Yaralanmış. Onu The Circle'dan çıkarken gördüğümde topallıyordu ama topuklu ayakkabılarının canını yaktığını düşünmüştüm. Normalde bu kadar yüksek ayakkabılar giymez ama görünen o ki bundan daha fazlası var.

Peşinden gitmeden önce ona biraz alan bırakıyorum. Arkasına bakacağını sanmıyorum, normalde onu takip ederken omzunun üzerinden bakmaz, ki bu çok fazla, ama bu gece benden bir kez kaçmışken çok dikkatli olamam.

Clara kadınlar tuvaletine adımını atıyor ve ben de aramızdaki mesafeyi kapatarak hızla kapıdan içeri girip arkamdan sessizce kilidi çeviriyorum. Hızlı adımlarla ilerleyip onu kendime doğru çektiğimde hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu. Çılgılık atmasına fırsat vermeden avucumu dudaklarının üzerine bastırıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, benimle olabileceği en güvende olduğu anda insanların onu kurtarmak için koşarak buraya gelmesi.

O kollarıma girer girmez, vahşi yanım yatışıyor ve gecenin içinde kaybolduğundan beri boğazımda düğümlenen nefesimi dışarı veriyorum.

"Sana söyleneni yapmalıydın, küçük geyik yavrusu," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna doğru.

Gözleri açılıyor ve gerçekten tehlikede olmadığını anladığında vücudunun hafifçe gevşemesini kaçırmıyorum. Onu öldürmeyeceğim ama emirlerime karşı geldiği ve sadece güvenlik odasını değil tüm binayı terk ettiği için kesinlikle cezalandırılacak.

Küçük ellerim çok daha büyük olan ellerimi ağzının üzerinden çekiyor, ama beni yerinden oynatacak kadar güçlü değil ve meydan okumasından sonra konuşma ayrıcalığını hak etmedi.

"Peşinden gelmeyeceğimi mi sandın, Clara? Büyük kötü kurttan kaçabileceğini mi sandın?"

Yumuşak teninde tüylerim diken diken oluyor ve boğazıma tırmanan iniltiyi güçlkle bastırıyorum. O korkmuyor. Endişeli değil. oldu. Ona şimdi ve burada sorsaydım, dünyanın sonuna kadar inkar ederdi, ama ben gerçeği biliyorum. Vücudu, bana verdiği tepkiyi saklayamıyor.

Ben yanımdayken kalbinin nasıl hızlandığını kontrol edebildiğinden daha fazla kontrol edemiyorum. Şahdamarının boynunda ağır ağır atmasını izlemeye bağımlı hale . Ama sonra, Clara'yla ilgili hemen her şeye bağımlı hale geldim, bu yüzden göğsünde atan kalbinin beni saplantı noktasına kadar büyülemesi şaşırtıcı değil.

"Sana küçük bir sır vereceğim, geyik yavrusu. Seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın, hiçbir yere saklanamazsın." Bunları söylememeliyim çünkü ona sahip olmama asla izin veremem. Bu güvenli değil. Benimle güvende değil. Kendimi bu kadar kolay kaybedebiliyorken ve hareketlerimi kontrol edemezken olmaz.

Avucuma karşı konuşmaya çalışıyor, ama mırıldanıyor. Onu serbest bırakmalıyım. Çılgılık atmayacağından oldukça eminim, ama konuşmasına izin verirsem, onu tuttuğum yerden de kurtarmam gerekir ve henüz bunu yapmaya istekli değilim.

Sonunda yumuşuyorum ve elimi dudaklarından çekip onu kendime daha sıkı bağlamak için kullanıyorum. Gitmesine izin vermem, Justin gibi hoş, normal bir adamla hayatını yaşamasına izin vermem gerekse de bunu yapamam. Başka birinin kadınına mutlu etmesine izin veremem, onu kendime saklamak beni bencil bir pislik yapsa bile.

"Ne oluyor lan?" diye tersliyor. "kopardın."

"Kavgadan geçerken bana yaptığın gibi mi?" Meydan okuyorum.

Bir süre sessiz kaldı ve tuttuğum yerden kurtulmaya çalıştı. Sol tarafına çok sert bastırıp acı dolu bir tıslama çıkarana kadar gerçekten yaralı olduğunu fark etmedim.

"Neren yaralı?"

"Neden bilmiyorum."

"Clara, eğer bana nerenin acıdığını söylemezsen, seni bu umumi tuvalette soyar ve kendim öğrenirim."

Küçük bedenini bir ürperti kaplıyor ve karşılarındaki aynada gözlerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmıyorum. Ne kadar ilginç. Küçük geyik yavrum bu fikri sevdi ve ayaklarını yeniden ayarlamasına bakılırsa, sanırım çok sevmiş olabilir.

"The Circle'dan çıkarken yere düştüm. İyiyim, sadece biraz ağrım var."

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ama yutkunamıyorum. "Sana söylediğim gibi güvenlik odasında kalmalıydın," diye gürliyorum.

"Yetişmem gereken bir randevum vardı."

"çıkmayacağını da söylediğim bir randevu."

İçini çekti ve aynadan bana baktı. "Kiminle çıkıp çıkmayacağıma sen karar veremezsin, Tommy. Birbirimizle hiçbir ilgimiz yok. Sen Frost Industries'in bir tarafı için çalışıyorsun, ben de diğer tarafı için. Başka bir şey yok."

Keşke bilseydi. Keşke ona ne kadar takıntılı olduğumu anlasaydı. Ama nasıl bilebilir ki? Onu aylardır takip ettiğimi, dairesine kameralar yerleştirdiğimi ve telefonuna her aramasını izlemek için bir yazılım yüklediğimi nereden bilebilir? Geceleri evine girip onu uyurken izledim. Ona olan saplantım sınır tanımıyor. Bunların hiçbirini bilmiyor ve eğer istediğim gibi olursa, asla da bilmeyecek. Çünkü bilseydi tepelere kaçardı ve onu bana geri dönmeye asla ikna edemezdim.

"Buna inanıyorsan kör olmalısın, Clara." Kıkırdıyorum ama seste mizah yok.

"Justin'in yanına dönmem gerek."

"Haklısın. Dışarı çıkıp ona kendini iyi hissetmediğini söylemelisin, sonra da o güzel kışını kaldırıp bu bardan çıkacaksın, ben de seni eve götürmek için bekliyor olacağım."

Karşı çıkıyor. "Ciddi olamazsın."

"Ama ben öyleyim, küçük yavru. Çok ciddiyim ve eğer akıllıysan, sana söyleneni aynen yapacaksın, yoksa hoşuna gitmeyeceğine söz verdiğim sonuçlarla karşı karşıya kalacaksın." Belki de hoşuna gider. Belki de her saniyesini sevecektir.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

CLARA

H Hiç tehlikede olduğunuzu bildiğiniz halde yine de koştüğunuz bir an yaşadınız mı? Tommy'nin etrafında olmak böyle bir şey. Suçluların hakkında fısıldaştığı, her şeyi sona erdirebilecek Çoğu ünlü seri katili utandıracak kadar korkunç bir hayat, bir gün patlayacak ve ben onun son kurbanı olacağım.

Ama korku içeri sızmaya çalışsa da, beni saran kollarının çizgilerini takip etmeye çalışsa da, kendimi onun tutuşuyla rahatlarken buluyorum. Sözleri çılgınca, ama yeraltı dünyasında çalışan herkese sorarsanız o da öyle.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Çünkü böyle bir şeye ne dersiniz? Şehirdeki en korkulan adam size randevunuzu ekmenizi yoksa sonuçlarına katlanacağınızı söylediğinde nasıl cevap verirsiniz? Ne tür sonuçlardan bahsediyoruz burada? Beni kovduracak mı, öldürecek mi? Bunu ölçeğin hangi ucunda ölçüyoruz?

"Dilini kedi mi yuttu, Clara?" Kulağımın kabuğuna doğru nefes alıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sesi fısıltıyla bile sert ve bedenimle sadece onun yapabileceği şekilde oynarken bana fısıldadığı düşüncesi içimi acıtıyor.

Kendine gel, şıfıntı, diye azarlıyorum kendimi. Bu adama karşı hiçbir şey hissedemiyorum, beni tutuşu ne kadar sarhoş edici olursa olsun ya da gözleri aynadan beni nasıl delip geçerse geçsin. Sanki günlerinin geri kalanında sadece bunu yapmak için eğitilmişler gibi yaptığım her hareketi takip etme şekilleri.

"Bırak beni," ama sesim baskının altında titriyor. "Sen kabul edene kadar olmaz."

Ona ters ters bakıyorum ama aynada bakışlarımı tutarken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Hayır."

"Clara," diye homurdanıyor.

"Hayır dedim, Tommy. Buraya girip bir şeyler talep etmeye hakkın yok. Randevumda güzel vakit geçiriyorum ve senin burada olup bana gizlice kaçtığım için yaramaz bir gençmişim gibi bakman için hiçbir neden yok."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi uzun saniyeler boyunca dikkatle izliyor, sanki başından beri belli olması gereken bir şey aklına gelmiş gibi. "Bunu senin için açıklayayım, Clara. Nereden bakarsan bak, önümüzdeki beş dakika içinde bu bardan ayrılacaksın. Ya iyi bir kız olacaksın ve buradan yürüyerek çıkacaksın ya da seni omzuma atıp sevgilinin yanından geçireceğim, böylece kime ait olduğunu öğrenecek."

Ağzım kendiliğinden açıldı. Bu adam neden bahsediyor? "Ben kimseye ait değilim," diye çıkışıyorum.

İddia saçmalığını sevmiyorum. Elbette, aşk romanlarında biraz ateşli olabilir, ama gerçek hayatta bu iğrenç bir şey. Başka bir insana sahip olamazsın ve bu kadar sahiplenici olmak doğal değil. Bu hikayeye uyacağımı sanıyorsa aklını kaçırmış demektir.

Boğazından karanlık bir kıkırdama çıkıyor ve bu ses içimin sıkışmasına neden oluyor. "İşte burada yanıyorsun, benim tatlı geyik yavrum."

Ama başka bir şey önermiyor. Açıklama yok. Hiçbir şey. Sadece bana bakan vahşi bakışları.

"Beş dakikanız var, sonra sizin için seçim yapacağım."

Başka bir söylemiyor, sadece bedenini benimkinden uzaklaştırıyor ve odadan çekiliyor. Sıcaklığı artık beni sarmaz sarmaz, bir ürperti kemiklerime doğru yol alıyor ve onun dokunuşunu arzuluyorum.

Belki de aklını yitiren benimdir.

Titrek bacaklarımla lavabolara doğru adım atıyorum ve destek için porselene yaslanıyorum. Az önce ne oldu böyle? Ve ben ne yapacağım? Bunu çözmek için fazla zamanım yok ve ikiye bölünmüş durumdayım. Justin iyi bir adam ve kesinlikle bir sosyopatın omzunda buradan çıkarılmamı izlemeyi hak etmiyor. Ama Tommy'ye isteyerek gitmek de istemiyorum. Çünkü onun yörüngesine girersem kim bilir ne tür berbat gerçeklerle yüzleşeceğim.

Yüzüme ve çıplak kollarıma su sıçratıyorum ama soğuk su içimde yanan ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı, o halde ona bu kadar ihtiyaç duymam nasıl mümkün olabilir? Kaybettiğim anda onun dokunuşunu arzulamak?

Masaya dönerken dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum ve Tommy'nin barın karşısında durup güvenlik görevlisiyle eski arkadaşlarmış gibi konuştuğunu fark ettiğimde adımlarım duraksıyor. Muhtemelen öyledirler. Wynter yıllardır ara sıra bu bara uğruyor, belki de Tommy bir noktada güvenliği kontrol etmesi için gönderilmişti.

Koltuğuma geri kayıyorum ve Justin'in endişeli gözleriyle karşılaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, eli masanın üzerinden gelip nemli ellerimi sarıyor. "İyi görünmüyorsun."

Kötü niyetle söylemediğini bilsem de boğazıma bir kahkaha düğümleniyor. Kızarmış ve telaşlı görünüyorum, şu anda kesinlikle olduğum iki şey, ama ikisi de iyi hissetmediğim için değil. Yanaklarımın bu kadar pembe olmasının tek bir nedeni var ve o da kapının yanında durmuş güvenlik görevlisiyle konuşuyor. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Öğle yemeğinde yediğim ton balıklı salatadan olabilir." Yalan dudaklarımdan kolaylıkla kayıyor. Konuşabilecek yaşa geldiğimden beri yalan söylüyordum ama buraya taşındığımda yeni bir sayfa açtım ve her zaman doğruyu söyleyeceğime yemin ettim. Sanırım bu da artık pencereden dışarı çıktı.

Justin'in yakışıklı yüzü düşerken kahverengi gözleri hak etmediğim bir sempatiyle doluyor. Onu bu şekilde terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Tommy seçim şansımı elimden aldı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Seni eve götürmeliyim. Sana bakabilecek biri var mı? Bir komşun falan?"

Her iki noktada da başımı sallıyorum. Beni eve götüremez çünkü Tommy biz kapıdan çıkmadan buna bir son verir ve gerçek şu ki, sahip olduğum en yakın arkadaşım Wynter ve o da şu anda doğum yapıyor, yani benim sahte hastalığım kesinlikle onun öncelik listesinde yer almıyor. "İyi olacağım. Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve oturduğu yerden kalkıyor. "Hesabı ödeyeceğim ve sonra seni eve bırakabilirim. Buradan çok uzakta değilsin, değil mi?"

Birkaç saniye ona bakıyorum çünkü bunu bilmesi için hiçbir neden yok. Nerede yaşadığımı hiç konuşmadık, aslında iş yerinde de kimseyle konuşmadım ve adresimi bilen çok az insan var. "Buna gerek yok," diye kelimeleri zorlayarak çıkardım ve

Tommy'nin çok uzakta olmadığından emin olmak için omzumu tutuyorum. O benim güvenli yerim olmamalı, ama kısa sürede tam da öyle oldu. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu kabul etmeyi reddeden biri için beklenmedik bir kurtarıcı.

"Bana kendini iyi hissetmediğini söylemişken eve tek başına yürümene vicdanım el vermiyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama arkamda sert bir beden hissediyorum. Bana dokunmuyor ama sıcaklığı sırtıma yayılıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Gerek yok," diye gürlüyor Tommy. "Burada bir dostumla içki içiyordum ve eve sağ salim dönmesini sağlamazsam Wynter beni öldürür." Sesi hafiftir, ama bir kenar vardır, yüzeyin hemen altında gizlenen bir karanlık. Justin ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu farkında değil, bir avcıyla konuştuğunun farkında değil ve ben sessizce ona doğru şeyi söylemesi için yalvarıyorum. Eğer Tommy'ye meydan okursa, her şeyin kötü bitme ihtimali var ve bu gece ihtiyacım olan son şey de bu.

Justin tartışmak için ağzını açıyor ama Tommy'nin masanın ortasına yüz dolarlık bir banknot bırakması ve dikkatlice arkamı dönmem için bana yol göstermesiyle karşılaşılıyor.

"Hadi seni eve götürelim," diyor sessizce.

"Hey!" Justin tersledi. "Clara'yı eve götürebilecek durumdayım." Tommy topuklarının üzerinde dönerken dudaklarında bir hırıltı belirir. "Eminim öyledir,

Ama Wynter Clara'ya karşı çok korumacı ve ikisi de ebeveynliğe adım attığı için Everett'in rolünü üstlendiğime göre, personelimizin güvende olduğundan emin olmak benim sorumluluğum."

Kendimi ortasında bulduğum sidik yarışı, ikisini de burada bırakıp kendimi eve atmak istememe neden oluyor ama yine de kendimi Tommy'den ve onun bana sunduğu güvenlikten alamıyorum.

Justin bir yanıt vermeden Tommy bir kolunu belime doluyor ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor. Orta sınıf arabalarla dolu caddede mat siyah bir motosikletin göze çarptığı kaldırımın kenarına gelene kadar durmuyor.

Tek kelime etmeden seleden kaskı alıyor ve bir bacağını bisikletin üzerine atmadan önce kafama geçiriyor. "Arkama geç," diye emrediyor.

Ama hareket edemiyorum. Bu motora binmemin imkanı yok...binebilir miyim? Hiçbir zaman adrenalin bağımlısı olmadım. Aslında, tam tersi. Bu yüzden

Bisikletin arkasına binme fikri hızlanmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor. "İki tane kask yok."

Kıkırdıyor ve omzunun üzerinden bana bir sırtma fırlatıyor. "Bilmiyor musun, küçük yavru, sadece şeytanın kendisi beni cehenneme sürükleyebilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

TOMMY

I İnsanların bana dokunmasından hoşlanmadığım herkes tarafından bilinir. Benimle ilgili ilk şeyi bilen herkes bana dokunmaması gerektiğini bilir ve bundan zarar görmeden kurtulabilecek çok az insan vardır. Kar ve Wynter benim için küçük kız kardeşler gibiler, ama bana uzun süre dokunmamaları gerektiğini biliyorlar.

Yine de Chicago sokaklarında onun dairesine doğru hızla ilerlerken Clara'nın kollarının belime dolanması, şimdiye kadar hissettiğim eve en yakın şey. Çocukken bile yaşadığım eve ev demezdim, ama bu, o yakınımıdayken bana tutunan bu sıcaklık, bir eve sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

Benimle çok daha fazla mücadele edeceğini ama ondan motorumun arkasına binmesini istememin ilk şokunu atlattıktan sonra söyleneni yaptı ve can havliyle bana tutunuyor.

Yolculuk çok erken bitiyor ve şehrin öbür ucundaki evime sürmeye devam etmek istiyorum ama korkarım benim alanıma adımını atar atmaz bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ben daha sehpayı tekmelemeye fırsat bulamadan arkadan iniyor ve kocaman gözlerle kaskı kafasına geçiriyor.

"Bu şey bir ölüm tuzağı," diye tıslıyor.

"Kiminle yolculuk ettiğine bağlı." Omuz silkiyorum. "Benimleyken tamamen güvendeydin."

"Bu yüzden mi deli gibi trafiğe girip çıkıyordun?" diye histerik bir şekilde bağırıyor. Eğer bunu caddenin ortasında yapmasaydı ve insanlar kafalarını çevirmeseydi bunu eğlenceli bulabilirdim. Kimsenin ona bakmasını istemiyorum. O benim, sadece benim gözlerim için. Ve benim küçük yavruma bakan her gözün kafasından çıkarılma riski var.

"Hadi içeri girelim." Onu kaldırımından indirip apartman girişine kadar götürüyorum. İçeri girdiğimizde kolumu beline dolayıp onu merdivenlerden yukarı çekiyorum ama her adımda tısladığına bakılırsa, söylediğinden daha fazla canı yanıyor. Çok önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. Ama yalan söylediği açıktı ve bana yalan söylemenin sonuçlarını öğrenmek üzereydi.

Anahtarları bana vermesini beklemeden cebimden kendiminkini çıkarıp kapıyı hızla açıyorum ve o ağzı bir karış açık kapıda dururken içeri giriyorum.

"İyi misin, geyik yavrusu?" Dudaklarımın kenarlarında beliren sırıtışla zar zor mücadele ederek soruyorum.

"Dairemin anahtarı neden sende?" diye soruyor, koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken sesi tereddütlü. Bir kaçış yolu arıyor. Onun için çok kötü, böyle bir yol . Kaderi onu Russo'dan kurtardığım gün mühürlendi, imzalandı ve teslim edildi, o sırada bunu bilip bilmediğine bakılmaksızın.

Omuz silkiyorum. "Geçen hafta yedeğini aldım. Zaten bir tane olması güvenli değildi."

"Yani alabileceğini mi ?" fısıldıyor.

"Önemli bir şey değil, geyik yavrusu. Ben senin için bir tehdit değilim." Muhtemelen öyle olduğumu düşündüğü şekilde değil. Benim bir katil olduğumu biliyor, hatta başkalarının hayatlarına son vermekten zevk aldığımı da biliyor ama onu bu şekilde incitmek gibi bir niyetim olmadığının farkında değil. Hayır. Ondan istediğim şey çok daha kötü.

"Benim için bir tehdit değil mi?" Kollarını havaya kaldırıp dairenin içine giriyor ve ayaklarını parkeye vururken her adımda yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, Clara." Onu belinden kavıyorum ve açık kapının yanındaki duvara yaslıyorum. Benim merhametime kalması hoşuma gidiyor. Bana karşı çaresiz kaldığında. Bu, kıcımlı kaldırıp ön kapıdan çıkmam ve bir daha arkama bakmamam için birçok nedenden sadece biri. Ama ben bencil bir pisliğim ve ne istersem onu alacağım. "Eğer biri sana zarar vermeye kalkarsa, bir sonraki nefesini alamadan kendini yerin iki metre altında bulur. Sana zarar gelmesine müsamaha göstermeyeceğim, buna senin kendine zarar vermen de dahil. Güvenlik odasını asla terk etmemeliydin. Kendini asla böyle bir tehlikeye atmamalıydın. Ama sizi temin ederim ki, hoşunuza gitmeyecek bir şekilde size asla zarar vermeyeceğim."

Gözleri korku ve sıcaklık karışımıyla parlıyor. Bana olan ilgisini inkâr etmeye çalışabilir ama ikimiz de ona ihtiyacı olanı verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyoruz. Benim karanlığımın başa çıkabilecek çok az kadınla karşılaştım, ama Clara? O kaldırabilir.

"Soyun," diye emrediyorum ve istediğimi yapması için ona biraz alan tanımak üzere geri çekiliyorum. Aramızda herhangi bir mesafeye izin vermek karanlık arzularıyla bir savaş, onu ilk gördüğüm andan beri kaybettiğim bir savaş.

Clara'nın ağzı şaşkınlıkla açılıyor ama hemen kapanıyor. "Delirdin mi sen?" Tersledi. "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Evet, yapacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Duvarın kayarak uzaklaşıyor ve dairenin içine doğru yürüyor. "Gidebilirsin."

"Seni kontrol edene kadar olmaz ve elbiseyi kaybedene kadar bunu yapamam."

"O zaman beni etmeyeceksin, değil mi?"

Burnumun kenarını sıkıyorum ve yavaş bir nefes veriyorum. Bugün beni test ediyor. Sabrımı, kararlılığımı. Bütün erkekler kadınlarıyla uğraşırken böyle mi hisseder? Bir geceden fazla süren hiçbir ilişkim olmadı ve hepsi de önceden planlanmıştı. Kadınlar her zaman anlaşılmadan ne elde edeceklerini bilirler ve kimse buna meydan okuyacak kadar cesur olmamıştır. Ama Clara farklı. Onunla bir gece istemiyorum. Bir ömür boyu istiyorum.

Peşinden gidiyorum, aramızda nefes almasına izin verecek kadar mesafe bırakıyorum ama hemen arkasında olduğumu bilmeyecek kadar değil. Onu ürkütme riskim var ve ihtiyacım olan son şey benden kaçması.

Abartılı bir iç çekiş yaptı ve bana öyle hızlı döndü ki neredeyse ona çarpacaktım. "Burada ne haltlar döndüğünü sanıyorsun bilmiyorum Tommy ama şu konuda açık olayım. Hayatım üzerinde hiçbir söz hakkın ve hakkın yok. Sen ve ben birbirimiz için bir hiçiz. İşin farklı taraflarında çalışıyoruz. Birbirimizi görmek için hiçbir nedenimiz yok. Bu yüzden lütfen, Tanrı aşkına, dairemde defol git ve üzerimde garip bir hakkın varmış gibi davranmayı bırak."

Ona doğru ilerliyorum ama olduğu yerde donup kalıyor, gözleri sanki bana bunları söylediğine inanamıyormuş gibi kocaman. Benim gibi bir erkeğin sınırlarını neden asla zorlamaması gerektiğini zor yoldan öğrenmek üzere.

Onun alanına girer girmez, ağrıyan sert sikimin çıkıntısı karnının alt kısmına bastırana kadar onu kendime doğru çekiyorum. Gözünün önündekini , sanırım onun için hecelemem gerekecek. "Sana ne olduğunu söyleyebilirim

Burada neler oluyor, Clara. Sen benimsin. Gözlerimi sana ilk kilitlediğim andan beri benimsin. Uzak durmaya çalıştım. Normal bir hayat yaşamana izin vermeye çalıştım ama yapamadım. Sana olan ihtiyacımla savaşmak, nefes alma ihtiyacımla savaşmak gibi bir şey. İmkansız."

Gözleri açılıyor ama onu tuttuğum yerden kurtulmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Kendisiyle savaş halinde. Yapması gerekenler ve yapmak istedikleri ölümüne savaşıyor ve o da sadece bu savaşın içinde.

"Şimdi, ya bu güzel elbiseyi vücudundan çıkarırsın ya da ben senin için çıkarırım ve seni temin ederim ki tek parça halinde çıkmayacak."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve bu görüntü sikimin ona karşı titremesine neden oluyor. Farkında olmayabilir ama büyük kötü kurdu baştan çıkarıyor ve ben onu canlı canlı yemek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

CLARA

F ya da uzun anlar boyunca, depoda kendimi bayılıp bayılmadığımı ve tüm bunların berbat bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. Ama vücudunun yaydığı sıcaklık ve derin gözlerinin kendime ördüğüm duvarları delip geçmesi

Kendimi korumak beni savunmasız bırakıyor. Onları bu kadar inşa etmemin bir nedeni vardı çünkü kimsenin üzerlerine tırmanamayacağını umuyordum. Sanırım birinin onlara çarpacağını hiç düşünmemiştim.

"Ne , geyik yavrusu?"

Bir nefes alıyorum ve onun elinden kurtuluyorum. ne kadar bunaltıcı olsa da, bana ne zaman fazla gelmeye başladığını ve kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor. "Yapamam," diye fısıldıyorum ama bu çılgın gecenin hangi kısmına değindiğimden emin değilim. Benim kimseyle çıkmaya hakkım yok. Ne Justin, ne Tommy, hiç kimseyle. Kimsenin benim yükümle ve benimle birlikte olmanın getirdiği tüm saçmalıklarla uğraşmasına gerek yok, bu yüzden kural olarak kimseyle çıkmıyorum. Geçmişimin bazı kısımlarından kaçıyorum, asla yakalayamayacaklarını umuyorum ama bu yakalayamayacakları anlamına gelmiyor. Geçmişle ilgili bir şey bu. Size musallat olmak için geri dönmek gibi bir huyu vardır.

"Soyunamıyor musun?" Karanlık bir kaşını kaldırıyor ve ben de başımı sallayarak kollarımı koruyucu bir hareketle belime sarıyorum. Nedenini konuşmak istemiyorum. Ne onun ne de bir başkasının bu elbiseyi çıkaramamamın tüm nedenlerini bilmesini istemiyorum ama Tommy denen muamma hakkında fazla bir şey bilmesem de, bu kadar kolay kurtulmama izin vermeyeceğinden şüpheleniyorum.

Gözlerini bir kırpışta öfkeden endişeye çeviriyor ve soğuk, acımasız bir katilin duygular arasında nasıl bu kadar hızlı geçiş yapabildiğine şaşırıyorum. Kendini durdurmak için ellerini iki yanında yumruk yapmasına rağmen bana ulaşmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Gözlerimi ayaklarımızın altındaki parke zemine dikeyorum ve nefesime odaklanıyorum. Geçmişimin bazı kısımlarını kimsenin çıkaramayacağı kadar derinlere gömmek için çok zaman harcadım. Ama yine de onları yüzeye çıkarmaya hiç bu kadar yakın olmamıştım, şu anda burada Tommy'nin yanında durduğum kadar.

"Clara?" Genelde sert olan sesi yumuşak kalmak için zorlanıyor ve bu hareket karşısında midem sıkışıyor.

"Bence gitmelisin," diye fısıldıyorum çünkü sesimin kırılmayacağına güvenmiyorum. Vücudumun geri kalanı çökmek üzereymiş gibi hissederken nasıl yapabilirim?

Uzun saniyeler süren bir sessizlik oluyor ve ben sadece onun ne yapacağını düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Kadınlarla çok fazla deneyimi olmadığı izlenimine kapılıyorum ve bu onun için çok fazla olabilir. Siyah motosiklet botları görüş alanımda belirene kadar bana doğru hareket etmeye karar verdiğini fark etmiyorum ve bir saniye sonra beni kollarıyla sarıyor. Sıcaklığı etrafımı sarıyor ve yüzeye çıkma tehdidinde bulunan şiddetli paniği yatıştırıyor. İşte bu yüzden insanların bana yaklaşmasına izin vermiyorum. Bu yüzden iyi bir geceden anladığım evde kalıp Netflix izlemek. Çünkü insanlar yaklaşmazsa, dünyaya gösterdiğiniz özenle hazırlanmış dış görünüşünüzün altını görecek kadar sizinle vakit geçirmezlerse, ne kadar kırılmış olduğunuzu asla anlayamazlar.

Kendimi onun sunduğu rahatlığa bırakıyorum, yalnız kalma ihtiyacıma kısa bir ara veriyorum. Tommy'de gardımı düşürmeme neden olan bir şey var ve bu yüzden onun bana yaklaşmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorum. Onun bir Frost Industries çalışanından fazlası olmasına asla izin veremem. Çünkü gardımı düşürürsem, özenle inşa ettiğim duvarlarımı yıkmasına izin verirsem, gittiğinde bir hiç olacağım.

"Fawn?"

Köşelerde biriken gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve toplayabildiğim kadar büyük bir güçle göğsüne bastırıyorum. "Lütfen git, Tommy." Ama bu kez sesimin kırılmasına engel olmaya çalışmıyorum. Belki ne kadar kırgın olduğumu duyarsa, gitmesini istediğimde itiraz etmez.

Etrafımdaki kollar bir an için geriliyor ve Tommy gibi bir adamın beni bırakmak istememesi ihtimali midemi bulandırıyor. Ama umutlu olmak için kendime izin veremem. Çünkü geleceğimde benden, kendimden ve benden başka bir şey yok ve bu uzun zaman önce kabul ettiğim bir gerçek.

Beni serbest bırakıyor ve kolları gözle görülür bir güçle iki yanına düşüyor, ama ben yine de ona bakamıyorum. Utanç göğsüme çöküyor ve hayatım boyunca üstesinden geldiğim parazitlerle savaşacak gücüm kalmıyor.

"Clara?" diyor usulca ve ben ona bakmak için hareket etmeyince, nazik parmakları çenemle buluşuyor ve gözlerinin içine bakana kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. "Seni üzdüysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Sadece yaralanmadığından emin olmak istedim. İsterseniz sizi görmesi için bir kadın doktor ayarlayabilirim?"

"Buna gerek yok. Ben iyiyim." Kelimeler o kadar yumuşak ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Bu benim içimin rahat etmesi için. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum ve eğer seni kontrol etmeme izin vermezsen, en fazla yarım saat içinde buraya başka birini getirebilirim. Emerson'a ne dersin? Temel ilk yardım eğitimi var, eğer onunla rahat ederseniz?"

Tommy gibi bir adam böyle eğilmemeli. Beni rahat ettirmek ve gözlerinin önünde parçalanmadığından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmamalı ama işte burada, beni ezmek için elinden her şeyi yapıyor. Kimsenin beni rahat ettirmek için bu kadar çaba sarf ettiğini hatırlamıyorum ve bu sadece midemin kendi etrafında sıkışmasına neden oluyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve onun derin gözlerine baktım. "Yaralarım kimsenin bakmasına ihtiyacım yok, Tommy. Teşekkür ederim ama hayır. Sadece birkaç gün içinde iyileşecek bazı morluklar var, Emerson'ı gecenin bu saatinde dışarı çıkarmaya gerek yok ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Rayne bebekleri olacağını öğrendiğinden beri onu gözünün önünden ayırmıyor."

Söylemediğim şey, ihtiyacım olan son şeyin Rayne Saint James'in de dairemde olması. Her zaman gözümü korkutmuştur ve şimdi Emerson'la evli olsa bile, hala cehennem kadar korkutucu.

Bir süre daha beni düşündükten sonra iç çekerek başını salladı. "Tamam ama ağrın şu andakinden daha da kötüleşirse beni aramanı istiyorum, seni hastaneye götürmeye geleceğim. Bu benim son teklifim ve bu konuda tartışmamanızı öneririm."

Dudaklarımı büzüyorum ama başımı sallıyorum. Zaten ödün veriyor ve ayrıca, ağrım artarsa ve onu aramazsam asla bilemeyecek, bu yüzden dairemden defolup gitmesi anlamına geliyorsa, şu anda hemen hemen her şeyi yaparım.

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra öne doğru bir adım atıyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor. "Bu konuyu konuşmayı bitirmedik, yavru kuş. Ama bu gece sana yeniden toparlanman için izin vereceğim."

Cevap vermeye fırsat bulamadan vücudunu benimkinden ayırıyor ve arkasına bakmadan daireme doğru adım atıyor. Sanki omzunun üzerinden baksa fikrini değiştirecekmiş gibi bir izlenime kapılıyorum.

Kapı arkasından çarparak kapanana kadar dairemin anahtarının onda olduğunu hatırlamıyorum, bu da Tommy'nin istediği zaman içeri girebileceği anlamına geliyor.

Daireme doğru yürüyorum ve hemen ceketimi hassas omzumdan itiyorum. Ardından, müstehcen yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum ve elbisemin örgü kumaşını başımın üzerine çekiyorum. Her hareket gözle görülür bir şekilde irkilmeme neden oluyor ama en azından burada utancımı görecekt kimse yok. Banyoya, bana yüzümden fazlasını gösterebilecek tek aynaya doğru ilerliyorum. Kamyon çarpmış gibi hissetsem de neyse ki morluklar çok az görünüyor.

Ama kalbimin hızlanmasına ve tiksintinin bir dalga gibi üzerime çökmesine neden olan şey morluklar değil. Hayır. Gövdemdeki yara izleri. Yıllar geçmiş olabilir ama üzerimde hala onları ilk gördüğüm andaki etkiyi yaratıyorlar ve bana neden kimsenin beni tişörsüz göremeyeceğini hatırlatıyorlar. Tommy'nin bana geçmişimdeki tüm travmaları rağmen, gerçekte ne kadar kırılmış olduğumu görürse beni aynı şekilde göremeyeceğini.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

TOMMY

I birini öldürmek istiyorum. Belirli birini değil. Bir tür yanlış yapmış meçhul bir adam. Kanları ellerimden aktığı ve son nefesleri merhametime kaldığı sürece fark etmez.

Clara'nın geçmişinde benim istemediği bir şey var, ve bu sadece daha fazlasını öğrenmemi sağlıyor. Benden, Wynter'dan, herkesten bir şeyler saklıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

Arkamı dönüp dairesine girmemek, ona doğru hışımla yaklaşıp elbisesini yırtmamak ve ne sakladığını kendi gözlerimle görmemek için her şeyimi harcıyorum. Ama ne yazık ki, bu bana bir iyilik kazandırmayacak.

Bacağımı bisikletimin üzerinde sallarken ve kaskı dikkatsizce kafama geçirirken düşünceler beni zorluyor. Tam olarak bunu yapmadan önce buradan çıkmam gerekiyor.

Belki dinleme cihazı takıyordur. Belki de Frost Endüstrilerini içeriden çökertmeye çalışıyordur. Bu şimdiye kadar olan en çılgınca şey değil, ancak işin karanlık taraflarına maruz kalması çok az, bu yüzden bu pek olası görünmüyor.

Belki de yara izleri vardır. Ama yine de, onu çoğu gece dairesindeki kameralardan izliyorum ve birkaç kezden fazla değiştiğini gördüm, ama belki de kamera kalitesi bunları yakalamak için çok düşüktür. Yayın siyah beyaz ve tüm dairede tek bir kör nokta olmamasına rağmen, sakladığı bir şey olmalı. Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Bana yardım edebilecek Everett dışındaki tek kişiyi, herkesin en derin karanlık sırlarını ortaya çıkarabilecek birini görmeye gittiğimi fark edene kadar bilinçli bir karar bile vermedim, bu benim kadar berbat birine iyilik borçlu olmak anlamına gelse bile.

Otuz dakika sonra bisikleti şehrin diğer tarafında durduruyorum. Mahalle zor, ama bir dark web hacker'ının Millennium Park manzaralı bir dairede yaşamasını beklemezsiniz.

Ace kendisinden beklenecek şekilde yaşıyor. Bilgisayarlar ve paket servis kutularından başka bir şeyle çevrili küçük, yıkık dökük bir daire. Bunun tek istisnası, basit bir yatak ve bir şifonyerden oluşan yatak odası ve spor salonu olarak kullandığı bir oda. O bir muamma ve kullanmamız gerektiğini düşündüğüm kadar kullanmadığımız biri. Everett'in sınırları var ama Ace? Ace aradığı şeyi bulmak için dünyanın öbür ucuna bile gider. Devirmeyeceği taş, geçmeyeceği çizgi yoktur ve benzerliklerimiz de burada yatıyor.

Yıllar önce yıkılmış olması gereken binanın merdivenlerini tepinerek çıkıyorum, bisikletimin güvende olduğundan emin olmak için etrafıma bakma zahmetine bile girmiyorum. Benden çalacak kadar cesurlarsa, ellerinin bir zamanlar vücutlarına bağlandığı yerde açılan yaralardan kan kaybından ölseler bile bu lanet şeyi hak ediyorlar.

Adımlar botlarımın altında gıcırıyor ve varlığımın bilindiğinden emin oluyor. Ace'i görmeyeli epey olmuştu ama buraya habersiz gelecek kadar cesur tek orospu çocuğunun ben olduğumdan neredeyse eminim ve bu yüzden kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. Ace ve benim gibi bir üne sahip olduğunuzda, kapılarınızı kilitlemenize gerek kalmaz çünkü hiçbir pislik dairenize habersiz girecek kadar cesur değildir.

"Ne istiyorsun lan?" İki ayağımla eşiği geçmeden derin sesi karanlık dairenin içinde gürlüyor. The Circle'dakine hiç benzemeyen ekranlardan oluşan duvarın ışıltısı, tüm mekândaki tek ışık ve masanın önünde oturan iri gövdesini belirginleştiriyor.

"Ağabeyini böyle mi selamlıyorsun?" Yarı gülüyorum ama işin içinde mizah yok. Gerçekte kardeş değiliz, en azından kan bağıımız yok, ama koruyucu ailede birlikte büyüdük ve herkesin görmeye hakkı olandan daha fazla bok gördük. Birlikte kaçtık. Birlikte hayatta kalmak için elimizden geleni yaptık. Ve sonra, yeri geldiğinde, yollarımızı ayırdık çünkü geçmişimin yaşayan tek üyesi olmasına rağmen, beni bir bakışıyla o zamana geri sürükleyebilecek kişi de o.

"Bu benim soruma cevap değil, pislik." Hâlâ bana bakma zahmetine girmede ve eğer onu biraz olsun tanıyorsam, ki tanıyorum, muhtemelen zahmet etmeyecektir.

Masaya doğru ilerleyene kadar parmaklarının klavyede uçuştüğünü ve gözlerinin ekrana nasıl geçtiğini fark etmedim.

ne yaptığı hakkında soru sormaktan daha iyi biliyor. "Yardıma ihtiyacım var."

Sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Sana yardım etmek için her şeyimi bırakacağımı da nereden çıkardın?"

Bıçağı pantolonumun arkasından çekiyorum, tedirginliğim daha da artıyor, ama bıçak ön koluma saplanır saplanmaz, bazı şeytanlarım geri çekiliyor ve düşünmeme izin veriyor. "Bir kadın var."

"Her zaman öyle değil midir?" Kıkırdıyor ama sözlerinde mizah yok. Ace de tıpkı gibi işkence görmüş bir ruh. Cehenneme gidip sonra diğer taraftan toplumun çok yönlü bir üyesi olarak çıkamazsınız. "Son takıntın kim?"

Yüzünün yan tarafına ters ters bakıyorum ama şekilde karşılık veremiyorum. Clara'nın ondan geçmişini araştırmasını istediğim diğer kadınlar gibi olduğunu öne sürmenin kefareti olarak bıçağı kendi derime saplayıp boynunu kesemem. O onlardan daha fazlası. Onlar sadece zaman geçirmek içindi, sadece birkaç hafta sonra ölen geçici sevgilerdi. Clara her yönden farklı. Genelde yaptığım gibi uzaktan izlemek yerine, kendime yakınlaşmak için izin verdim. Güvenlik sistemleri kurdum, dairesinin anahtarını kendime kestim ve aylardır her gece onu uyurken izliyorum. Diğer kadınları sadece uzaktan izledim. "Bu sefer farklı. O diğerlerinden daha fazla."

Bu onun ilgisini çekiyor gibi görünüyor ve sonunda önündeki ekranlardan uzaklaşıp meraklı yeşil gözlerle bana bakıyor. Gençken ruh haline göre maviden yeşile dönerdi ama kaçtığımızdan beri işkence görmüş ruhu eskiye dönemeyecek kadar karanlık. Dağınık sarı saçları hem mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş hem de yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor ve dövme ön kolları kazağının kıvrılmış kollarının altından dışarı fırlıyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor. "Küçük fethin hakkında bilmek istediğin şey nedir?"

"Her şeyi," diye ağızımdan kaçırdım. "Frost onun geçmişini araştırdı ama bir şeyler eksik. Bunu biliyorum."

Yavaşça başını sallıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayatın ya da yaptığın herhangi bir şey umurundaymış gibi bir izlenim vermek istemem ama sence de her neyse bunu saklamanın bir nedeni yok mu?"

"Ne zamandan beri başkalarının sırlarını güvende tutmayı önemsemeye başladınız?"

"Endişelendiğim o değil." İç çekiyor. "Bazen insanlar geçmişlerini bir nedenden dolayı saklarlar, Tommy. Bunu herkesten daha iyi bilmemiz gerekir."

Haklı olmasından nefret ediyorum ama bu, küçük yavrum hakkında her şeyi bilme ihtiyacımı azaltmayacak. Bu bir dürtü, kontrol bir ihtiyaç ve aramızda sırların olduğu her gün damarlarımdaki kaşıntı daha da derinleşiyor.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Ace burnunun kenarını sıkıyor ve kolunu ekranlardan gelen loş ışığa doğru sürükleyerek benimkine çok benzeyen yara izlerinin görünmesini sağlıyor.

"Tamam. Ama gerçek ortaya çıktığında seni uyarmadığımı söyleme."

Ona sertçe başımı salladım ve topuklarımın üzerinde döndüm. "Elimde ne varsa sana mesaj atarım."

Nefesinin altından hakaret olduğuna emin olduğum bir şeyler mırıldanıyor ama zaten uzun süredir kameralardan uzaktaydım. Savunmasız ve incinmiş durumda ve ona göz kulak olan kimse yok. En azından onun bildiği kadarıyla.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

CLARA

I Duşta acele etmiyorum, sıcak suyun ağrıyan vücuda nüfuz etmesine ve kaslarımdaki gerginliği biraz olsun azaltmasına izin veriyorum. Tommy'nin yanımda olması nefes almamı zorlaştırıyor ve her ayrılışı sanki

Uyuşturucunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

Kurulanırken aynadan uzak durmaya dikkat ediyorum ve sonra üzerime rahat bir şeyler giymek için yatak odama gidiyorum. Chicago'ya taşındığım günden beri sadece ben varım, bu da ne giydiğim da seksi olup olmadığım hakkında ne düşünöldüğünü hiç umursamadığım anlamına geliyor. Bu yüzden iki yıl önce atılmış olması gereken ayı pijamalarımı ekiştiriyorum ve kollarımı merkezime doluyorum. Yumuşak kumaş, zihnimin şu anda ne kadar manik olmasına rağmen rahatlatıcı.

Tommy'nin ağzından çıkan her kelime delilikti, ama ne kadar deli olduğu düşünöldüğünde buna şaşırmamalıydım. Hiçbir zaman olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı ve belki de sorunun bir parçası da budur. Ben öyleyim. Florida'dan katığımdan beri bir rol oynuyorum. Gücümün yettiği kadar hızlı ve uzağa katığımdan beri.

O gün iki seçeneğim vardı. Ailemin bana olmayı öğrettiği her şey olmak ama bunu özgürce yapmak. Ya da içimde hep var olduğunu bildiğim ama hiçbir zaman olma fırsatı bulamadığım kadın olarak kendimi yeniden keşfetmek. Ben ikincisini seçtim ve asla arkama bakmadım, ancak bazen içime kuşkular giriyor. Ya hayatımdaki tüm insanlar benim bir sahtekâr olduğumu anlarsa?

Birkaç dakikalığına uzanmak niyetiyle yatağa doğru dönüyorum. Pazartesi günü yeni görevime resmen başlamadan önce yapmam gereken milyonlarca şey var, ancak herhangi bir şeye atlamadan önce nefes almak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Battaniyeleri yastıklardan çekene kadar parke zemine bir şey düşüyor. İçgüdüsel olarak eğilip alıyorum ama sanki kâğıt parmaklarımı yakıyormuş gibi hemen tekrar düşürüyorum. Bu el yazısını nerede olsa tanırım, ama bu şu anlama geliyor.

Beni buldular.

DIŞARI ÇIKIN, DIŞARI ÇIKIN, HER NEREDEYSENİZ.

Kelimeler sayfanın üzerine dağınık bir şekilde karalanmış, aldığım her nefeste midemi isyan ettiriyor. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Elbette bunu biliyorum. Ama o günün daha uzakta olmasını umuyordum. Saint James'ler gibi bir aile için çalışmak gibi bir niyetim yoktu ve kesinlikle herhangi bir profile sahip olmayı da beklemiyordum ama Wynter'la ne kadar çok zaman geçirirsem, bunun kendi sonumu getirme ihtimalinin de o kadar artacağını bilmeliydim.

Çılgınca odaya bakıyorum ama her şey sabah bıraktığım yerde duruyor. Aile üyelerimden en az biri buradaydı. Bu sadece nerede yaşadığımı bildikleri anlamına gelmiyor, aynı zamanda alanıma nasıl gireceklerini de biliyorlar ve bu beni ağır bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Panik varlığımın her zerresinde patlak veriyor. Kaçmalı mıyım? Birine söylemeli miyim? Bu hiç olmamış gibi davranıp sıkılmalarını mı umayım? Bunların hiçbirisi iyi bir seçenek değil ama birini seçmek zorundayım çünkü diğer tek seçenek beni kendi çıkarları için neredeyse öldüren aileye geri dönmek ve bu gerçekten bir seçenek mi?

Üzerime çöken mide bulantısını yatıştırmak için bir şeyler yemeliyim ama bunun yerine yatağa girip kendimi kalın battaniyelere sarıyorum. Belki kendimi bir süre dinlenmeye bırakırsam, her şey daha netleşecek. Belki cevap bana gelir.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

TOMMY

S Bir var.
Randevusunu basmamdan, ona soyunmasını yoksa benim yapacağımı söylememden ve sonra da soyunması için ısrar etmemden daha fazla bir şey

bir doktor tarafından görüldü. Ama bunların hiçbirisi küçük yavrumu rahatsız etmiyor. Sadece ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

En son bana gitmemi söylediğinde iyiydi. Hiçbir şey olmamış gibi gecesine devam etti. Ama bu sefer farklı. Sanki onu bir arada tutan tek şey battaniyeleriymiş, onlar olmadan dağılacak ve bir daha asla kendini toparlayamayacakmış gibi battaniyeleri etrafında tutuyor. Grenli yem onu düzgün bir şekilde değerlendirmem için gereken her şeyi vermiyor, ama sahip olduğum son dolara bahse girerim ki ağlıyordu. Bunu ben mi yaptım? Onu üzdüm mü?

Açık planlı dairemi hiç durmadan adımlıyorum. Televizyonda onun yatak odasının kamerası var ama bu beni sakinleştirmiyor. Geri dönmem gerekiyor. Bana ihtiyacı var. Orada olduğumu hiç bilmeseyse bile, yine de bana ihtiyacı var. Onun haberi olmadan yatağının yanında durduğum ya da yanına uzandığım geceler onun en iyi uyuduğu geceler oluyor. Onu kameralarda izlediğimden daha sakin, daha huzurlu ve onun için istediğim tek şey bu. Huzur. Ona bunu verebilirim. Ona her şeyi verebilirim ama bana izin vereceğinden emin değilim.

Seçme şansının olmaması çok kötü.

Uzak duvardaki bilgisayara doğru ilerliyorum, ilerlerken odaya zar zor göz . Tüm mobilyalarım siyah. Aslında, sahip olduğum her şey öyle. Renkli olan tek parçam tenime işlenmiş dövmeler ve

Onlar bile çok az. Soğuk ve karanlık ruhuma bu acımasız dünyada ışığın da var olduğunu hatırlatan birkaç anlamlı parça.

Önce mesajlarını ve gelen aramaları kontrol ediyorum. Belki o Justin denen pislik onu üzmüştür. Eğer üzdüyse, onun işini bitiririm. Kadınıma dokunduğu için zaten çok zor durumda, bir de üstüne onu üzme istemez. Ama hiçbir şey yok ve e-posta hesaplarına girdiğimde bile sadece satış e-postaları ve işle ilgili bazı şeyler var.

Seni bu kadar üzen ne, küçük geyik yavrusu?

Parmaklarımı sabırsızlıkla siyah masanın kenarına vuruyorum. Kaçırdığım bir şey olmalı çünkü ben ayrıldığımda üzgün olmasına rağmen böyle değildi. Clara kendi üzerine düşmez. İyi bir nedeni olmadıkça ve ben de bunun nedenini bulacağım.

Boş boş, Ace'i arayıp bilgi almak için çok mu erken diye düşünüyorum ama bunu yaparsam beni öldürmesi için birini göndereceğinden şüpheleniyorum. Kardeşim olsun ya da olmasın, aceleye getirilmeyi pek hoş karşılamaz.

"Neyi kaçırıyorum?" Boşluğa doğru mırıldanıyorum.

Aramızdaki mesafe beni kaşındırıyor ve burada oturup onun huzursuzca uyuduğu görüntüye baktıkça daha da tedirgin oluyorum. Oturduğum yerden kalktığımı fark etmeden önce uzun adımlarla dairemi geçiyor ve Impala'mın anahtarlarını alıyorum. Onun binasının önünde nöbet tuttuğum gecelerde arabayı alırım. Bisikletli, şüpheli görünümlü bir adamdan daha pratik ve daha az şüpheli. Ama bu gece içeri giremem. Onun yanında olmaya ne kadar ihtiyacım olursa olsun. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeye ne kadar ihtiyacım olursa olsun, şu anda neye ihtiyacım olduğunun bir önemi yok. Ona bu gece biraz zaman vereceğimi söyledim, sonra da yarın, Bana ait olanı talep edeceğim.

KARANLIK SOKAK benim için ev gibidir, klasik arabamın içinden bile. Karanlıkla örtülü mat siyah kaplama radarın altında uçmamı sağlıyor ve yanımdan geçen her insanın gölgelerde gizlenen şeytandan haberi yok. Ama onlar umurumda değil, beni görüp görmemeleri de umurumda değil. Tek odak noktam ikinci katın pencereleri. ve bana ihtiyacı var.

Kamera görüntüsü telefonumda oynuyor, onun huzursuzluğu beni de aynı şekilde huzursuz ediyor. Dönüp duruyor, Şubat soğuğuna rağmen vücudu ince bir ter tabakasıyla sıırıslam. Bu böyle ettikçe, gitmeye daha da yaklaşıyorum.

İçinde. İlk tanıştığımızdan beri bunu neredeyse her gece yapıyorum ama bu gece farklı hissediyorum. Sanki onu kollama ihtiyacıma rağmen, ona ihtiyacı olan boşluğu vermeliymişim gibi.

Yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve yanımdaki arabaya bir ceset giriyor. Gözlerini kırpmalarına fırsat vermeden silahımı çekip şakaklarına dayadım ama onun yerine kıkırdadılar.

"Patronuna böyle davranamazsın," diyor Storm.

"Senin burada ne işin var?" Tersliyorum.

"Everett beni aradı. Clara'nın dairesinde bazı şüpheli faaliyetler varmış." Bana bilmiş bir bakış atmak için koltuğunda döndü. "Her gece gizlice girmenden daha şüpheli."

Uzun saniyeler boyunca ona baktım. Bunu nereden biliyorlar? "Ne tür bir şüpheli faaliyet?"

"İnkâr etmeyecek misin o zaman?"

"Öyle olmadığımı biliyorsun. Belli ki biliyorsun, bu yüzden seni kandırmaya çalışmak anlamsız olurdu."

Başını sallıyor, gözleri bana dönmeden önce Clara'nın huzursuzca döndüğü görüntünün üzerinde geziniyor. "Koridordaki kamera yayını bu akşam siz ikiniz kapıdan girmeden kısa bir süre önce üç dakikalığına kesildi."

Pencereye bakıyorum ve korku gözeneklerime sızıyor. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Everett'in Wynter'ın çocuğunu doğurmasına yardım etmesi gerekmiyor mu?"

"Böyle şeyler olduğunda uyarı alıyor. Sanırım baba olmak üzere olsa da bu hâlâ onun işi."

"Bunun sadece teknolojideki bir aksaklık olma ihtimali var mı?" Soruyu sormadan önce bile cevabı biliyorum, ancak alternatif, en azından inkâr etmeye çalışmadan kabul edilemeyecek kadar korkunç görünüyor.

"Bundan şüpheliyim. Everett bunu Clara'nın Frost'la ilk gününde kendisi kurdu." "Neden?"

"Bize yakın olmanın tehlikeli olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Wynter'ın kişisel asistanı olsa bile o gün hedef haline geldi. Ayrıca Wyn onda gelecek vaat eden bir şeyler gördü, yükseleceğini düşündü, biz de potansiyel bir değeri korumak istedik."

Anladığımı başımla onaylıyorum. Saint James ailesi insanları özgeçmişlerinden daha fazlası için görüyor ve onları hayatlarına kabul ediyor, bu da belirli bir düzeyde tehlike ama aynı zamanda sonsuz miktarda koruma getiriyor. Bu, çalışmaya başladığımda alışmamın uzun zaman aldığı bir şeydi.

Storm'un babası için çalışıyordum. Beni kanatları altına aldı, bana yarattıkları canavardan daha fazlası olduğumu gösterdi ve çocukken mahrum bırakıldığım aileme kavuştum.

"Ne zamandır Clara'yı takip ediyorsun?" diye soruyor sonunda. "Sanki bilmiyorsun da."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Yine de bu konuya biraz ışık tutabileceğinizi umuyordum."

İç çektim. Burada oturup meraklı patronumun sorularını yanıtlamak yerine içeride onu rahatlatıyor olmalıydım. "Onu ilk gördüğümünden beri. Russo'nun onu incittiği Frost'taki o günden beri." Sanki daha anlamlı olacakmış gibi başımı sallıyorum ama olmayacağını biliyorum. İlk günden beri küçük geyik yavruma olan hayranlığımı çalışıyorum. "Başlangıçta kendime sadece ona göz kulak olduğumu, yaşadıklarından sonra iyi olduğundan emin olmak istediğimi söyledim. Ama sonra bu bir dürtü haline geldi. Onu izlemeden bir gün bile geçiremiyordum. Her zaman iyi olduğunu bilmek zorundaydım ve bu, vazgeçmeye hiç niyetim olmayan bir saplantı haline geldi."

Storm sırtıyor. "Kulağa doğru geliyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki sen de hepimizin şeyleri yaşamışsın. Görünüşe göre mafya içindeki erkekler saplantıya çok çabuk kapılıyor."

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar ekrandaki uyuyan güzele odaklanıyorum. "Aynı şey değil."

"Tabii ki değil." Sesinden alaycılık damlıyor ama şu anda dikkatimi ona veremiyorum.

"Kamera ne çalışmıyor demiştiniz?" "Üç dakika."

"Birinin fark edilmeden girip çıkması için yeterli zaman." "Tam olarak benim düşüncelerim."

"Ama neden biri Clara'nın dairesine girmek istesin ki? O işin karanlık tarafıyla ilgilenmiyor."

"Tabii geçmişini kontrol ederken gözden kaçırdığımız bir şey yoksa."

Ona durumun böyle olduğunu bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum çünkü Ace'le tekrar konuştuğumu bilmesini istemiyorum.

Ailemin iki tarafı hiçbir zaman karşı karşıya gelmedi ve Clara'ya neler olduğunu anlamaya çalışırken eski bir rekabeti yeniden canlandırmak isteyeceğim son şey. Çünkü onun hakkında bilmediğimiz çok şey var ve ben de bunları öğrenmeliyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

CLARA

T Günün soğuk ışığı umduğum cevapları getirmedi. Getirdiği tek şey uyuyana kadar ağlamaktan kaynaklanan bir baş ağrısı ve o pisliğin içime girdiği yerden kaynaklanan ağrıyan bir vücut. ekstra büyük sabah kahvemle ağrı kesici alıyorum.

Cumartesileri normalde benim iş günümdür. Yiyeceklerimi alırım, evimi temizlerim ve sonra kanepeme oturup uyuyana kadar saçma sapan romantik komediler izlerim. Ama ön kapıdan dışarı adım atma fikri midemi isyan ettiriyor. Eğer gidersem, geri gelebilirler. Ama o zaman, geldiklerinde burada olsaydım daha kötü olmaz mıydı?

Vücudumu şiddetli bir ürperti sarıyor ve yemek masasındaki koltuğumda geriye yaslanıyorum. Kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum çünkü bu bir karar vermek anlamına gelir ve bu yapabileceğim bir şey değil. Yapmam *gereken* şey Saint James ailesine gerçeği söylemek. Beni koruyabilirler ve sanırım koruyacaklardır da. Endişenin içinden şüphe sızıyor. Bana neden yardım etsinler ki? Ben sadece Wynter'ın kişisel asistanıyım. Bu kısa süreli terfiyi göze almış olsalar bile, beni ve hayatımı gerçekten önemsediklerini söyleyemem.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve bir mide bulantısı dalgası üzerime kamyon gibi çarpıyor. Aman Tanrım. Daha fazla zamanım olmalıydı, değil mi? İnsanlar normalde yıllarca kaçtıktan sonra bir gece not bırakıp ertesi sabah kapıda belirmezler, değil mi?

Çok uzağa gidemeden kapıdaki anahtar midemi bulandırıyor ama olduğum yere çakılıp kalıyorum. Hareket edemiyorum. Ayağa kalkmak, saklanmak için vücuduma ne kadar bağırsam bağırayım, hiçbir şey olmuyor.

"Tommy'nin sesi apartmanda çınlıyor ve içimde bir şey sakinleşiyor. Onun yanında kendimi güvende hissetmemeliyim, şöhretini ve elindeki kan miktarını bildiğim halde, yine de ne zaman yanımda olsa vücudum rahatlıyor. Bu yanlış ve berbat bir şey ama huzursuz bir gecenin ardından bu duyguya kapılmaktan kendimi alamıyorum.

Elinde iki paket kahve ve yersiz gibi görünen bir gülümsemeyle köşeyi dönüp mutfığa giriyor. Ben ona mutlu-şanslı bir adam demezdim ama dışarıdan bakınca öyle görünüyor olmalı.

Gözleri bana kilitleniyor ve yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor. "Clara?"

Aşağıya bakıyorum ve yemek masasının kenarını mengeneyle tuttuğumu ve diğer elimin fincanımın etrafını parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sıkıca sardığını fark ediyorum. Vücudumdaki gerginlik o kadar sıkı ki canımı acıtıyor, ama kendimi onu bırakmaya zorlayamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana dün gece kafanı toparlaman için zaman verdiğimi söylemiştim, şimdi de sohbetimize devam etmek için buradayım." Omuz silkiyor ve kahvelerden birini önüme koyuyor. "Double shot, macchiato, hindistan cevizi sütü ve vanilya şurubu ile." Daha önce binlerce kez yapmış gibi kahve siparişimi ezbere söylüyor ama ben hâlâ bunu nereden bildiğini soramayacak kadar şaşkınım. "Bana neden kalp krizi geçirecekmiş gibi görüldüğünü söyleyecek misin?"

"Az önce daireme girdin... yine!" Bağırıyorum. Mantıken o olduğunu bilmem gerekse de, özellikle de dün gece bana söylediği veda sözlerini göz önünde bulundurursak, gerçek bu.

"Anahtarın varken zorla giremezsin." Göz kırıyor, yanımdaki sandalyeyi çekiyor ve kendini yavaşça içine bırakıyor. Bir seri katilden beklenmeyecek kadar zarif hareket ediyor ama yine de insanları gafil avlamak için belli bir gizlilik seviyesine sahip olmanız gerektiğini düşünüyorum.

"Sana söz konusu anahtar vermediğim zaman."

"Anlambilim." Omuz silkiyor. "Şimdi, ikimiz de biliyoruz ki ben buradayım diye canını kurtarmak için masaya tutunmuyorsun, o yüzden tekrar denemeye ne dersin?"

"Kahve siparişimi nereden biliyorsun?"

İç geçiriyor ve kendi kahvesinden uzun bir yudum alıyor. "Bu sorunun cevabına hazır olduğumu sanmıyorum."

"Bana neye hazır olduğumu söyleme, Tommy. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor. "Ne zaman seni çözdüğümü düşünsem, beni şaşırtıyorsun."

"Bu da ne demek şimdi? Tanrım, sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın." Kendimi oturduğum yerden kaldırıyorum ve mutfağın ortasındaki adaya doğru dönüyorum. Aramızda sağlam bir şey olması daha iyi çünkü o ne zaman yaklaşırsa gibi oluyor ki bunu şu anda göze alamam. Yeterince karışıklığım var. Hayatım olan çöp yığınının Tommy gibilerini eklememe gerek yok.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Kıkırdıyor ama yemek masasında tünediği yerden kıpırdamıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Seni sürekli buradan atıyormuşum gibi hissediyorum ama yine buradasın."

Beni yakından izliyor, yerimde her kıpırdanışında koyu mavi gözleri beni takip ediyor. Yaptığım her hareketi değerlendiriyor ve nedense onun yoğun bakışları altında tenim ısınıyor. Onun gibi bir adamdan etkilenmemeliyim çünkü tüm erkeklerden, özellikle de Tommy gibi beni yakabilecek olanlardan uzak durmaya yemin ettim. "Neden sürekli geri geldiğimi hiç düşündün mü?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Çünkü gerçek şu ki, bunu düşünmek için hiç durmadım. Neredeyse o arabanın bana çarptığı ilk gün neden burada olabileceğini düşündüm ama bunun dışında, neden olduğu hakkında çok az şey düşündüm.

"Belki de oradan başlamalısın, yavru." Masanın üzerinde vızıldayan telefonuna bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Wynter'ın bebeği oldu."

Kendi telefonumu bulana ve mesajı kendim okuyana kadar büyük boy kazağımın cebini karıştırıyorum. Ekrandaki görüntü karşısında gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor. Wynter kollarında minik bir kundak tutuyor, bebeğine bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme var ve Everett kollarını iki kızına sarmış, Wynter'dan huşu dolu bakışlarını ayıramıyor.

Wynter: Summer Elizabeth Masters bu sabah 7'de doğdu. Hepimiz çok iyiyiz ve Everett yanımıza gelen her hemşireye hırılıyor.

Gülmekten boğazım düğümlendi çünkü hiç şaşırmadım. O küçük kız o kadar çok sevinecek ki, sevgisiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek.

"Onunla çıkmaya çalışan ilk çocuk için dua ediyorum." Tommy kıkırdıyor ve ben sese kapılıyorum. Derin ve sert, doğuştan bir ses,

Ama içimdeki bir şeyi, kapatabilmeyi dilediğim bir şeyi çekiştirmiyorsa ne olayım.

Başımı sallıyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine koymadan önce hızlı bir tebrik mesajı yazıyorum. Soğuk mermere dokunduğu anda bir aramayla tekrar titremeye başlıyor ve gülümsüyorum. Wynter'ın son on iki saat içinde şirketin mali durumunu yakıp yıkmadığımdan emin olmak istemediğine eminim.

"Alo?"

"Merhaba kızım."

Soğuk sesi damarlarımdaki kanın buza dönüşmesine neden oluyor. İki basit kelimeyle içimi bir korku kaplıyor ama telefon numaramın onda olmasına şaşırمامalıyım. Ne de olsa dün gece bir şekilde daireme girmişti, yani bana nasıl ulaşacağını bilmesi çok mu zor?

Nasırlı eli tezgahın üzerindeki elime değene kadar Tommy'nin hareket ettiğini fark etmiyorum. Bu dokunuş beni ürkütüyor ama aynı zamanda nefes almamı da sağlıyor. Bu kadar basit bir şey, varlığımın her zerresine saldıran panik içinde nefes almamı sağlıyor.

"Dilini kedi mi yuttu, Clara?" Küçümsüyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Böyle bir şey olamaz. Çok dikkatli davrandım. Göz önünde saklandım. İşverenlerimin yüksek profilli olmasına rağmen radarın altında kaldım. Her şeyi doğru yaptım.

"Ne istiyorsun?" Sesimin kırılmayacağına güvenemeyerek fısıldıyorum.

"İstediğim şey, o dövmele pisliğe evinden defolup gitmesini söylemen. Böylece meraklı kulaklar olmadan konuşabiliriz."

Tommy'ye bakıyorum, burun delikleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle alevleniyor, ama elime dokunuşu nazik kalıyor. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"İkimiz için de söyleyecek yeterince şeyim var," diye tersledi. "Ona gitmesini söyle, yoksa onu kendim gönderirim."

Tommy telefon için elini uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. Babamla konuşmasından iyi bir şey çıkmaz, tüm hayatımı altımdan çekip alma yeteneğine sahip olan kişiyle... tekrar.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

TOMMY

Insanların bana hayır demesine alışık değilim. Bu kesinlikle şımarık bir çocuk olduğum için değil, ama muhtemelen şehirdeki en korkulan adam olmakla, insanların derisini canlı canlı yüzmekle tanınan ve Her saniyesine bayılıyorum.

Yine de Clara bana tekrar tekrar hayır diyor ve bu kelimeyi onun güzel dudaklarının arasından kaç kez duyarsam duyayım, buna asla alışamıyorum.

Telefondaki her kimse onu korkutmuş ve dün gece dairesine girmiş olması muhtemel kişiyle aynı kişi olduğundan şüpheleniyorum. Onu gereğinden fazla savunmasız ve korumasız bırakmak istemediğim için kendi kasetlerime ulaşım kontrol edemedim ama Everett'in kamera kaydının kesilmesinin tek bir nedeni var.

Elimi uzatıyorum, doğru kararı verip onu bana teslim edeceğini umuyorum ama geyik yavrum inatçı ve bunu benim için kolaylaştırmayacağını bilmeliyim.

"Telefonu bana ver," diyorum.

Başını sallıyor, avuç içi telefona o kadar sıkı sarılmış ki eklemleri çoktan beyazlamış. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Onu mutlu görmekten nefret ediyorum ve şu anda düpedüz dehşete düşmüş görünüyor.

İçimi çekiyorum ve telefonu elinden zorla alıyorum, bu sırada ona zarar vermemeye dikkat ediyorum. Hem yatak odasında hem de yatak odası dışında acı çektirmeyi seviyor olabilirim ama benim güzel yavrum için bu sadece birincisi olacak. Elim ondan çektikten sonra kulağıma götürüyorum. "Benim gibi bir adamı tehdit etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa kiminle uğraştığını bilmiyor musun?"

"Hayır, Tommy. Sen ve ünün hakkında her şeyi biliyorum. Sadece senin uğraşmaya alışkın olduğun zayıf küçük çocuklar gibi korkmuyorum."

Kara bir kahkaha attım. Bu adam ölmek istiyor ve derisini vücudundan parça parça sıyrırken neredeyse kanının tadını alabiliyorum, merhamet için yalvarırken neredeyse yakarışlarını duyabiliyorum. Ne yazık ki böyle şeylerle işim yok. "Komik. Tıpkı bu gezegenden temizlediğim pislikler gibi konuşuyorsun."

"Evlat, konuştuğun hakkında en ufak bir fikrin yok."

Telefonun diğer ucundaki adam tedirgin. Bir tahminde bulunmam gerekirse, kafası bir şeylerle iyi ve alt dudağını dişlerinin arasında sıkkan Clara'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu pisliği nereden tanıyor? Onu aylardır takip ediyorum ve kötü bir şeye bulaşmadığından eminim ama bu adam tam da böyle bir şeyden beklediğim gibi biri.

"Benim gibi bir adamı hafife aldığın için yürüyen ölü bir adamla konuşuyorum. Bu numarayı silmenizi öneririm." Pislik herif daha fazla saçmalamadan aramayı sonlandırıyorum ve telefonu cebime atıyorum. Aramanın izini sürmek için telefonu Ace'e götürmeliyim. Kadınımı üzmenin ve beni tehdit etmenin sorun olmadığını düşünen bu pislik hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum.

"O benim telefonum." Clara cebime uzanıyor ama aklına daha iyi bir hareket gelince elini hemen geri çekiyor.

"Ve iade . Sadece bir arkadaşımın benim için kontrol etmesine ihtiyacım var." "Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldıyor.

"Evet, biliyorum. O pislik dün gece dairene girdi ve bu sabah seni arayıp tehdit etmekte bir sakınca görmüyor. Onu öldürebilmek için hakkında her şeyi bilmem gerekiyor."

Yüzü soluyor ve bir an için onun önünde insanları öldürme konusunda bu kadar açık sözlü olmamam gerektiğini düşünüyorum, belki de korunaklı kulakları, gözümü kırpmadan ya da bu lanet olası dünyada arkalarında kimleri bıraktıklarını düşünmeden hayatları nasıl kolayca sona erdirdiğimi duymaya hazır değildir. "Buraya girdiğini nereden biliyordun?" Sessizce soruyor, derin kahverengi havuzlarda korku parlıyor.

Duraksadım. Genelde bilmemem gereken bilgileri saklamakta daha iyiyimdir ama bu şerefsiz kadınımı tehdit ettiği anda hepsi pencereden dışarı çıktı. "Şu anda bunun bir önemi yok."

"Tommy, lütfen. Anlamıyorsun."

Gözlerindeki panik beni silahsızlandırıyor. Bu adamı öldürmemden endişelenmiyor. Kazarsam ne bulacağımdan endişeleniyor. Nasıl olsa bulacağım, ama Ace'in onun geçmişine dair gömmeye çalıştığı her şeyi deştğini bilmesine gerek yok. Şimdi saklanmanın ona bir faydası olmaz.

"Bilmem gereken bir şey var mı, Clara?"

Başını yavaşça sallıyor ama gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Sadece benden bir şey saklamakla kalmıyor, aynı zamanda bu her neyse, masum yavru köpeğimden beklediğimden çok daha uğursuz ve sahip olduğum her dolarla bahse girerim ki bu her neyse, muhtemelen dün gece ona soyunmasını söylediğimde verdiği tepkiyle bir ilgisi var.

Bir sonraki hamlemi uzun saniyeler boyunca düşündüm. Eğer Clara'ya çok sert , bir mil kaçır ve onu asla geri getiremem. Ama nazik olmak benim doğamda yok. Her şeyin üzerine olabildiğince sert gitmek için eğitildim, o halde Clara'ya nasıl yumuşak davranabilirim?

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için ona doğru bir adım atıyorum ama o irkilince olduğum yerde kalakalıyorum. Endişe ve öfke karışımı bir duygu içime doluyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Fawn, seni asla incitmeyeceğimi bilmelisin," diyorum elimden geldiğince nazikçe, ama yine de derin bir gümbürtü olarak çıkıyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve arkalarındaki hüznün beni silahsızlandırıyor. Bir erkeğin gözlerinde korku görmeye alışmıştım ama o öyle değil. Clara'da değil. Onun gözlerinde korku görmek, karnıma bıçak saplamak gibi bir şey. Dayanılmaz. "Özür dilerim, ben sadece..." diye devam ediyor. Bana fazla bir şey anlatmak istemiyor ve ne olup bittiğini anlayamadığım zaman geçtikçe derim daha çok kaşınıyor.

"Sorun yok, küçük geyik yavrusu." Ona uzanıyorum ve bu sefer geri çekilmiyor. Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı dokunuşumla serbest kalıyor. "Çok solgun görünüyorsun. Bu sabah bir şey yedin mi?"

Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor.

Boğazıma tırmanan hırıltıyı yutuyorum. Kuralları bilmiyor çünkü ona şu andan itibaren kendisine söyleneni yapacağını açıklamak için zaman ayırmadım. Günde üç öğün yemek yiyecek ve kendine bakacak. Sadece nedenini anlamasını sağlamalıyım.

"Dün gece yemek yedin mi?"

Tereddüt ediyor ama birkaç vuruştan sonra başını tekrar sallıyor ve bu sefer boğazıma tırmanan ilkel sesi kontrol edemiyorum.

"En son ne zaman yemek yedin?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum. Vücudumdaki tüm içgüdüler boyun eğmek, onu domaltıp sahiplenmek için beni parçalıyor, bu yüzden yemek yemediği için kızmaya hakkım var.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve cevabı düşünmeye çalışırken kaşları hafifçe çatılıyor. Sorun şu ki, en son ne zaman yemek yediği konusunda bu kadar çok düşünmesi gerekmiyor ve ben hemen buzdolabına yöneliyorum. Telefonunu Ace'e vermem gerekiyor ama daha da önemlisi, bu daireden ayrılmayı düşünmeden önce yemek yediğinden emin olmam gerekiyor. O benim bir numaralı önceliğim ve her ne kadar ortada daha büyük bir sorun varmış gibi görünse de, en acil olanı onunla ilgilenildiğinden emin olmak.

"Ne yapıyorsun?" Çok çıplak buzdolabını karıştırmaya başladığımda Clara soruyor.

Neden daha fazla yiyeceği yok? Ve neden geceleri buraya geldiğimde bunu kontrol etmiyorum? Birkaç gecede bir birkaç şey eklemek o kadar da zor olmaz. Sadece onları marketten aldığını unuttuğunu ya da düşündüğünden daha fazla olduğunu düşünecektir.

"Sana yiyecek bir şeyler getiriyorum."

Bir süre sessizlik oluyor ama yoğurt ve birkaç yumurta alıp yanımdaki tezgâha koyarken arkamı dönmeye zahmet etmiyorum.

"Gerçekten aç değilim, Tommy. Ben sadece..." cümlesinin devamını söylemenin onu kimin aradığını söylemek anlamına geleceğini ve bunun da şu anda yapmak isteyeceği son şey olduğunu fark edince susuyor. Kendini mi yoksa beni mi korumaya çalıştığını tam olarak anlayamadım ama her iki durumda da eninde sonunda gerçeği öğreneceğim. Bana doğruyu söylesin bari.

"Çok kötü. Bir şeyler yiyeceksin ve sonra dışarı çıkacağız."

"Seninle o bisikletle hiçbir yere gitmiyorum," diye tersliyor.

"İyi ki bugün arabayı yanımda getirmişim, ha?" Üst çekmecedan bir kaşık almadan önce omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yoğurdu alıp arkamı dönüyorum. "Ben sana yumurta yaparken sen de bunu ye."

Tereddütle bana bakıyor, elimdeki eşyaların ve arkamdaki yumurtaların üzerindeki derin havuzları siliyor. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Evet."

Tereddütle elimden alıyor ama yoğurdu hemen açmayınca iç çekiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onu sert bedenimle tezgâh arasına sıkıştırıyorum. "Clara, burada iki seçeneğin var.

Ya kendi isteğinle yersin ya da seni yatağına bağlar ve zorla beslerim. Seçim senin."

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ama hemen tekrar kapatıyor. "Yapmazsın."

"Öyle değil mi?" Kaşlarım kalkıyor ve dudaklarımın kenarlarında bir sırtma beliriyor. Çok az şey biliyor, onun yayılmasından ve merhametimde olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

CLARA

I Lanet yoğurdu ye, yumurtaları da. Çünkü bu tehdidi savururken gözlerinde öyle bir şey vardı ki, bana bunun her şeyden çok bir vaat olduğunu düşündürdü.

Ve beni sadece birkaç lokma ile bırakmıyor. Hayır. Beni Her bir parçayı yiyorum ve her seferinde yeter demek için çatalımı bıraktığımda, o lanet kaşım havaya kalkıyor ve biliyorum ki eğer tekrar kaldırmazsam, başım büyük belaya girecek.

İçinde olmayı umursamadığımı itiraf etmekten nefret ettiğim bir bela. Çünkü Tommy tarafından bağlanma tehdidi içimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar acıtıyor.

Üniversite son sınıfta biriyle çıkmayı bıraktım. Aslında istediğim için değil, ama ne zaman işler kıyafetlerin üzerinde sevişmenin ötesine geçse, sorgulayan bakışlar ve veremediğim cevaplarla karşılaşıyordum. Ben de bıraktım. Böylesi daha kolaydı ve bir süre sonra kendime nasıl bakacağımı buldum. Bir vibratörün yapamayacağı hiçbir şeyi bir erkek yapamaz.

Ama Tommy farklı. Mesele kendimi yatak odama götürüp bir ya da iki kez orgazm olabilmek değil, çünkü sonrasında hâlâ bir şeyler istiyor oluyorum. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Son yumurta parçası tabağımdan çıkar çıkmaz "Giyin," diyor.

Bulaşıkları topluyor ve binlerce kez yapmış gibi mutfağa doğru ilerliyor. Her şey onun için fazla evcil görünüyor. Seri katillerin bulaşık gibi işleri yapacak adamları vardır, değil mi?

"Aslında bugün evde kalmayı planlıyordum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve nefesimi kesiyor. Derin havuzlar hayal kırıklığıyla parlıyor. Neden onunla tartışıyorum ki?

Bir sonraki nefesimi bile alamadan hayatımı sona erdirebilecek biri.

"Ne planladığın umurunda değil Clara. Dışarı çıkıyoruz ve telefondaki adamın ne kadar büyük bir tehdit olduğunu öğrenene kadar seni yalnız bırakmamın imkanı yok."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ama ben . Yerimden kıpırdamıyorum çünkü şimdi kararları onun vermesine izin verirsem, ergenlik dönemimdeki pozisyonuma geri dönerim ve bu da isteyeceğim son şey olur. Şu anda olduğum güçlü ve bağımsız kadın olmak için çok çalıştım ve sırf Tommy parmaklarını şıklattı diye bundan vazgeçmeyi reddediyorum.

"Fawn," diye uyarıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve meydan okurcasına koltuğumda geriye yaslanıyorum. Yine, bir katilin gözlerinin içine bakarken yapabileceğim en iyi hareket değildi belki ama hey, babam hayatıma geri döndü ve ondan Tommy'den korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum, ne zararı var ki?

Sinirli bir nefes veriyor ve bana doğru adım atarak aradaki mesafeyi saniyeler içinde kapatıyor. Ben bir şeylere tutunmayı düşünmeden beni oturduğum yerden kaldırıp omzunun üzerinden kabaca fırlattı. Avuç içi sağır edici bir çatırtıyla kışıma iniyor, ses sinir uçlarımdaki yakıcı acıdan çok önce beni irkiliyor.

"Bu da ne," diye bağıryorum.

Bir sonraki tokat ilkinden daha sertti ve göğsümden bir çığlık kopardı. "Bana itaatsizlik etmenin sonuçlarından hoşlanmayacağını söylemiştim Clara. Ben sabırlı bir adam değilim, önceki etkileşimlerimizin sana bu izlenimi verdiğinden emin değilim, ama durum böyle değil ve sana söyleneni yapmanın tek yolu kışına şaplak atmaksa, yapacağım şey tam olarak bu."

"Bu bir saldırıdır." Biraz abartıyorum ama suçluya suç işlediğini belirtmek tamamen gereksiz olsa da teknik olarak bu doğru.

Kıkırdıyor ama içinde hiç mizah yok. Sadece karanlık var ve ağrıyan kalbime yerleşip beni ihtiyaçla zonklatıyor. Lanet olsun sana, hain beden.

"Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum, geyik yavrusu. Eğer parmaklarımı o güzel am dudaklarının arasına sokarsam, benim için sırlıslık olursun, o yüzden bu saçmalığı kesmeye ve iyi bir kız gibi sana söyleneni yapmaya ne dersin?"

Sırtına defalarca vuruyorum, bacaklarım onun izin verdiği kadar sallanırken, kolu kalçalarımın arkasını tutuyor. Eğer söylediklerinin yalan olduğunu kabul sanıyorsa, aklından başka bir şey geçiyor demektir.

Ona değen her yumrukla irkiliyor ve bu beni bir anlığına duraksatıyor. Ona zarar vermiyorum. Bu kadarından eminim. O bir dövüşçü, bir katil, bir tür savaşçı, bu yüzden bir yumruğun arkasına tüm gücümü koysam bile, bu onu rahatsız etmekten biraz daha fazlasını yapmalı, bu da tepkisini tamamen yersiz kılıyor.

Yatak odasına vardığımızda vücudundaki gerginlik hissediliyordu ve bacaklarımın arkasını kavrayışı acı veriyordu ama yine de korkmuyordum. Korkmalıydım. Kahretsin, dehşete düşmeliyim. Bir sonraki nefesim ciğerlerimi doldurmadan önce beni öldürebilecek bir adamdan kaçmak için her şeyimle savaşmalıyım ama gerçek şu ki, bunu yapmak istemiyorum.

Beni yatağın ucuna fırlatıyor ve pencerenin altındaki şifonyere doğru ilerlerken hemen benden uzaklaşıyor. Bir çift yoga pantolonunu ve bir kazağı bana doğru fırlatıyor ama ikisi de kısa düşerek yatağın ucundaki ayaklarımın dibine iniyor.

Ne kadar kızgın olduğunu ancak o dönünce anlıyorum. Daha önce gözlerinde şimdiki gibi yanan bir öfke yoktu ve bedeni aramızdaki mesafeyi kapatırken olduğu gibi zar zor kontrol altına alınmış bir öfkeyle uğuldamıyordu.

Elini uzatıyor ama bu sefer irkilmiyorum. Vücudum onun beni babam gibi incitmeyeceğini bildiği için mi yoksa onu geçen seferki gibi incinmiş görmeye dayanamadığım için mi emin değilim. Çenemi başparmağı ve parmakları arasında sıkıca kavırıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırıyor.

"Giyin. İki dakikan var, sonra senin için yapacağım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

İzin verdiği kadarıyla başımı sallıyorum ve o kadar hızlı topuklarının üzerinde dönüyor ki hareketimi nasıl fark ettiğinden emin değilim. Odadan çıktı ve kapıyı arkasından öyle bir çarptı ki, duvarlar gücün altında sarsıldı.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

TOMMY

M Ona olan saplantım çok derin. Aslında o kadar derin ki, neredeyse tüylerimi diken diken eden ve öfkemi kontrolsüzce akıtan tek şeyi unutuyordum.

İnsan dokunu u.

Bana orada burada dokundu. Küstahlık ettiğimde bir el hareketi ya da bir itiş kakış... Bunu sineye  ekebildim, üstesinden gelebildim çünkü bana dokunan benim tatlı geyik yavrum, ama ona olan takıntımın ötesine geçip söz konusu o olduğunda dokunmaktan ne kadar ka ındı ımı göremedim.

Sırtıma indirdiği yumruklar midemi bulandırıyor ve bı a ımın yaralı etime sürtme isteği görüş alanımın sınırlarını zorluyordu. Onu kışının üstüne d   r p oradan defolup gitmemek için her  eyimi verdim ama yapamadım. Ona duyduğum sevgi ile dokunmaya duyduğum nefret arasındaki savaş beni içten dışa doğru parçaladı.

Oturma odasında bir ileri bir geri adım atıyorum, bı a ımın ağzı yaralı etimin üzerinde kabaca kayıyor. Genellikle bu,  eytanlarımı uzak tutar, onları etrafımdaki insanların göremeyeceği kadar derine g merdi, ama bugün değil. Çünkü  eytanlarım saplantımla savaş halinde. İkiisi ölümüne savaşıyor ve hangisinin galip geleceğine dair hiçbir fikrim yok.

Hafif ayak sesleri dikkatimi bı a ın açtığı çiziklerden uzakla tırıyor ve Clara'nın kaşlarını birbirine kenetlemiş beni dikkatle izlediğini görüyorum. Bunu onun önünde hiç yapmamıştım ama tiksinti görmeyi beklediğim yerde gördüğüm tek şey entrika.

Onun için seçtiğim kıyafeti giymiş ve nedense bu içimde bir şeylerin zevkle gümbürdemesine neden oluyor. Kıyafet gibi şeylerin kontrolünün bende olmasını isteyeceğimi hiç düşünmezdim, ama yine de taşaklarımdaki baskıyı hafifletmek için hızlı bir sikişten daha fazlasıyla ilgileneceğimi de düşünmezdim. Ve işte buradayız.

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor ama yaklaşıyor. Belki de aynı odada bulunduğumuz her an ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunun farkındadır.

"Hazır mısın?" Acı verici bir şekilde sıkılmış çenemi zorluyorum.

Bir kez başını sallıyor, anahtarlarını banka kartıyla birlikte arka cebine koyuyor. Eğer görüşümdeki kırmızılığı görebilseydim, ona bunların ikisine de ihtiyacı olmadığını söylerdim, ama bunun yerine kapıya doğru başımı salladım ve yolu göstermesini bekledim. Kaçmayacağına güvenmiyorum. Alışkanlığım ne kadar ilgisini çekerse çeksin, ona göre hiçbir şey, bana göre her şey olan ilişkimizin sınırlarını defalarca aştım.

Bıçağımı kotumun arkasındaki yuvasına geri sokuyorum ve peşinden gidiyorum. Sanırım kaçma riski olmasının avantajı, her adımda şımarık kıçının sallanmasını izlemek. Kesinlikle daha kötü manzaralar da var.

Merdivenlerden inip sokağa çıkarken tek kelime etmiyor. Ben sokağın güvenli olduğundan emin olana kadar kapının içinde beklemesi gerektiğini yakında anlayacak ama henüz o noktada değiliz.

Zihnimin arkasındaki bir ses bana, *dokunmayla ilgili sorunlarını halledemezsen asla orada olamayacağını* hatırlatıyor. Bunlar yılların işkencesinden kaynaklanan sorunlar. Bunları nasıl aşabilirim ki? Bildiğim tek şey acı iken onun dokunuşunu nasıl kabul edebilirim?

Karşıya geçerken caddeyi tarıyorum, önümde yürümesine rağmen o da beni takip ediyor. Gözleri etrafta geziniyor, gölgelerde gizlenen ya da gizlenmeyen birini arıyor. Bunu alışığım ama normalde beni arıyor. Normalde göremediği gölgeyi arar.

"Bu senin araban mı?" diye soruyor, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmış.

Başımı salladım. "Eski arabalar hakkında çok şey biliyor musun?" Ona yolcu kapısını açıyorum ve işlek caddede yürüyen yabancılara hızlıca göz gezdiriyorum. Her biri bir tehdit olabilir ve yavrumu koruma ihtiyacıyla tüylerim diken diken oluyor. Kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için.

"Evet, babamın tıpkı bunun gibi bir Impala'sı vardı." Avuçlarını deri koltuğun üzerinde gezdiriyor ama gözleri karanlık, neredeyse lanetli.

Üzgün görünmesinden nefret ediyorum. Ama bu daha kötü. Korku ve üzüntü karışımı neredeyse ona uzanmam için yeterli. Ama yapamıyorum. Çok heyecanlıyım. Son dokunuşumuzdan dolayı çok gerginim.

Arabanın benim tarafıma doğru koşup yanına geçmeden önce bir süre daha onu izliyorum. Küçük geyik yavrum hakkında bilmediğim çok şey var ama uzun sürmeyecek. Öyle ya da böyle, Clara Michaels hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

CLARA

Tommy'nin bana bir şey için kızıp kızmadığı dışında endişelenmem gereken pek çok şey var. Nereye gideceğimiz, telefonumu ne zaman geri alacağım, ve benimle nasıl başa çıkacağım gibi.

aynı zamanda kimliğini çalıştığım insanlardan gizli tutuyorum.

Ama bunun yerine, gözlerim tekrar tekrar onun karanlık profiline kayıyor. Chicago'da berbat bir gün. Kar zemini kaplıyor, insanlar soğuktan kaçmak için kaldırımında koşuştururken buz gibi rüzgâr arabanın etrafını sarıyor ve camlar etrafımızda buğulanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda soruyorum, hem kendimi sıcak tutmak hem de reddedilme ihtimaline karşı kendimi korumak için kollarımı kendime doluyorum. Asla iyileştiremediğim tek şey bu, insanlara ve sırlarına karşı duyduğum endişe. İronik bir durum çünkü ben de kendiminkilerden pek çoğunu saklıyorum ama yalanlar ve düzenbazlık sizi birden fazla kez öldürme noktasına getirdiğinde, bunlar sizi dehşete düşüren şeyler oluyor.

Uzun bir sessizlik oluyor ve ben tepkimi ondan saklamak için başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Mantıksız gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama tüm çabalarım rağmen yine de yanaklarımdan süzülüyorlar. Aradığından beri dağılmama izin vermedim. Kabuslarıma giren o ses yıllar sonra ilk kez çaldığından beri, ama çok da uzak değil. Tekrar yalnız kaldığım anda kaçınılmaz düşüş. Sadece Tommy'nin beni eve götürmesini beklemeliyim.

Babamın sesi her zaman tüylerimi diken diken etmiş ve ensemdeki tüyleri diken diken etmiştir ama o derin tınıyı uzun yıllar duymadıktan sonra, şimdi onun sözlerini her hatırladığımda içimi bir bulantı kaplıyor. *Tehditlerini.*

"Bir arkadaşımı görmek için. Aramayı takip ettirmek istiyorum ve Everett'in başka bir rahatsızlığı var."

Tommy'nin babamın kim olduğunu bulmaya çalıştığını düşündüğümde yükselen paniği bastırmaya çalışarak nefes alıyorum. Kim olduğumu. "Buna gerek yok. Önemli bir şey değil." Ama kelimeler ağzımdan dökülürken bile sesim titriyor.

Başını sallıyor ama hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, elleri direksiyonun etrafında, yaralı parmak eklemeleri beyazlaşana kadar sıkılaşıyor.

"Clara, sanırım bana saçmalamanı biraz geçtik." "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Yavaş ve kontrollü bir nefes veriyor ama vücudundaki gerginlik sakinlikten başka bir şey yaymıyor. "Telefonun diğer ucundaki adamın kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bildiği ve yine de beni alt edebileceğini düşünecek kadar ukala olduğu gerçeği olmasaydı bile, seni hiçbir şey için paniğe kapılmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Birkaç hafta önce sana bir araba çarptı ve neredeyse hiç irkilmedin. Bu yüzden bu sabah o adamın sesini duyduğunda yüzündeki kan çekilince, onun korktuğun biri olduğunu anladım."

Ağzım kuruyor ve yutkunmakta zorlanıyorum. Keşke ben yalnız kalana kadar aramayı bekleseydi. En azından o zaman Tommy'nin aklını çelmek zorunda kalmadan bu işi kendim halledebilirdim ki bunu yapabileceğimden emin değilim.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya, beni bu cehennemden hayatım pahasına kurtarabilecek bir plan yapmaya çabalıyorum. Çünkü kim olduğumu öğrenirlerse. Eğer Saint James ailesi babamın kim olduğunu ve onlara yalan söylediğimi öğrenirse, Tommy'nin canlı canlı derimi yüzme ihtimali çok yüksek. Beni bir hacker'a ya da azından bilgisayar kullanmayı bilen birine götürüyor olmalı ve arama sonuçlarını çarpıtmamın imkanı yok. Eğer babam akıllı olsaydı, ki bu pek olası görünmüyor, bir ocak kullanır ve hemen dışarı atardı. Milyonlarca parçaya böler ve şehrin öbür ucundaki bir çöp kutusuna bırakırdı. Ama ben o kadar şanslı olamayacağım. Mack Johnstone'un başını bu kadar çok belaya sokmasının bir nedeni var ve bunun zekâ ve eleştirel düşünce eksikliğiyle çok ilgisi var.

"Bu konuyu aydınlatmak istemediğine emin misin?" diye soruyor sessizce.

Hâlâ gergin, ama gözleri benimle yol arasında gidip gelirken, merak ve derin bir ihtiyaçtan başka bir şey yok. Ne için? Ben

Emin değilim, ama Tommy hakkında bildiklerime dayanarak tahmin etmem gerekirse, kan olduğunu söyleyebilirim.

"O hiç kimse değil," diye fısıldıyorum.

"Bana yalan söyleme, Clara," diye .

Boğazından yükselen ses derin ve tehditkâr ama beni korkutmuyor. Aksine, içimdeki sızıyı daha da derinleştiriyor.

"Senden çok şey görmeye tahammül ederim, başkası için yapmayacağım toleransları gösteririm ama yalana tahammül edemem."

İçimi çekiyorum ve sanki beni korumak için bir şey yapabilirlermiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden umursadığını anlamıyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Senin için önemli değilim."

Göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. "Oh, sen nemlisin, küçük yavru. Sandığından çok daha fazla." Son sözler bir fısıltıyla çıkıyor ve varlığımın her zerresi ne demek istediğini sormam için yalvarsa da, cevabının ne olabileceğinden korktuğum için ağzımı kapalı tutuyorum.

"Bunun Frost'a nasıl yansıyacağından endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki işleri tamamen ayrı tutabilirim. Saint James ailesine organizasyonlarının güvende olduğunu söyleyebilirsiniz," diye ısııyorum.

Eğer buysa, bunca yıllık sadık hizmetim ve görmezden gelmem bile bir şey ifade etmiyorsa, endişelenecek bir şeyleri yok demektir. Babam istediği kadar uğraşsın, Wynter'ın asistanı olarak işe başladığımdan beri bu aile hakkında öğrendiğim hiçbir şeyi ona anlatmayacağım.

"Benim ya da Saint James ailesinin umurunda olmasının tek nedeninin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Chicago şehir merkezine doğru keskin bir dönüş yaparken başını sallıyor ve midem bulanıyor. şehre ilk taşındığımda buralarda yaşamıştım. Hiçbir şeyim yokken ve karnımı zor doyururken, geri dönmeyi planladığım bir bölge değildi.

" değil mi?" Meydan okuyorum.

"Hayır, Clara. Saint James ailesi seni ailelerinin bir parçası olarak görüyor. Sen Wynter'ın en iyi arkadaşsın ve bu onlar gibi insanlar için önemli. İnsanları evlat edinirler. Onları hayatlarına çeker, ellerindeki tüm kaynaklarla korurlar." Sanki bunu ilk elden deneyimlemiş gibi konuşuyor ama Tommy'nin birinin korumasına ihtiyaç duyduğunu hayal bile edemiyorum.

"Peki ya sen? Neden umursuyorsun?" Ben daha iyi dşnemeden soru dudaklarımdan kayıp gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, cevabı istediğimden emin değilim, ama merak beni daha iyi hale getiriyor.

Uzun bir sessizlik oluyor, o kadar uzun ki cevap vermesini hiç beklemiyorum ve yanından hızla geçtiğimiz binaların bulanıklığında kendimi kaybediyorum. Kesinlikle hız sınırını aşmıyoruz ama bu beni endişelendirmiyor. Her zaman hız bağımlısı olmuşumdur. Uyuşturucuya değil ama hissine. Ben çocukken hızlı arabalar babamın zaafıydı. Yıllar boyunca o kadar çok araba çaldı ki, kaçış anlarında, suç mahallinden hızla uzaklaşırken rüzgâr saçlarımı okşarken, oradan çok uzakta bir hayat hayal ederdim. Sonunda kendim için kurduğumu sandığım bir hayat, ama tabii ki o bunu mahvetmeye geldi. Ayrıldıktan sonra serpinti için etrafta takılmadım. Onun hatası olan ve neredeyse hayatıma mal olacak bir kaderden kaçtıktan sonra. Olabildiğince hızlı ve uzağa ve asla arkama bakmadım.

Şimdiye kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

TOMMY

"B Çünkü sen benimsin." Ona yalan söylemeyi, hatta hiç cevap vermemeyi bile düşündüm ama yakında bunu anlayacaktı. Daha uzak kalamam. Sadece uyumasını izleyip, onu uzaktan güvenli. Bu yeterli değil. Ve kendime karşı dürüst olursam, hiçbir zaman da olmadı.

Ama onu karanlığımdan koruyabileceğimi düşündüm. Onu kendimden ve eğilimlerimden korumak için uzak durabileceğimi düşündüm.

Gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş, ama arabadaki tek ses motorun uğultusu ve onun nefes alıp verışı. İtirafımla onu şoke ettim ve bir yanıt bulmak için çabalıyor ama ben gözlerimi önümdeki yoldan ayırmıyorum.

Onu şehrin bu tarafına getirmekten hoşlanmıyorum ama bu gerekli çünkü artık birinin tatlı geyik yavrumun peşinde olduğunu biliyorum. Onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yok.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Aynen dediğim gibi, Clara. Sen benimsin. Seni gördüğüm ilk günden beri korkmuş ve kırılmış görünüyordun. Tek yapmak istediğim seni tekrar bir araya getirmektir."

Boğuk bir ses çıkarıyor ama cevabı birkaç saniye sonra geliyor. "Ama... ama... birbirimizi aylarca görmedik."

Kıkırdıyorum ve arabanın diğer tarafından ona bir bakış atıyorum. "Hayır, Clara. Sen beni görmedin. Ama ben seni çok gördüm."

İtirafımı takip eden sessizlik dakikalarca sürdü, her biri onu bunca gölgelerde gizlendiğimi bildiğinin farkına daha da yaklaştırdı. Bakışlarımın süt gibi tenine battığını hissetti ve

Sokakta yürürken gözleri onu yakıyordu. Sürekli etrafına bakıyor, beni bulmaya çalışıyor, hayatının değişmezi haline gelen gölgeyi bulmaya çalışıyor ama beni asla göremiyordu. Şimdi beni caddenin karşısında yakaladığı günün bir kaza olmadığını ve kimsenin onu kontrol etmem için beni göndermediğini anlıyor.

Şeytanın gözünün onun üzerinde olduğunu ve o ilk günden beri bunu yaptığını fark eder.

O bir yanıt veremeden arabayı durduruyorum ve motoru durdurur durduramaz kapımı iterek açıyorum. Son dokuz aydır onu takip ettiğim fikrini düşünmesine izin vermekle ilgili bir şey var ki, koyu renk kot pantolonumun içinde sikimin sertleşmesine neden oluyor. Belki de onu ne kadar uzun süredir izlediğimi ve onu güvende tutmak için ne kadar uğraştığımı anladığında, sandığı kadar önemsiz olmadığını fark edecek.

Arabanın yolcu tarafına geçtiğimde Clara hâlâ şok içinde ön camdan dışarı bakıyordu. Kapıyı yırtarak açtım ve boğazımı temizledim.

"Hadi, geyik yavrusu."

Bana bakıyor ve gözlerinde dans eden kırılmalık neredeyse nefesimi kesiyor. Bu yönünü kimsenin görmesine izin vermiyor ve bu sabah telefonun diğer ucundaki sesi duyduğunda bakışlarını dehşet kapladığında bile, gerçekten ne kadar sarsıldığını gizlemeye çalıştı, ama şimdi kalkanlar düştü ve onu gördüğümünden beri ilk kez küçük yavrumun gerçekten ne kadar kırıldığını görüyorum.

Yolcu koltuğundan kayarak iniyor ve caddeye temkinli bir şekilde bir aşağı bir yukarı bakıyor. Bir daha hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyecek olsam bile, en azından bir bölgede korkacak kadar akıllı var. Soğuk kış rüzgârı etrafımızı kırbaçlıyor ve sanki bu acı soğuktan korunmak için bir şey yapacakmış gibi kollarını kendine sarıyor. Bir kolumu omuzlarına doluyor ve onu kendime çekiyorum, sırtıma vurduğundan ve derim sürünmeye başladığından beri ilk kez rahatlamış hissediyorum.

Dokunuşunun aynı anda hem beni sakinleştirmesi hem de şeytanların bilincimin sınırlarında dolaşmasına neden olması garip ve kalın kirpiklerinin altından bana baktığında, onun dairesinde yaptığım gibi patlamamı beklediğini anlayabiliyorum.

Onu Ace'in binasına ve merdivenlere doğru yönlendiriyorum, ayaklarımızın altındaki ahşabın her gıcirtısında gözlerinin etrafta nasıl dolaştığını kaçırmıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldıyor en üst sahanlığa ulaştığımızda.

Buradan nefret ediyorum ve onu buraya getirmekten de nefret ediyorum ama Ace taşınmayı reddediyor. Artık yeterince parası var, dark web'in en iyi hacker'ı olunca böyle oluyor, ama tüm eşyalarını taşımanın değmeyeceğini söylüyor. Bu düşünce bile gözlerimi devirmeme neden oluyor ama yavruma cevap verme zahmetine girmiyorum. Çok geç olduğunda öğrenecek. Topuklarının üzerinde dönüp benden kaçamadığı zaman.

Kapıyı iterek açıyorum ve her zamanki gibi bizi karanlık ve köşedeki bilgisayar ekranlarının soluk ışıltısı karşılıyor. Clara'nın gözleri eski püskü dairede, köşelerdeki boya döküntülerinde ve ayaklarımızın altındaki halıdaki şüpheli lekelerde geziniyor ve eğer onu tutmuyor olsaydım, olduğu yerde durup oradan hızla uzaklaşacaktı.

"Yirmi dört saat içinde iki kez. Ve bu sefer bir arkadaşını getirmişsin." Ace'in sesi loş dairede yankılanıyor ama o dönmeye zahmet etmiyor. Aslında, bu küçük alandaki tek ses klavyenin üzerinde uçuşan parmakları.

Gözlerimi deviriyorum ve Clara'yı odanın içine doğru çekiyorum. Tereddütlü, bakışları sanki tüm sorularının cevaplarını ortaya çıkaracakmış gibi her yüzeyde zıplıyor. Saint James ailesi beni bulmadan önceki hayatıma en fazla bu kadar yaklaşabilmişim ve bu durumdan tedirginlik duymayı beklesem de, avucumun altındaki küçük sırtının sıcaklığı beni sakinleştiriyor. "Sana da merhaba kardeşim."

"Aslında akraba olmadığımızı sana daha kaç kere hatırlatmam gerekiyor?" diye tersliyor bize bakma zahmetine bile girmeden.

"Açıkçası birkaç tane daha." Masanın yanında duruyorum ve Clara'yı yanıma çekiyorum. "Bu Clara. Clara, bu kardeşim Ace."

Önce bana, sonra da önümüzde oturan adama bakıyor, kaşları birbirine çatılmış. Birbirimize hiç benzemiyoruz ve o da aramızda herhangi bir benzerlik bulmakta zorlanıyor.

"Burada herhangi bir benzerlik bulamayacaksın, tatlım. Biz üvey kardeşiz." Ace sonunda dikkatini ekrandan uzaklaştırıyor ve bakışları benim onu tutuşuma takılıyor. İlk gördüğü şeyin bu olmasına şaşırmadım çünkü dokunulmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyor ama o farklı. O her şeyim.

Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatırken başını sallayarak anlayışla karşılıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Ace," diyor endişeyle.

Gözleri sanki karşısındaki manzarayı anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi benden ve tekrar ona kayıyor. "Aynı şekilde." Sonunda bakışlarını

Ben. "İstediğın şey bende yok. Bana daha fazla zaman vermelisin. Senin saçmalıklarının arasında yapmam gereken ücretli işlerim var."

Gözlerimi deviriyorum ve kotumun cebinden Clara'nın telefonunu çıkarıyorum. Önündeki masanın ortasına bırakıyorum. "Son telefon görüşmesini takip etmeni istiyorum."

Ace iç çeker. "Bu iş bana göre değil, göt herif." "Sadece yap."

"Hayır. Senin ya da Saint James ailesi için çalışmıyorum."

İkimizden başka her yere bakan Clara'ya bakıyorum. "Bu bir Saint James meselesi değil."

Ace gözlerini Clara'nın kıvrımlarında gezdiriyor ve ben boğazımı tırmalayan hırıltıyı zor zapt ediyorum, özgür bırakılmak için yalvarıyorum, yavrumu kendim olarak sahiplenmek istiyorum, böylece hiçbir erkek ona kardeşimin gibi bakmaya cesaret edemeyecek. "O Wynter'ın güzel küçük asistanı değil mi? Bu da onu bir Saint James meselesi haline getirmiyor mu?" İçgüdüsel olarak ona doğru hamle ve çocukluğumuzdan beri ilk kez saldırıma hazır değil. Dövmeli elim boğazına dolanıyor ve dudaklarımı bir hırıltı kaplıyor. "Ona bakma. Onun hakkında böyle şeyler söyleme. onu. O senin değil ve asla senin olmayacak."

Clara'nın nefesi arkamda kesiliyor ama Ace'e sırtımı dönmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. İstediği zaman ölümcül olabiliyor, benim kadar hasta ve sapkın değil ama bir hayatı hiç düşünmeden sona erdirebiliyor.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

CLARA

I önümdeki sahneye anlam .

Tommy elini diğer adamın boğazına dolamış, cehennemin derinliklerine ait olacak kadar hayvani bir ses göğüs. Şehirdeki en acımasız katil olarak bilinirken, şiddet eylemi tamamen sürpriz değil. Hayır, asıl şaşırtıcı olan sesindeki sahiplenme duygusu, kardeşine hiç söylememiş olmasına rağmen beni sahiplenmesindeki ateş.

"Küçük evcil hayvanını korkutuyorsun," diye mırıldanıyor Ace, gözleri hâlâ Tommy'ninkilere kilitlenmiş, sessiz bir savaşın içinde.

Tommy omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri iyi olduğumdan emin olmak istercesine vücudumda geziniyor ve kardeşini bırakıp bir adım geri çekiliyor. Vücudunu benimkinin önünde konumlandırarak beni var olduğunu düşünmediğim bir tehditten koruyor. Elbette, bu Ace denen adam tehlikeli görünüyor ve bunun tek nedeni önümüzde duran bilgisayar ekranları duvarı değil. Gözleri tıpkı Tommy'ninkiler gibi lanetli ve kalbim o dehşeti oraya koyan her neyse onun için acıyor.

Ace birkaç atış boyunca bizi yakından izliyor, her hareketimizi derimin ısınmasına neden olacak şekilde değerlendiriyor. Birinin ilgi odağı olmaya alışık değilim ve bu beni rahatsız ediyor. "En son aramanın kaydını mı istiyorsun?" diye soruyor ve önündeki masadan telefonumu alıyor.

"Evet," diyor Tommy sert bir sesle. "Arama yaklaşık bir saat önceydi. Nereden yapıldığını ve elde edebileceğiniz başka bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Bir yazıcı kullandığından eminim ama bana verebileceğiniz her türlü bilgi yardımcı olacaktır."

"," diye fısıldıyorum.

Yoğun mavi bana dönüyor ve söylediğim sözlerden hemen pişman oluyorum. Bunu söylememeliydim. Ona hiçbir şey vermemeliydim. Ama Ace benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar öğrenebilecekken saklanmanın ne anlamı var ki? Gerçek kimliğimi korumak için insani olarak mümkün olan her şeyi yaptıktan sonra bile, özenle hazırlanmış tüm yalanların gözlerimin önünde çözülmek üzere olduğuna dair bir his var içimde.

Ace boğazını temizleyerek dikkatimizi tekrar ona çekiyor. "Tehlikede misin?"

Alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum ve bakır tadı ağzıma dolana kadar ısıyorum. Birkaç dakika içinde her şeyi öğreneceklerini bilsem bile onlara hiçbir şey söylemek istemiyorum. Gözleri içimi yakıyor, sıcaklık neredeyse dayanılmaz. Kendimi arka plana atmak için çok çaba sarf ettim. Bir beden büyük kıyafetler giyiyorum, saçımı boyamıyorum ya da çok fazla makyaj yapmıyorum. İş dışında hiç arkadaşım yok ve bunu değiştirmeye de niyetim yok. Her seferinde doğru olanı yaptım ama yine de bir şekilde beni buldu.

Belki de bunu beklemeliydim. Ne de olsa ülkedeki en yüksek profilli ailelerden biri için çalışıyorum ve basından uzak durmak için elimden geleni yapsam da eninde sonunda adımın geçmesi kaçınılmazdı. Tek umudum babamın benim hata yapmamı beklememesiydi.

"Evet," diye fısıldıyorum. Tommy bu sabah babamla konuştuktan sonra onlara yalan söylemenin bir anlamı yok. Tehlikede olduğum çok açık ve gezegende beni koruyabilecek tek kişi o olabilir.

Ace uzun süre bizi düşünüyor, gözleri benden kardeşine ve tekrar bana kayıyor ve bize baktığında ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. "Tommy, çık dışarı."

Yanımda kaskatı kesiliyor, dikkati benden Ace'e kayıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Clara ile bir dakika istiyorum. Bu boku sana getirmemin şartı bu."

Tommy hafifçe önüme geçerek sanki her an saldıracakmış gibi beni koruyor ama Ace'in tavrında güvende olduğumu söyleyen bir şey var ve bu benim kolaylıkla hissettiğim bir şey değil.

Tommy'nin koluna dikkatlice dokunuyorum, daha önce dokunuşuma verdiği tepkiden sonra onu ürkütmemeye dikkat ediyorum. "Ben iyi olacağım."

"Kesinlikle hayır."

İçimi çekiyorum ve umutsuzca kendimi toparlamaya çalışarak bir süre gözlerimi kapatıyorum. "Tommy, lütfen. Söz veriyorum, ben iyiyim. Ve uzağa gitmene gerek yok, değil mi?" Onay için Ace'e dönüyorum.

Sırıttırıyor ama başını sallayarak onaylıyor. "Çok uzağa gitmek istemiyorsan yatak odamda bekleyebilirsin."

Tommy oflayıp puflamadan önce birkaç kez daha aramıza bakıyor. "Tamam. Ama bu herif seni üzecek bir şey söylerse hemen beni çağırmanı istiyorum."

"Tamam."

"Eğer korkar ya da endişelenirsen bağır, ben burada olacağım."

Ona tereddütlü bir gülümseme veriyorum. "İyi olacağım, Tommy. Söz veriyorum."

Dikkatini Ace'e çevirmeden önce birkaç saniye daha beni düşünüyor. "Ona bir parmağını sürersen kendini elsiz bulursun. Anladın mı beni?"

"Evet, Tommy. Seni yakaladım."

Geldiğimiz yöne doğru kaybolmadan önce sanki yapması gereken en doğal şeymiş gibi dudaklarını başımın tepesine bastırmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Ace kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben olduğum yerde kıpırdanırken beni dikkatle izliyor. Yabancılarından hiç hoşlanmadım, özellikle de Ace gibi görünenlerden. Karanlık bir şekilde yakışıklı, vücudu ve tavırları günahı ve karanlığı haykırıyor, soğuk gözleri tereddüt etmeden beni süzüyor. "Kimden saklanıyorsun güzel kız?"

Başımı salladım. "Hiç kimse."

Derin derin kıkırdıyor ve parmaklarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Sanırım bunun bir yalan olduğu oldukça açık. Tekrar denemek ister misin?"

Nefes alıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Ona babamdan bahsetmek, şu anda uğraşmaya hazır olmadığım bir sürü sorunun ortaya çıkmasına neden olacak ama başka ne seçeneğim var ki? Telefon konuşmasının izini sürecek ve izlerini örtmek için bir girişimde bulunmuş olsa bile, babam olduğunu düşünmeyi sevdiği kadar zeki değil, bu da bunu pek iyi yapamayacağı anlamına geliyor.

Sessizliğim karşısında iç geçiriyor ve sabırsızca masaya vuruyor. "Tommy ve ben o kadar karanlık bir evde birlikte büyüdük ki, kaçtıktan sonra ikimizin de tekrar gün ışığını görmesine şaşırdım. Akla hayale gelmeyecek şeyler atlattık, ileride size anlatacağından emin olduğum şeyler, ama ikimiz de iyileşemedik. En azından sağlıklı bir şekilde değil. Eminim farkındasınızdır,

Tommy öldürmeyi seviyor. Hacklemek benim ruhumu nasıl rahatlatıyorsa onun ruhunu da öyle rahatlatıyor ama karanlığın uçurumundan her zaman bir adım uzaktayız ve insanlığımızın bir gramına bile zar zor tutunuyoruz."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Fısıldıyorum. Tommy'nin Frost Industries için neler yaptığını bilmiyor değilim ve kollarını kaplayan yara izlerinden bazılarını görmüştüm, yani kötü bir çocukluk geçirdiğini anlamıştım, o halde Ace neden tüm bu pisliği ifşa etme zahmetine giriyor?

"Çünkü onu, kolunun altında sen varken o kapıdan içeri girdiği andaki kadar canlı görmemiştim. Bu da demek oluyor ki seni kimin tehdit ettiğini ve ne kadar tehlikede olduğunu anlayacak ve seni güvende tutmak için elinden geleni ardına koymayacak."

Bu sabah ilk kez cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler kuruyor. Bu adamların nesi var da aklım ve dudaklarım birbirinden ayrılıyor?

"Kardeşimin kafayı taktığı kadının onu kimin tehdit ettiğini söylemeyi neden reddettiğini anlamak istediğimi anlayabilirsiniz."

"Bana takıntılı değil," diye savunuyorum.

Kıkırdıyor, sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Yeni tanıştığımızı biliyorum ama inan bana bir erkek ne kadar takıntılı olabilirse o kadar takıntılı."

Gözlerim Tommy'nin kaybolduğu odaya kayarken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Kesinlikle yanılıyor. Neden biri bana kafayı taksın ki? "Babam," diye aksi halde sessiz olan odadaki tek ses Ace'in parmaklarının tıkırtısı ve bilgisayar duvarının yumuşak dönüşü.

Ace anlayışla başını sallıyor ve masanın diğer tarafından bir sandalye çekiyor. Sandalyeye vurarak yanına oturmam için beni davet ediyor ve ben de kabul ederken bacaklarım titriyor. O adamla akraba olduğumu itiraf etmek her zaman midemi bulandırır ama yeni hayatımdaki birine bunu söylemek özellikle çiğ hissettiriyor. "Clara Michaels senin gerçek adın mı?"

Başımı sallıyorum ve kenarlarında biriken yaşları engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "Hayır. Dışarı çıktığımda değiştirdim. Dikkatli davrandım. Her şeyi doğru yaptım."

Gözleri arkamızdaki kapı aralığına kaymadan önce beni sempatiyle izliyor ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ne yaptın lan sen?" Tommy gürlüyor. "Neden ağlıyor lan?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

TOMMY

I Ace'in küçük yatak odasında huzursuzca bir ileri bir geri adım atıyorum. Ne kadar para kazandığını bildiğim halde neden yerde bir şilte üzerinde uyuduğunu bilmiyorum.

Sorabileceğim kadar yakın değiliz ve kardeş olmamıza rağmen Hayatını nasıl yaşamayı seçtiği umurumda değil. Şehrin kötü tarafındaki bu köhne dairede kilitli kalmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığı.

Zaman geçtikçe daha da tedirgin oluyorum. Seslerin yumuşak uğultusu kâğıt inceliğindeki duvarlardan içeri giriyor ama ne dediklerini anlayamıyorum ve buna dayanamıyorum. Artık onun tehlikede olduğunu bildiğim için aramızda mesafe olması, bana bir saniyeliğine huzur vermek için bıçağımı ön kolumun yaralı etine bastırıyor. Ama bu uzun sürmüyor. İblisler o kadar hızlı geri dönüyor ki, tekrar üzerime saldırmadan önce bıçağı hareket ettirecek zamanım bile olmuyor.

Artık dayanamadığımda, kollarım küçük kesiklerle kaplandığında ve bileğime kadar kan damladığında, savaşmayı bırakıyorum ve Clara'ya yakın olma ihtiyacıma yenik düşüyorum. Çok uzun zamandır bununla savaşıyorum, kaçınılmaz olanla savaşıyorum, onu ilk gördüğüm andan itibaren kaybettiğim bir savaş veriyorum.

Clara ve Ace masada oturmuş, birbirlerine bakıyorlar. Ailemden saydığım ilk kişi yavruma ne yapacağını bir halde bakıyor ve Clara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyor.

"Ne yaptın lan sen?" Patladım. "Neden ağlıyor lan?"

Verdiğim kararın bilincine varmadan odanın diğer ucuna geçiyorum. Her zaman planlı olmuşumdur, verdiğim her kararı enine boyuna düşünürüm.

ama söz konusu Clara ve onun güvenliği olduğunda, harekete geçmeden önce herhangi bir karar üzerinde düşünmeyi başaramıyorum.

Ace, "Sadece konuşuyorduk," diye beni temin ediyor ama kadınının yanaklarından süzülen gözyaşlarını göremiyorum.

Clara'yı sandalyesinden çekip çıkarıyorum ve arkama iterek onu tehditten koruyorum. Bu kesinlikle bilinçli bir hareket değil ama tek görebildiğim birinin tüm hayatımı tehdit ettiği ve buna izin vermeyeceğim.

"Tommy," diye fısıldıyor. Elleri gömleğimin arkasını yumrukluyor ve canavar ondan uzaklaşmam için bana pençe atıyor. Bana dokunmaya çok yakın, ince kumaş yeterli mesafe bırakmıyor ama hareket etmiyorum. İçimdeki her şeyin bana yalvarmasına rağmen, onu daha yakın tutuyorum, sırtıma bastırıyorum ve panik içinde bir nefes çekiyorum.

Ace yüz hatlarına kazınmış bir eğlence ve endişe karışımıyla izliyor. Aynı kumaştan kesildik, o da benimle aynı kâbusun içinde büyüdü ve onun ellerinin üzerimde olmasının bana ne yaptığını çok iyi biliyor. "Sadece konuşuyorduk, dostum. Söz veriyorum."

Omzumun üzerinden Clara'ya bakıyorum. Gözyaşları yerini ilgiye bırakmış ama gözlerinin kenarlarında hâlâ yaşların biriktiği belli oluyor. Ace'in söylediklerinin doğru olduğunu teyit etmek için başını hafifçe sallıyor ama bakışlarım üvey kardeşime dönerken onu arkamda tutuyorum.

"Aramayı takip edecek misin, etmeyecek misin?" Tersledim. Onu buradan çıkarmalıyım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim ve bu boktan daire bunun tam tersi.

Omzumun üzerinden Clara'nın ona bakmak için dışarı çıktığı yere bakıyor ama ben bakmıyorum. Aklımı kaçırmaya çok yakınım, burayı parçalamaya ve Ace'in boynunu kırmaya çok yakınım. "Clara? Bunu yapmamın bir sakıncası var mı?"

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum, az önce ağzından çıkan kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Ace izin istemez. Ne isterse ve ne için para alırsa onu yapar, peki Clara'nın nesi onu arayıp dehşet saçan ve büyük ihtimalle dün gece evine giren kişiyi takip etmesinin sorun olup olmadığını sormasına neden oluyor?

"Onu takip et," diye fısıldıyor, sesi kelimelerin ağırlığı altında kırılıyor.

Ace keskin bir baş hareketiyle dikkatini bana vermeden önce birkaç saniye daha bakışlarını onun üzerinde tutuyor. "Bana on ver."

Dikkatini tekrar bilgisayara veriyor ve yere bakmadan telefonunu hızlıca fişe takıyor. Bu işte her zaman iyiydi ama hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. En fazla Clara'nın dairesine kameraları ve eşyalarına takip cihazlarını yerleştirebildim, o da Everett'in bunu birkaç kez yapmasını izlediğim ve talimatları harfiyen uyguladığım içindi.

Sonunda dikkatimi ondan ayırıp küçük geyik yavruma dönüyorum. Hiç şu anda olduğu kadar lakabına benzememişti. İri geyik gözleri bana saldırmak üzere olan bir aslanmışım gibi bakıyor ve daha haklı olamazdı. Alt dudağını kemiriyor, yumuşak yastık dolgun ve istismardan dolayı kırmızı görünüyor.

Hiç düşünmeden uzanıp dudağını çekiyorum. "Kendine zarar vereceksin."

Ağız açık kalıyor ve uzanıp onu öpmemek, dudaklarını dudaklarıma alıp tatlılığını yutmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kural olarak öpüşmem. Sanırım bunun kadınları bağlayıp arkadan becermeyi sevmemle çok ilgisi var, böylece bana dokunma şansları olmuyor. Ama Clara'nın dudakları beni çağırıyor. Onu karanlığımınla kirletmek, damarlarımda dolaşan günahla kirletmek istememe neden oluyorlar.

"Kimi avlayacağımı söylemek ister misin?" "Babamı."

Berbat durumdaki aileler hakkında her şeyi biliyorken, bu bir sürpriz olmamalı, ama her nasılsa kelimeler beni derimi kesen bir kurşun gibi vurdu. Frost Industries'in profiline göre, iki kardeşli normal bir ailede büyümüş. Annesi bir hemşireymiş ve çok sık taşınmalarına rağmen aileleri kağıt üzerinde oldukça normal görünüyor. Peki neden babasından saklanıyordu?

"Belki de oturmaliyiz. Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

CLARA

I Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Yıllarca ailemle ilgili her şeyi bastırmak, anıları bir daha düşünmek zorunda kalmayacağım kadar derine gömmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

sanırım.

Tommy önümdeki sehpa oturtuyor, ben de kıcımı artık yumuşaklığını kaybetmiş kanepenin tahta çıtalarına gömüyorum. Ace'in ne iş yaptığını tam olarak bilmiyorum ama konuşmalarımızdan ve masasının üzerinde duran ekipmanlardan bir tahminde bulunabilirim. Ama bu, dairesinin neden son yirmi yıldır hiçbir güncelleme yapılmadan bu şekilde tutulduğu sorusunun cevabını vermiyor.

Sabırla bekliyor, elleri garip bir şekilde rahatlatıcı bir hareketle uyluklarımın üst kısmında hafifçe duruyor. Tommy gibi biri tarafından rahatlatılmak bir çelişki. Soğuk ve acımasız biri ama bana karşı bambaşka biri. Nazik, şefkatli ve koruyucu diyebilir miyim?

Kesik kesik nefes alıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Ailem her zaman çok geçici olmuştur. Geleneksel yollarla geçimlerini sağlamıyorlar ve bu nedenle yıllar boyunca kız kardeşlerimin ve benim üzerimize çok yük bindirdiler. Çocukluğumuz çalkantılı geçti ve çocukların yapmaması gereken pek çok şeye karıştık. İtaatkâr olduğumuzda ve bize söyleneni yaptığımızda her şey yolundaydı ama biz sadece çocuktuk ve babamızın bize söylediği şeyleri neden yapmamız gerektiğini anlamıyorduk." Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için duraklıyorum. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Bir şekilde bana geri döneceğinden korktuğum için bunları bir günlüğe bile yazmadım. Düşüncelerim karmakarışık ve kelimelerim, onları anlamlı kılmak için filtrelememe izin vermeden kendiliğinden geliyor.

Tommy bacaklarımı güven verici bir şekilde sıkıyor, karanlık gözleri şeytanın ruhuna rağmen nazik bir şekilde bana bakıyor.

"Çoğu zaman kuralları çiğneyenler kız kardeşlerim olurdu ama cezaları alan hep ben olurdum. En büyükleri bendim ve bunu yapmanın benim sorumluluğum olduğunu düşünürdüm. Annemin bir faydası olmadı. En küçük kız kardeşim doğduğundan beri bağımlıydı. Sezaryen ameliyatından sonra verdikleri ağrı kesici ilaçlara bağımlı oldu ve bir daha da tam olarak iyileşemedi."

"Sana zarar mı verdi?" Tommy hırlıyor. Ses derin ve tehditkâr ve eğer bana bu kadar yumuşak bir şekilde dokunmasaydı, muhtemelen sözlerinin kulağa ne kadar vahşi geldiğini görünce irkilirdim.

Başımı salladım. "Çok taşındığımız için hastane hiç akıllanmadı. Aynı acil servise asla iki kez gitmedim ve asla aynı isme sahip olmadım. Her yıl acile kaç kez gittiğimi ve yıllar içinde kaç kırık kemiğim olduğunu gösteren hiçbir kayıt yoktu."

Tommy omzunun üzerinden başını sallayan Ace'e bakıyor. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum, kardeşim. Bırak güzel kız hikâyesini anlatsın, ben de yerini bulayım."

Sevgi sözcükleri karşısında boğazından derin bir ses çıkarıyor ama bir şey söylememeye karar veriyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Bir mucize eseri okulu bitirmeyi başardım. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl başardığımı bilmiyorum. Lisenin ilerleyen yıllarında şansım yaver gitti ve her seferinde aynı isimle kaydımı yaptırdım, böylece benimle ve transkriptlerimle ilgili bir kayıt olmasını sağladım. Eğer aileme kalsaydı, hiç okula gitmiyor olurduk. İş için çalışıyor olurduk ama onları bunun üçümüz için bir gereklilik olduğuna ikna ettim. Normal çocuklar olabildiğimiz tek zamandı ve o zaman bile sallantılıydı. İkinci el kıyafetlerimiz yüzünden, tuhaf olduğumuz için, yatıya kalmamıza izin verilmediği için zorbalığa uğradık ve sonunda her birimiz kendi işimizi yapmaya başladık. Bir sonraki şehre doğru yola çıkmamızın sadece birkaç ay alacağını bildiğimiz için arkadaş edinmeye değmezdi." Nefes alıyorum, yıllardır omuzlarıma çökmüş olan ağırlık yavaş yavaş kalkıyor ve ilk kez tam bir nefes alabiliyorum. "Bir planım vardı. Üniversiteye kaydoldum. İnternette tanıştığım bir hacker arkadaşım vardı ve ben çıkar adımları, kaydımı ve her şeyimi değiştirebilirdi. Mezun olduktan sonra eşyalarımı topladım. Sakladım

tren istasyonunda bir dolapta. Her şey hazırды. *Ben* de hazırдым. Ama her şey son saniyede boka sardı."

"Öğrendiler mi?"

Hikâyenin geri kalanının ağırlığı üzerime çökerken başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Babam ben ayrılmadan önceki gece geç saatte geldi. Sarhoştı, kanaması vardı ve dehşet içindeydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Defalarca başı belaya girdi ama hiç bu kadar korkmuş görünmemişti. Annem çılgınca evi topluyordu. Kızlar ağlıyordu. Cehennem gibiydi.

"Babam bana aileme yardım etmem gerektiğini söyledi. Ben olmazsam hepimizi öldüreceklermiş ve ailem tanıştığım en kötü insanlar olsa da kimsenin küçük kız kardeşlerime zarar vermesine izin veremezdim. Onlar yanlış bir ailede doğmak dışında yanlış bir şey yapmadılar."

"Yani yardım edeceğini söylemiştin?"

Başımı sallıyorum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor ve her parçam kaçmam, kaçma içgüdümü dinlemem ve buradan defolup gitmem için bana yalvarıyor. Tekrar koşabilirim. O kadar da zor olmazdı. Hâlâ yardım edebilecek arkadaşlarım var ve Wynter ve sevdiğim işim dışında beni burada tutacak pek bir şey yok. Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile bunun bir yalan olduğunu fark ediyorum. Çünkü nasırlı avuçlarını bacaklarımda gezdiren adam burada ve Tommy'yi bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi midemi ağrıtıyor. "Çok geç olana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Bana sadece siyah giyinmemi ve yolda her şeyi açıklayacağını söyledi. Daha önce birkaç kez hırsızlık ve benzeri işler yapmışım, annem yapamayacak durumdayken birkaç soygunda ona yardım etmişim ama bunun farklı olduğunu daha yataktan kalkmadan anlamışım.

"O zamanlar Florida'da yaşıyorduk, Miami'den çok uzakta değildik ve oraya taşındığımız ilk günden itibaren farklı olduğunu anladım. Babamın konuştuğu insanlar farklıydı, daha güçlüydü ve riskler daha yüksekti. Arabaya bindik ve içimi bir korku kapladı. Gerçekleşmeden çok önce kötü bir şey olacağını biliyordum.

"Babam bu eski binanın önünde durdu. Pek bir şeye benzemiyordu ve bilmesem yıkılmaya hazırlandığını düşünebilirdim. Bana döndü ve içeride güzel bir yüze ve biraz da flörte kanacak insanlar olduğunu, ofise ulaştığımda bilgisayardaki dosyaları kopyalamam gerektiğini ve sonra da

Tüm sistemi bozmak ve izlerimi örtmek için bir virüs yüklemek. Babam sık sık bu tür şeyler yapmak, kanıtları yok etmek için tutulurdu, böylece müşterileri işledikleri suçlardan dolayı asla suçlanamazdı, ama daha önce ona hiç yardım etmemiştim.

"Kız kardeşlerim ve ben dar yerlere girebilirdik ve normalde bize yaptırdığı şey buydu, ama bu farklıydı. Suçlularla etkileşime giriyor, henüz reşit olmayan kızını köpekbalıklarına atıyor ve en iyisini umuyordu."

Bu hikayenin geri kalanını anlatmak istemiyorum. Buradan sonra acı ve sefaletten başka bir şey yok, hayatımda çok iyi bildiğim iki şey, ama Tommy de öyle. Çocukluğunun benimkinden çok daha kötü geçtiğini bilmem için kelimeleri söylemesine gerek yok. Vücudu hikayeyi anlatıyor, yara izleri gördüğü dehşetin karmaşık bir haritası ve dövmeleleri kendisini dünyadan koruyan bir pelerin.

"Acele etme, geyik yavrusu."

Karanlık bakışlarıyla buluşuyorum, aramızdaki bağdan güç alıyorum. "İstediyini yaptım. Binaya girdim, kaybolmuş gibi davrandım, biraz flört ettim. O zamanlar erkeklerle aram pek iyi değildi." Alay ettim. "Kimi kandırıyorum ki? Şimdi onlarla aram iyi değil ama o zamanlar daha da kötüydüm. Birkaç erkek arkadaşım olmuştu, külüstür bir kamyonetin arkasında bekaretimden kurtulmayı başarmıştım ama birkaç gün sonra aniden şehri terk etmiştik."

Tommy boğazından sadece ilkel olarak tanımlanabilecek derin bir ses çıkarıyor ama ben duymazdan geliyorum. Eğer şimdi durursam, bir daha başlayamayabilirim. Vücudumdaki gerginlik, uzuvlarımla baskı altında ağrıdığı noktaya kadar nabız gibi atıyor.

"Bana söyleneni yaptım. Kaybolmuş gibi içeri girdim ve onlara erkek arkadaşımınla kavga ettiğimiz yalanını söyledim. Onlara beni birkaç blok ötede arabadan indirdiğini ve cep telefonumu arabada unuttuğumu söyledim. Beni almaları için birini aramak üzere kendilerininkini kullanmama izin verip vermeyeceklerini sordum ve ilk başta şüphelendiler. Özellikle de evden yarı uykulu bir şekilde çıkmadan önce çok az çaba sarf ettiğim ve çok kötü göründüğüm için. Ama genç ve masum görünüyordum, bu yüzden yumuşadılar.

"Babamın bana bahsettiği ofise giriş izni verdiler ve beni kendi başıma bırakmadan önce arama yapmam için elime bir telefon tutuşturdular. Bu çok kolaydı ve o anda bunun farkındaydım ama dışarı çıkmaya o kadar yakındım ki umursamadım. Sadece onun için son bir şey yapmalıydım ve sonra sabah kaçabilirdim. Gerçek bir hayat yaşamaya başlayabilirdim. Ama ben dosyaları aktarırken onlar geri geldi." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, çünkü bir sürü anı beni çarpıyor.

aynı anda. Silahlar, bağırışlar, hayatım için yalvarmam, onlardan çalmaya cüret eden zavallı küçük kıza gülmeleri.

"Fawn," diye mırıldanıyor Tommy, parmakları rahatlatıcı bir hareketle yanağımı okşuyor. "Benim için nefes al, Clara."

Nefeslerimin zor ve hızlı geldiğini ancak şimdi fark ediyorum, anılar üzerime çöken panikten kurtulmamı imkânsız kılıyor. Uzun süre kâbus gördüm, bazı geceler hâlâ görüyorum ve yemin ederim ki bıçağın derimi kestiğini hâlâ hissedebiliyorum, kirli elleri çıplak tenimde gezinirken attıkları kahkahaları hâlâ duyabiliyorum, beni tuttukları kirli ofisi dolduran kendi kanımın kokusunu hâlâ alabiliyorum.

"Clara," Tommy'nin sesi sertleşiyor, ses tonundaki yumuşaklık kayboluyor ve onun yerine talepkâr tınısı gözlerimin kendiliğinden açılmasına neden oluyor. "İşte buradasın." Yanağımı nasırlı avucunun içine alıyor ve aynı derecede endişeli görünen Ace'den bir şey alıyor. Artık bilgisayarın yanında oturmuyor. Onun yerine diğer tarafında duruyor. "Benim için bundan biraz içebilir misin?" Bir şişe su uzatıyor ve ben de zar zor başımı sallayarak onaylıyorum.

Şişeyi dudaklarıma götürüyor ve birkaç dikkatli yudum alıyorum. Daha önce kimse bana bu şekilde su vermemişti ve göz kamaştırıcı panik içinde bile önüme dökmekten endişe ediyordum. "Aferin kızıma," diyor usulca. "Sadece biraz daha." Sesinde rahatlatıcı ve neredeyse hipnotik bir şey var ve ona itaat etmekten kendimi alamıyorum. Benimle ilgileniyor ve temelde kendini ve kardeşlerini yetiştirmiş biri için bu, hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Aramayı takip ettim. Şehirde, kızın dairesinden birkaç blok ötede." Ace'in sesi boşluğu dolduruyor, ancak sözlerinin özümsemesi uzun saniyeler alıyor.

Evimin yakınında mı dedi? Evimin nerede olduğunu nereden biliyor?

Tommy şişeyi dikkatle dudaklarımdan kaldırıyor ve başparmağını dolgun yastıkların üzerinde gezdiriyor. "Ona göz kulak olabilir misin? Hareket ettiğinde bana haber verir misin?"

Ace başını sallar. "Evet dostum, onu ekranlardan birinde tutacağım. Onunla ne yapacaksın?"

"evime götüreceğim, orada güvende olur." "Peki ya benim dairem?" Boğuldum.

Tommy ve Ace sanki tek kelime etmeden iletişim kurabiliyorlarmış gibi uzun saniyeler boyunca birbirlerine bakıyorlar ve belki de kurabiliyorlar. Belki de koruyucu bunu yapmak zorundaydılar ve yetişkinliklerinde bu uygulamaya devam edebildiler.

"Güvende olduğunuzda, eşyalarınızı alacağım ama oraya geri dönmeyeceksiniz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

TOMMY

Clara'nın gözleri kızgınlık gibi bir şeyle parlıyor, ama bu konuda başka seçeneği yok. Onu güvende tutmak için kaçırarak değilim.

"Daireme geri dönmek istiyorum," diye ve kollarını kavuşturuyor. göğsünün üzerinde meydan okurcasına.

Önceki panik yerini isyana bıraktı ve ben küçük yavrumun bu yönünü daha çok tercih ediyorum. Normalde kadınlarımı itaatkâr severim ama Clara'nın mücadelesi en sevdiğim yönlerinden biri. Benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde daha da tatmin edici olacak.

"Çok kötü." Omuz silkiyorum ve kendimi sehpadan itiyorum.

Taşınmamız gerekiyor. Çok uzun zamandır buradayız ve onu aramak için kullandığı telefonun şehrin diğer ucunda olması, onunla birlikte orada olduğu anlamına gelmiyor.

Sanki onu kurtaracağını düşünüyormuş gibi Ace'e bakıyor ama çocukluğumuzda üvey kardeşlerimizi gerçekliğimizin dehşetinden koruduğumuzdan beri ilk kez Ace başka bir insanın iyiliğini gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Endişeli bakışları benden Clara'ya gidip geliyor ve gözlerini Clara'da görmekten nefret etsem de, bu konuda yanımda birinin olması beni rahatlatıyor.

"Hayır. Gitmiyorum. Bu çok saçma."

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve kardeşime bir bakış attım. "Beni bilgilendirmeye devam et."

Bir kez başını salladı ve birkaç dakika önce oturduğum yere oturmadan önce bir saniye ikimizi düşündü. "Clara, bir dakika beni dinlemeni istiyorum."

Kadın ona ters bakıyor ama cevap vermiyor, o da devam ediyor.

"Şu anda inatçı ve bağımsız olduğunu ve başkasının seninle ilgilenmesine nasıl izin vereceğini bilmediğini biliyorum ama Tommy seni güvende tutacak. Bunu yapması için ona güvenmelisin, güven sana doğal gelmeye bile."

Kız cevap vermeden önce ayağa kalkıp masasına geri dönüyor, gözleri ekrandan ekrana geziniyor. "Ona göz kulak olacağım ve istediğin diğer bilgileri alacağım." Clara bize daha önce sahip olduğumuzdan daha fazlasını vermiş olabilir, ama bu yeterli değil ve onu düzgün bir şekilde koruyacaksam neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor.

"Teşekkürler, kardeşim."

Bir kez başını salladı ama ben Clara'nın kararını vermesini beklerken bize dönmeye zahmet etmedi. Öyle ya da böyle benimle geliyor. Buradan kendi isteğiyle çıkıp gitmesi ya da benim evime dönerken kaçmaya çalışmasını diye onu taşıyıp bagaja tıkmam ona kalmış.

"Eşyalarım ne olacak?"

"Güvende olduğunu gidip alacağım."

"Eşyalarımı karıştırmamı istemiyorum."

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve önüne çömeldim. Parmaklarımla çenesini kavriyorum ve ağzımdan çıkacak sözlerin ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlamak için biraz daha baskı uyguluyorum. "Fawn, bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Bunun kabul etmek ya da uğraşmak isteyeceğin bir şey olmadığını biliyorum. Ama bunlar oluyor. Bunu kendin için kolaylaştırabilirsin ya da zorlaştırabilirsin, ama her iki durumda da bu gerçekleşiyor."

"Peki." İç geçiriyor ve ayağa fırlıyor, ben ellerimi kalçalarına dolayamadan benden kaçıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Ace." Öfkeliyken bile çok kibar. Her yönden benim tam tersim ve belki de çekiciliğinin bir parçası da bu, onu güvende tutmak için her şeyi göze almamın bir nedeni de bu.

Daireme kadar yol boyunca sessizdi. Frost Industries'in diğer tarafında yer alıyor, yani bir şeye ihtiyacı olursa, ondan çok uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmayacağım. Zamanında uçuş risklerini biliyordum, ama içimden bir ses, biraz şans verilse, Clara'nın ben gittiğini fark edene kadar ülkenin öbür ucunda olacağını söylüyor.

Elbette onu kovalayacağım. Gitmesine izin vermeden önce onu dünyanın sonuna kadar kovalayacağım. Çünkü o benim ve bizi ayırabilecek hiçbir şey yok, o bile.

Park yerime giden sokağa yaklaşırken arabayı yavaşlatıyorum. Bırakın iki park yerini, tek park yeri olan bir daire bulmak bile zor ama Storm'un yardımıyla bunu başardım. Onun gibi birinin adını vermek başvurunuz için harikalar yaratıyor.

Yeraltı otoparkına girip durduğumuzda Clara etrafına bakınıyor. Birkaç komşumun arabası var, ama bu binada çok fazla insan yaşamıyor, bu da benim hoşuma gidiyor. İnsanların ne yapacağı belli olmaz ve satın alınabilirler, bu yüzden ne kadar az komşu olursa, bir düşmanın bana ve şimdi de Clara'ya ulaşmak için o kadar az kozu olur.

"Neredeyiz?" diye soruyor sonunda motoru durdurduğumda. "Benim evimde."

Daha fazla sorusuna cevap vermek için etrafta dolaşmıyorum. Küçük yavrum hakkında bildiğim bir şey varsa, o da meraklı bir yaratık olduğu ve beni anlamak istediği için beni takip edeceğidir. Beni tanınmasının mümkün olmadığını ona anlatmak için muhtemelen çok geç. Ben tanıyabileceğin biri değilim. Hiç olmadım ve olmayacağım.

Kapıyı itiyorum ve onun için tutmaya zahmet etmiyorum. Sadece birkaç adım arkamda olacak ve beklediğim gibi, arkamdaki muşamba üzerinde tenis ayakkabılarının sesi koridoru doldurmadan önce kapının kapanması için zaman yok.

Asansörü atlıyorum ve doğruca merdivenlere yöneliyorum. Dairem beşinci katta, yani en üstte, ama eski püskü asansörden uzak durmaya çalışıyorum. Çok fazla komşum o lanet şeyin içinde sıkışıp kaldı.

En üst kata ulaştığımızda, kapıdaki üç sürgünün kilidini açarken Clara'nın nefes alış veriş ağırlaşıyor ve zorlaşıyor.

"Sen kapıyı aldığında kilitlerde indirim mi vardı?" diye tersliyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Kurdun inine adım atmak üzere olan küçük masum bir yavru için çok akıllı bir ağzı var. "Onun gibi bir şey." Kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyorum, önümden gitmesi için kapıyı tutuyorum.

Ne beklediğinden emin değilim ama beklentilerinin gerçeklikten çok farklı açık. Gözleri genişliyor.

Karanlık alan, rustik binanın geri kalanıyla tamamen çelişen tüm şık modern çizgiler.

"Beklediğiniz gibi değil miydi?"

Gözleri oturma odasından uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Çok... temiz."

Kaşlarını kaldırıp soruyorum, o da devam ediyor. "Temiz olmadığını düşündüğümde değil. Sadece yaptığın işe bakarak dairenin bunu daha iyi yansıtabileceğini düşündüm."

"Seri katiller güzel dairelerde yaşayamaz mı?" Sırıtiyorum.

Solgun yanakları pembenin en nefis tonuna dönüşüyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Aynı gölgenin tüm vücudunu kapladığını görmek, zevk ve acının, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamayana kadar birbirine dönüşmesini izlemek istiyorum. Clara'ya yapmak istediğim şeylerin sonu yok ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu temel içgüdümlere yenik düşmemin uzun sürmeyeceğini o kadar çok fark ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

CLARA

T Tommy'nin bana bakışı tek bir şekilde tarif edilebilir.
Yırtıcı.

Gözleri her hareketimi takip ediyor, yoğun bir şekilde içimi yakıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz gibi hissettiren bu durum, eve gidememenin acısını biraz olsun hafifletiyor.

Rasyonel olarak haklı olduğumu biliyorum. Şu anda evimde olmak tehlikeli. Babam dün gece içeri girdi ve daha önce orada olup olmadığını bilemeyiz. Ama ona haklı olduğumu söyleyecek kişi ben olmayacağım. Erkeklerle çok fazla deneyimim olmayabilir, özellikle de son yıllarda, ama kesinlikle doğru olduğumu bildiğim bir şey var. Onlara asla haklı olduklarını söylemezsiniz çünkü bu sadece kına yakmak için bir reçetedir ve şu anda bununla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değilim.

Stüdyo daireye doğru yürüyorum ve gözlerimi mekânda gezdiriyorum. Her şey temiz, tek bir eşya bile mükemmel kompozisyonundan sapmamış. Duvarlarda sanat eserleri, dekoratif kafatasları ve belki de bir katilin dairesinde bulmayı bekleyeceğiniz şeyler var, ama sadece... daha güzel.

Stüdyonun diğer tarafındaki büyük mutfığa geçerken, "Rahatınıza bakın," diyor.

Sadece düşündüğümünden çok daha güzel değil, aynı zamanda bir stüdyo için çok büyük. Mutfak da diğer her şey gibi siyah renkte ve yepyeni cihazlarla donatılmış.

"Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç yıldır."

Başımı salladım ve oturma alanına doğru ilerledim. Koyu gri beton duvara monte edilmiş büyük bir televizyon ve alanı dolduran kocaman bir kanepe var

önünde. Bunun yanında koyu renkli ahşabı kaplayan birkaç bilgisayar ekranının bulunduğu bir masa var. Belki de en çok etkilendiğim şey tasarımın birbiriyle ne kadar uyumlu olduğu. Son birkaç yıldır ev yenileme programlarına bağımlı hale geldim. Arkadaş edinmeyi reddettiğinizde ve şimdiye kadar yapılmış her sitcom'u otuz kez izlediğinizde bu olur ve bazen karanlık tasarımların bir alanı küçük ve kapalı gösterdiğini fark ettim. Burada durum kesinlikle böyle değil. Gerçekte olduğu kadar büyük görünüyor.

Sanırım mafya için işkence yapmak ve insanları öldürmek iyi para kazandırıyor.

Gözlerim devasa alanın diğer tarafını takip ediyor ve bir yatak odası düzeneği gibi görünen şeyi fark ediyorum. Alanın ortasında büyük siyah ferforje sayvanlı bir yatak duruyor. Çarşaflar gece yarısı kadar karanlık, tıpkı sahibi olan adam gibi.

"Sana bir şeyler almak için dairene gideceğim. Özellikle ihtiyacın olan bir şey var mı? Geri kalan eşyalarının yarın toplanıp buraya getirilmesini ayarlayacağım, yani önümüzdeki yirmi dört saati geçirmen için neye ihtiyacın ."

Ağzından çıkan kelimeleri anlamlandırmaya çalışarak uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum. "Eşyalarım yaşadığım dairede gayet iyi durumda." Kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum.

Tommy içini çekerek bana doğru ilerliyor, gözleri kızgınlık ve sıcaklıkla kararmış. "Fawn," diye homurdanıyor ve bacaklarım kanepenin kenarına çarpana ve gidecek hiçbir yerim kalmayana kadar beni geri itiyor. "Görünüşe göre kendimi yeterince açık ifade edemedim ve bu benim hatam."

Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar çömeliyor ve her nefesi yanaklarıma fısıldıyor. Kokusu neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, sandal ağacı ve vanilyanın sarhoş edici karışımı nefes almamı zorlaştırıyor.

"Sen benimsin. Senden uzak durmaya çalıştım. Yanında şeytan olmadan bir hayat sürmene izin vermeye çalıştım ama bunu yapamam. Seni güvende tutacağım. Senin için gelebilecek her türlü tehdidi etkisiz hale getireceğim. Ve sen de bunu yapmama izin vermen için sana söyleneni yapacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Öyle, ama bu daha anlamlı hale getirmiyor. Dudakları benimkilerden sadece bir fısıltı kadar uzakta ve onu öpme isteğiyle dolup taşıyorum. Ama öpmeyeceğim. Cesur değilim. En azından artık değilim. Belki ailemden kaçtığımda, kanlı ve kırık ama yaşamak istediğim bir hayat için umut doluydum. Ama şimdi değilim. Sıkıcı hayatıma alıştım. İşte olmadığım her günü geçirdiğim küçük daireme. Rahat rutinim. Sevdığım işime.

Bu benim bir parçamı alıp götürdü ve bunun olmamasını şu an dilediğim kadar hiç dilememiştim.

"Kendimi ifade edebildim mi?" diye gürleyerek tekrarlıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum çünkü söylediği her kelimeye katılmasam da tartışamayacak kadar şok olmuş durumdayım. Zamanı gelecek. Wynter'la konuşup bu durumdan kurtulabilirim ama şu anda o haklı. Onun korumasına ihtiyacım var. Babam beni elde etmek için her şeyi yapacaktır çünkü her ne istiyorsa bunun için bana ihtiyacı var. Onun için önemli olmasaydı beni bulmaya zahmet etmezdi. Bu düşünce mideme korku salıyor.

"Aferin kızım." Ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Geri geleceğim."

Bir an için benden uzaklaşıyor, sonra geri dönüp yanağıma en nazik öpücüğünü konduruyor. Dudakları yumuşak ve sıcak; başka bir yerde nasıl hissedeceklerini düşünmeden edemiyorum.

Bu hareket karşısında o kadar şaşıyorum ki, geri çekilmesini, kapının çarparak arkasından kilitlenmesini izlerken kıpırdamıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

TOMMY 20 dakikadır yok. Eşyalarımı buraya taşıyana kadar bir ya da iki gün boyunca ihtiyacım olduğunu düşündüğü her şeyi alması o kadar uzun sürmez, bu da burnumu sokmak için fazla zamanım olmadığı anlamına geliyor. Bu süre zarfında dairenin içinde dolaşıyorum, ne aradığımı bilmeden birkaç çekmece açıyorum ve çok fazla silahla karşılaşıyorum. Bu bir sürpriz olmamalı ama yine de parmaklarım ne zaman bir rafın altına bağlanmış bir silaha değse, kalbim göğsümde tekliyor.

Yatağın yanındaki çekmecelerden birini karıştırıyordum ki, daireyi dolduran bir ses dikkatimi tekrar oturma odasına çekti.

Uzun saniyeler boyunca sesin geldiği yöne bakıyorum, sesi tekrar duyup duymayacağımı görmek için bekliyorum. En iyi ihtimalle buralarda bir yerlerde biriyle iletişime geçmek için kullanabileceğim bir telefon vardır. Kim, henüz emin değilim, ama o köprüye geldiğimde geçeceğim.

Ding sesi tekrar duyuldu ve bu sefer geldiğini tespit ettim. Bilgisayardan. Biriyle iletişim kurmaya çalışmak için ideal bir yer değil, özellikle de bir şifre olasılığı olduğu için, ama hareketlerimin sonuçlarını gerçekten düşünmeden ayaklarım beni oraya doğru götürüyor.

Tommy'nin beni öldüreceğini sanmıyorum ama buna para da yatırmazdım. O soğuk, acımasız bir katil ve ben de onunla iyi geçinmemeyi alışkanlık haline getirmeye çalıştım.

Chicago'ya geldiğimden beri onun gibi insanların yanlış tarafındayım.

Ama endişelerimle ilerliyorum, kalçalarım masanın kenarına çarpana kadar durmuyorum. Fareye uzandığımda ellerim titriyor. O dönmeden önce ekranın tekrar uykuya geçmesine yetecek kadar zamanım kalmış olmalı.

Ekran canlanıyor ve ilk başta neye baktığımı şaşıyorum. Bir tür güvenlik sistemi gibi görünüyor, ancak yayında neye baktığımı anlamam uzun zaman alıyor. Aslında, Tommy yayında yürüyene ve bilgisayar tekrar çalana kadar farkına varamıyorum.

Orası benim dairem.

Tommy'nin dairemde kameraları var ve ne zamandır orada olduklarını bilmiyorum.

Dehşet midemin derinliklerine yerleşiyor, ama gözlerimi dairemin etrafında dolaşan, eşyalarımı toplayan katilden ayıramıyorum. Çalışma çantam ve dizüstü bilgisayarım, dolabımdaki kıyafetler, hatta sabahları hazırlanırken giydiğim terlikler ve aklıma bir şey geliyor.

Tommy sadece bir seri katil değil. Aynı zamanda bir sapık. Benim sapığım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

TOMMY

I Bir onun eşyalarından oluşan bir çanta, diğer omzumda da iş için gerekli eşyalarla daireme döndüğümde Clara'ya duyduğum ihtiyaç hâlâ içimi titretiyor. Konuyu henüz açmadım, ama onun Pazartesi günü ofise gidiyor. Güvenliğinden emin olana ve babasının motivasyonlarını daha iyi anlayana kadar evden çalışacak. Büyük kızından tam olarak ne istediğini çözdüğümde, kadınımı daha iyi koruyabileceğim.

Dört sürgüyü açıp ağır kapıyı iterek açtığımda Clara'nın bana doğrultulmuş bir silahla boşluğun ortasında durduğunu görüyorum. Elleri tabancanın ağırlığı altında şiddetle titriyor ve çoğu erkek korksa da, sikim kotumun içinde sertleşiyor.

Korku kolay kolay hissettiğim bir duygu değil ve uzun süre ona karşı başışıklığım olduğunu düşündüm. Ama meğer kaybetmekten korktuğum bir şeye ihtiyacım varmış. Ve o kadının şu anda yanaklarından yaşlar süzülüyor ve yüksek sesli hıçkırıklar aramızdaki boşluğu dolduruyor.

"Fawn," diyorum dikkatlice, kapıyı iterek kapatırken.

Kilitler otomatik olarak devreye giriyor, bu da benden kaçamayacağı anlamına geliyor ki göğsüme doğrultulmuş silahı görür görmez ilk fırsatta yapacağı şey de tam olarak bu olacak.

"Bana öyle deme," diye boğuluyor.

Başımı salladım, çantalarını dikkatlice kapının yanına bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, beni vurması işten bile değil. Ace'e ve bana daha önce anlattığı hikâye doğruysa, dövüş içgüdüleri çok güçlü ve eline hiç silah aldığından emin olmasam da, en azından beni indirmeye çalışacağını tahmin ediyorum.

"Silahı bırakıp seni üzen şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Beni izliyordun."

Gözlerim arkasındaki bilgisayar ekranına, sadece onun dairesindeki kamera görüntülerini gösteren ekrana kaymadan önce parçaları bir araya getirmem uzun saniyelerimi alıyor.

"Ne kadar sürecek?" Gözyaşları soğuk ve siyah kalbimi delip geçiyor ve onu teselli etmek için yanıp tutuşmama neden oluyor, her ne kadar bunu yapabileceğimden emin olmasam da. Onu teselli edecek kadar uzun süre sarılabilir miyim? Dokunuşumla acısını miyim?

Ağır ağır yutkunuyorum ve ona doğru birkaç küçük adım atıyorum. Clara kafesteki bir hayvan gibi ve bu gece Doktor'un ziyaretinden kaçınmak istiyorsam ona dikkatle yaklaşmalıyım. Bu gece uğraşmam gereken tek şey o orospu çocuğu. Saint James ailesinin şimdiye kadar kadrosunda bulundurduğu en iyi doktor olabilir ama tam bir baş belası, sürekli beni ne kadar sık pansuman etmesi gerektiği konusunda sızlanıp duruyor. Bu onun lanet işi.

"Ne kadar süreceğini sordum, Tommy!" Sesi titriyor ama olduğu yerde sabit duruyor. Parmağı tetiğin üzerinde geziniyor ve gerçekten çekmeyeceği kadar ilerleme kaydettiğimizi düşünmek istesem de, tüm yumurtalarımı bu sepete koymak istemiyorum.

"Russo seni rehin aldıktan kısa bir süre sonra onları yerleştirdim. Seni güvende tutmak benim için bir zorunluluk haline geldi," diye itiraf ediyorum.

Omuzlarını dikleştirmeden önce uzun ve sakın bir nefes alıyor. Elleri hâlâ titriyor ama silahı tutuşu hiç de sarsıcı değil. "Bu dokuz ay önceydi."

Başımı sallıyorum ama hareketlerimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Ona zaten gerçeği söylemiştim, onun güvenliğinin nasıl hayattaki tek amacım haline geldiğini anlatmıştım. Bunu bilip bilmemesi önemsizdi. Hâlâ da öyle.

"Wynter biliyor mu?"

"Emin değilim. Ama Everett biliyor, Storm da öyle."

Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıyor, gergin bedeninde yükselen paniği yatıştırmak için kendine yeterli zamanı tanıyor. "Elbette yaptılar."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Clara. İlk günden beri benim olduğunu biliyordum. Sana normal bir hayat vermeye çalıştım. Seni karanlığımdan uzak tutmaya çalıştım. Ama bunu yapamadım. Daha yakın olmam gerekiyordu. Her zaman daha yakın olmaya ihtiyacım vardı."

"Dairemin anahtarı mı?"

"Kameraları yerleştirdiğim günden beri bu bende."

"Kaç kere kullandın?" Soruyu hıçkırık hıçkırık soruyor.

Kendini kaybetmeye başladı. Zaman geçtikçe ve ona daha fazla bilgi verdikçe gözyaşları daha da artıyor. Keşke acısını hafifletebilseydim ve eğer kendisi bulmasaydı, muhtemelen ona ne kadar takıntılı olduğumu gizlerdim. Bazı geceler onun yanında uyuduğumu ya da ona bağımlı hale geldiğimden beri sadece birkaç geceyi kendi yatağımda geçirdiğimi bilmesi gereksiz.

İçeri girdiğimden beri ilk kez ona yalan söylemeyi düşünđüm. Hissettiği ıstırapın bir kısmını hafifletmeye yardımcı olabilecek sahte bir gerçek vermeyi, ama ona yalan söylemeyi sevmiyorum ve bunu kesinlikle gerekenden daha fazla yapmayı reddediyorum, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Çok fazla."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

CLARA

A Çok mu, yani ayda bir mi? Yoksa günde bir kez gibi çok mu?
lot. Silah ellerimde ağır bir şekilde duruyor.

Çocukluğum. Babamın bir iş için silah almama izin vermesi nadirdi, ancak gerekli olduğu birkaç kez oldu ve bana bir silahı nasıl tutacağım, nişan alacağım ve ateş edeceğim konusunda hızlandırılmış bir kurs verdi. Kuşkusuz, yirmi beş yaşında olmak on iki yaşında olmaktan biraz farklı, ama bisiklete binmek gibi bir şey.

Bakışlarımı arkasındaki kapıya çeviriyorum ve kesik kesik bir nefes alıyorum. Benimle bu Allah'ın belası apartmanın tek çıkışı arasında duruyordu. Her pencereyi denedim, başka bir kapı için her yere baktım ama hiçbir şey yoktu. Tek giriş ve tek çıkış. Ve onun ayak seslerinin merdivenlerden yukarı doğru geldiğini fark ettiğimde, ki bu bir işaretti, zamanım tükenmişti.

Ben de etrafı karıştırırken parmaklarımın değdiği silahlardan birini aldım.

Buradan çıkmak istiyorsam, onu vurmam zorundayım. Tetiği çekmeliyim, bu onu kaçmama yetecek kadar etkisiz hale getirmek için bile olsa. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok, özellikle de Ace cebindeyken ve Everett beni takip ettiğini bilirken. Beni bulacaklar. Ailemden kaçtığım zamanki gibi olmayacak. Tommy'nin elinde çok fazla şey var ve öldürmek için ateş etmezsem, iyileşir iyileşmez beni geri sürükleyeceğinden korkuyorum.

Gözümü birkaç metre ötedeki hedeften ayırmadığımdan emin olarak emniyeti dikkatlice kaldırıyorum. Hızlı olduğunu bilmek için onu iş başında görmeme gerek yok. Hızlı olmasaydı yaptığı işi yapamazdı.

"Fawn," diye uyarıyor. Korkmuyor, bundan eminim, ama orada bir şey var. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şey. Belki de mafya için çalıştığınızda, bir noktada ölebileceğinizi bekliyorsunuz. Hiç beklemediğiniz bir anda Azrail'in gelip sizi günahlarınız için pişman edeceğini.

Derin bir nefes alıyorum, titreyen bedenimi sakinleştiriyorum ve göğsüne nişan alıyorum. Bunu yaparken bile kendi göğsüm acıyla daralıyor. Beni endişelendiren başka birinin hayatına son vermek değil. Tommy'ninkini sona erdirmeye düşüncesi. Aylardır gölgelerde hissettiğim ama beni takip ettiğini hiç fark etmediğim biri. Karar üzerinde daha fazla düşünmeden tetiğe basıyorum ve büyük bir patlama sesi duvarlarda yankılanıyor.

Silah elimden fırlıyor, kollarımdan sekip hemen düşürmeme neden oluyor ve pişmanlık üzerime çöküyor.

Ne yaptım ben?

Gözlerim birkaç metre ötedeki Tommy'ninkilere kilitleniyor. Omzundaki yaradan yavaşça sızan kana rağmen yüzü değişmemiş, etkilenmemiş. Karanlık yüz hatlarında ne zerre kadar acı ne de öfke var. Onu daha yeni vurdum. Kızgın olması gerekirdi. Beni öldürmek için bana doğru saldırıyor olmalıydı. Bir şeyler yapıyor olmalıydı.

"Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" diye gürlüyor.

"Çok özür dilerim." Kelimeler dudaklarımın arasından dökülürken bacaklarım altımda titriyor, bayılmakla tehdit ediyordu. Bırakın değer verdiğim birini, daha önce hiç kimseyi vurmamıştım. Yaptıklarımın ağırlığı üzerime çöküyor ve kendimi dik tutamıyorum. Dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum ve soğuk beton zemine çarptıklarında acı içinde tıslıyorum. Beni öldürecek. Babam beni bulamadan hayatıma son verecek ve belki de bu iyi bir şey.

Tommy en azından bana biraz bağlı görünüyor, bu yüzden umarım bunu hızlı ve acısız yapar, babamın yapmayacağını bildiğim bir şey.

Güçlü kollar beni sarıyor, ama sert değiller. Rahatlatıcı. "Sorun yok, Clara."

"Hayır, değil!" Şak diye söyledim. "Seni ben vurdum."

"Farkındayım, geyik yavrusu." Kıkırdıyor. "Bu bir et yarası. Bir şeyi yok."

Başımı kaldırıp karanlık gözlerine bakıyorum, gözlerinde öfke yok ama oraya ait olmayan bir şey var. Sıcak.

Dikkatim dövmeli cildindeki kızıl-kırmızı lekeye kayıyor, ama geçmişte gördüğüm kadar çok değil gibi görünüyor. Etrafta değildim

çok ceset vardı ama benim gördüklerimde çok daha fazla kan vardı.

"Bir doktora ihtiyacın var," diye nefes alıyorum.

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirliyor ve başımın belada olduğunu anlıyorum. Bana beni canlı canlı yemek istermiş gibi ve ikimiz de onu durduracak gücüm olmadığını biliyoruz. Ben hareket etmeyi düşünmeden kolları etrafımda sıkılaşıyor ve beni hızla omzunun atarak yatak odasına doğru uzun adımlarla ilerliyor.

"Tommy," diye inledim.

"Başını daha fazla belaya sokmadan önce çeneni kapatmanı öneririm, Clara," diye homurdandı. Sanki bir şalter indirilmiş gibi. Sanki benim iyi olduğumdan emin olmuş ve şimdi sabrı tükenmiş ve görev adamı olmuş gibi.

Beni kararsızca yatağın ortasına fırlatıyor, çarşaflar altımda şaşırtıcı derecede yumuşak. Ama beni yüzüstü çevirmeden önce nefes almam için zaman vermiyor. Kollarımı arkamdan çekiştiriyor ve hemen çıkaramadığım bir şeyle hızla sabitliyor. Deri. Ama sıradan bir deri değil. Deri kelepçeler.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, durumun şokuyla bırakın yüksek sesle bir şey söylemeyi, nefes almam bile imkânsız hale geliyor. Belki de tüm bu durumu yanlış okudum. Belki de beni yavaş yavaş öldürecek.

Beni yataktan kaldırıp duvara doğru itiyor, sert tuğlalar yüzüme değip yanağımın yumuşak derisini sıyrana kadar durmuyor.

"Beni öldürebileceğini mi sandın, geyik yavrusu?" Kulağımın kabuğuna doğru hırlıyor. Vücudu arkamda yanıyor, o kadar yakınımda ki onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değilim. "Azrail'in hayatına son verebileceğini mi sandın?"

Nefesi yanağıma fısıldıyor ve vücuduma bir arzu ürpertisi gönderiyor. Şu anda tahrik olmamalıydım. Dehşete kapılmalıyım. Ama beni sıkıca kavramasına ve vücudunun beni acı verecek kadar duvara yaslamasına rağmen, tek düşünebildiğim şey beni onunla tanıştığım günden beri hayal ettiğim şekilde alması.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Tommy kıkırdıyor ve vücudunu sırtıma daha sert bastırıyor, sert siki bağlı ellerime sürtünüyor. Vay anasını. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve bu şey canımı acıtacak. "Benim küçük geyik yavrum tahrik oldu mu?"

"Hayır."

"Bence öylesin, Clara. Eminim bu yoga pantolonunu üzerinden çıkarsam, benim için sırlıslık olursun."

Başımı sallamak için çabalıyorum, yanağım tuğlalara sürtünüyor.

"Küçük yalancı." Bedeni arkamdan kayboluyor ve bana birkaç derin nefes almam için alan açıyor. Odanın diğer tarafında bir çekmece açılıyor, ardından hışırtılar gittikçe yaklaşıyor ama arkamı dönmek için hiçbir harekette bulunmuyorum. Onu zaten üzdüğümünden daha fazla üzmem istemiyorum. "Seni koyduğum yerde kalacağını bilmek güzel," diye mırıldanıyor sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Seni vurduğum için özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim." Korku üzerime çökerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Ya beni öldürürse? Saint James ailesi umursayacak mı? *Kimse* umursayacak mı? "Lütfen beni öldürme."

Derin kahkahası tüm hislerimi dolduruyor ve vücudu bedenime baskı yapıyor. Çırlıçıplak vücuduna. Eli boğazımın ön tarafını sarıyor, dövmeli parmakları beni duraksatacak kadar sıkı ama nefes almamı tamamen engellemiyor. "Ah, küçük geyik yavrusu, seni öldürmeyeceğim. Bunca ay boyunca seni, küçük ve sıkı bedenini alamadan ölmen için mi takip ettiğimi sanıyorsun?"

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

TOMMY

I Deli bir herif olduğumun onaylanmasına ihtiyacım varsa, o da bu olabilir. Çünkü takıntılı olduğum kadın onu aylardır takip ettiğimi öğrendikten sonra beni vurmakla kalmadı, bu da beni ama şimdi tek düşünebildiğim onu becermek. Süt beyazı tenine bulaşan kanımın görüntüleri zihnimi dolduruyor ve beni kör ediyor. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ve bu dünyadaki hiçbir şey onu almamı engelleyemez. Kesinlikle bir kurşun bile.

Sıcaklığımdan kaçmaya çalışırken küçük vücudu duvara daha da bastırıyor, ama hiçbir yere gitmiyor. Eğer istediğim gibi olursa, günün geri kalanını altımda sıkışmış bir şekilde geçirecek ve sikimi tekrar tekrar içine alacak. Beni vurduğunda elimde kalan tek kısıtlamayı kırdı ve şimdi istediğimi alacağım.

Bir adım geri atıyorum ve bıçağımı yatağın üzerine bıraktığım yerden alıyorum. Bunu daha önce kimseyi öldürmek için kullanmamıştım, iblislerim beni ele geçirdiğinde kendi derimi kesmek için saklıyordum ama bu gece bıçağın altında kanayan Clara olacak. Onu bileğindeki kelepçelerden tutuyorum ve dikkatlice kazağının arkasını kesiyorum. Kumaş kolayca açılıyor ve yün parçalandığında Clara sırtındaki ani dolayı keskin bir nefesle tıslıyor.

"Tommy," inliyor ama kıpırdamıyor, bıçak ona bu kadar yakınken kılını bile cesareti yok. "Gerçekten bir doktora görünmen gerektiğini düşünüyorum."

Ve ona kaçma şansı mı verelim? Hiç sanmıyorum. Bu iş bugün bitecek. İleri geri. Takip. Yoğunluğumdan korkmadığından emin olmak için parmak uçlarında gezinme. Dokunmaya karşı isteksizliğim. Hepsı burada bitiyor.

Yüzüm onun lezzetli kıcıyla aynı hizaya gelene kadar arkasına çömeliyorum. Kahretsin, bu şey bir sanat eseri. Dolgun ve yuvarlak, sert ama yumuşak. Bunca zamandır erkekleri kendisinden uzak tutmayı nasıl başardı bilmiyorum ama buna çok memnunum. Vicdanımdaki ceset sayısı, kadınıma dokunan erkeklerin listesini eklemeden de yeterince uzun.

Vücudu dokunuşlarımla altında titriyor ve ben onun korkusuna bağımlı oluyorum. Sanki bu kadın zaten zifiri karanlık ruhuma sahip değilmiş gibi, şimdi de korkusu derinlerdeki bir siren gibi beni çağırıyor. Yoga pantolonunu dikkatlice kesiyorum, bıçağı henüz ona saplamadığımdan emin oluyorum.

Clara bu gece benim için kanını akıtacak, ama ben hazır olana kadar değil.

Bacaklarından biri açıldığında nefes alış veriş hızlanıyor ve ben diğer taraftan başlıyorum. Açtığım her santimlik deri bir öncekinden daha nefis ve onun tadına bakmayı arzuluyorum. Bu düşünce yabancı, ama derimin altında sürünen şeytanların kaçmaya çalışmasına neden olmuyor. Neredeyse onları yatıştırıyor.

Seks her zaman kontrolle ilgili olmuştur. Acı. Teslimiyet. Siktiğim her kadını arkadan kabaca siktim. Isınma yok, ön sevişme yok, sadece sikiş. Çiğ ve kirli. Ve bittiğinde, giyinirim, onları çözerim ve siktirip giderim.

Ama bu farklı. Clara farklı.

O her şeyim. Karanlığımdaki ışık. Şeytanımın meleği. Benim var olma sebebim.

Ayağa kalkıyorum ve kazağını bileklerine kelepçelerle sarılana kadar yukarı itiyorum ve üzerinde bir çift siyah külot ve aynı derecede sade bir sütyenden başka bir şey kalmıyor. İç çamaşırlarına hiç ilgi duymadım ama sırf onu kesip biçebilmek için bulabildiğim her dantel parçasını satın almak için içim kıpır kıpır oluyor.

O mükemmel.

"Tommy," diye inliyor. "Lütfen."

"Lütfen ne, küçük geyik yavrusu?" Kolumdan aşağı kan damlıyor ve yaram zonklamaya başlıyor. Acı neredeyse Clara kadar bağımlılık yapıyor. Neredeyse.

Boştaki elimi koluma silerek kanı topluyorum, sonra da kıpkırmızıyı kıcına bulaştırıyorum. Kontrast boğucu ve göğsümden kopan iniltiyi yutamıyorum. Küçük geyik yavrum benim kanımla o kadar mükemmel görünüyor ki.

"Yapamam. BEN..." Sözcükleri boğazında düğümleniyor ve onun korkusundan beslensem de, orada ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey var ve bu hoşuma gitmiyor.

Ayağa kalkıyorum, kanlı elimi yavaşça vücudunda gezdiriyorum. Aletim acı verici bir şekilde sertleşti, Clara'nın içine girme ihtiyacı neredeyse beni eziyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Clara."

Kekeleyerek nefes alıyor. "Beni çıplak görmeni istemiyorum." Sözcükler o kadar sessiz ki, çarpan kalbim ve kulaklarımda atan kanım yüzünden onları zar zor duyuyorum.

İlk içgüdüm onu grenli bir kamera görüntüsünde defalarca çıplak gördüğümü söylemek, ama onu takip ettiğim için beni vurduğunu düşünürsek bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor. "Utangaç olduğun için mi?" Kulağının kabuğuna doğru gürliyorum, avucumu boynunda gezdiriyorum ve ardımda kan izleri bırakıyorum.

Yüzüne çarpan sert tuğlaların izin verdiği ölçüde başını sallıyor. "Hayır. Ben..." Boğuk bir hıçkırık odayı dolduruyor ve onun hayatıma girdiği güne kadar var olduğunu düşünmediğim kalbimi çekiştiriyor. Karanlık tüm hayatım boyunca beni rahatsız etti, ama o hayatıma girdiği anda her şey aydınlandı.

"Clara..."

"Bunu görmeni istemiyorum," boğuk bir sesle konuşuyor.

Ağır pantolonlarımız ve onun hafif hıçkırıkları dışında oda sessizleşiyor. Tutuşum gerçekten istese kaçabileceği noktaya kadar gevşemesine rağmen beni itmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Ama yapmıyor. Kıpırdamadan duruyor, vücudumla sert tuğlalar arasında sıkışmış, sanki hareket etmek bana olduğu kadar ona da zarar verecekmiş gibi.

Benden sakladığı bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Grenli güvenlik beslememde göremediğim bir şey, ama şimdi bundan eminim. Yavrum, vücudu dağılmak için yalvardığında bile güçlüdür, ama bu farklı. Kollarımda nasıl titrediğini, kaçmak isteyen zihnine rağmen vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını görüyorum, o geçen yıl takip ettiğim kadın değil.

Onu bu konuda zorlamamalıyım. Hazır olmadığı bir şeyi bana göstermesi için onu zorlamamalıyım ama o benim . Onu görmem gerek. Her şeyini görmeliyim, saklamak istediği kısımlarını bile. Omzum zonkluyor ama acı sadece odaklanmamı sağlıyor. Şeytanları uzakta tutmamı ve ona şu anda ihtiyacı olan yumuşaklığı vermemi sağlıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, vücudunu çeviriyorum. Bana karşı koymaya çalışıyor ama sıkıntısından dolayı zayıf düşmüş durumda. Onu sırt üstü tuğlalara yaslayıp yanaklarındaki yaşlara baktığımda gözleri sımsıkı kapalı.

Bu beni hasta bir pi yapıyor ama ağlamasına bayılıyorum. Onun gözyaşları benim için uyuşturucu gibi ve düşen her gözyaşına bağımlıyım.

"Fawn," diye fısıldıyorum, gözlerini açması için ikna etmeye çalışıyorum. "O güzel gözlerini benim için aç."

Başını sallıyor ve acı dolu bir inilti çıkarıyor. Ona zarar vermiyorum, en azından fiziksel olarak, ama uykuda yatan ve serbest bırakmak üzere olduğum şeytanlar benimkilerle eşleşiyor ve kollarımdaki küçük kadına daha derinden aşık olmamı sağlayan bir şey var. Tabii bu mümkün olsaydı.

Gözlerimi çıplak vücudunda gezdiriyorum. Dolgun göğüsleri dikkatimi başka yöne çekmemi neredeyse imkânsız kılıyor, ama onun bilinçli olduğu şey onlar değil. Sefil hayatımda gördüğüm en mükemmel şeylerken nasıl olabilirler ki?

"Tommy, lütfen," diye kırık dökük yalvarışı bana acısının kaynağını aradığımı hatırlatıyor ve gözlerim nihayet aşağıya inip kendiminkine çok benzeyen yara izlerine kilitlendiğinde midem bulanıyor. Tek gördüğüm kırmızı.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

E Yara izlerimi gören her erkek sorular sordu. Birinin derisine bir kelime kazındığında nasıl ortaya çıktığını merak etmek doğaldır. Bir süre sonra, yaralarımı ya da ışıkların kapalı kalması için ısrar ederdim, ama artık buna güvenemeyecek noktaya gelmiştim. Bu yüzden erkeklerle ilişkiyi kestim... aslında çoğu insanla ilişkiyi kestim.

Birinci sınıftaki oda arkadaşına karnıma neden "HIRSIZ" kelimesinin kazındığını anlatmaya çalışmak zorlu bir mücadeleydi ve Betty bana bir daha asla aynı şekilde bakmadı. Eşyalarını saklamaya, sütünü etiketlemeye başladı ve seçenek ortaya çıktığında arkasına bile bakmadan oda değiştirdi.

Ama bu uzun zaman önceydi ve ben yalnız olma fikriyle barıştım. Yine de bir şekilde kendimi sert bir tuğla duvar ile acımasız bir seri katil arasında sıkışmış buluyorum. Tanrım, bu bana bile delice geliyor.

Masmavi gözleri bir şekilde üç ton daha koyulaşmış. Birkaç saniye önceki sıcaklık tamamen kaybolmuş ve yerine başka bir şey gelmiş. Öfke ve tiksintiden oluşan bir kokteyl.

Ellerim hala arkamdan bağlı ve acı içinde duvarı tırmalıyor, ama yine de mücadele ediyorum, umutsuzca bağlardan kurtulmaya çalışıyorum, böylece ona bakmaması için yalvardığım yaraları kapatabilirim.

"Clara," diye o kadar derinden homurdanıyor ki, etrafımda olmasından biraz fazla rahat olduğum adamın sesine neredeyse hiç benzemiyor. Tanrı aşkına, beni takip ediyordu. Beni takip etti. Evime kameralar yerleştirdi. Ve tüm bunlar olurken, ben habersizdim. Hayatımda görünmez bir gölge olduğundan haberim yoktu.

"Lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyorum, şu anda istediğim son şey bu olsa bile. Çünkü gerçek şu ki, beni ayakta tutan tek şey o. Dizlerim altımda şiddetle titrerken güçlü vücudu beni tutuyor. "Asla." Bu kelime dilinden hiç tereddüt etmeden dökülüyor ve ilk kez ne kadar boku yediğimi fark ediyorum.

Tommy gibi bir adam gitmeme izin vermez. Kararını vermiş ve ne kadar zorlasam da ne kadar yalvarırsam yalvarayım; ben istesem de istemesem de bu gerçekleşiyor.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği üzerime çökerken kontrol edemediğim gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve panikten nefes alamaz hale geliyorum.

Son yirmi dört saat içinde evime girildi, babam beni buldu, bir seri katili vurduğum ve şimdi onun merhametine kalmış durumdayım. Kendim için arzuladığım sakin hayat yok oldu ve tüm çabalarımın rağmen hayatım bir kez daha kaosa sürükleniyor.

"Fawn," Tommy'nin sesi paniğime nüfuz ediyor ama onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Ya da belki de yatıştırıyor ve bu fikir beni daha önce olduğumdan daha da endişelendiriyor. "Benim için nefes almanı istiyorum, Clara."

Karanlık yüz hatlarında birkaç dakika önce öfkenin olduğu yerde endişe belirliyor. Yersiz görünüyor, ama beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor çünkü oraya ait değil. Endişe bir katilin yüzüne ait değil, hele benim için hiç değil.

"Clara," diye tersledi.

Ses tonundaki emirle ilgili bir şey dikkatimi panikten, tam bir nefes almamı sağlayacak kadar uzun bir süre için çekiyor. Sonra onun sıcak teni benimkine değişiyor, elleri beni sabit tutuyor, ikimiz de doğduğumuz günkü gibi çıplak olmamıza rağmen gözleri benimkilere kilitleniyor. İkimizin de teninin o zamanki gibi olmaması dışında. İkimiz de fizikselden çok daha fazla yara almışız.

Tommy'nin vücudu yara izleri ve dövmelemlerle kaplı, adamın ruhu kadar karanlık bir hayatın resmi ve panik içinde bile vücudunun sert hatlarını, kaslarının zar zor kontrol edilen öfkeyle dalgalanışını görmezden gelemiyorum.

Kanama yavaşlamıyor ve gerçekten çok fazla kan kaybediyor olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum, ama yüz hatlarında zerre kadar acı yok. Sanki kurşun yarası onun için her gün olan bir şeymiş gibi.

"Aferin kızım," diye övüyor ve bir elini beni sabit tutmak için kalçama götürürken diğer elini de bakmamaya çalıştığım deri parçasına doğru götürüyor. Aşağı baktığımda onu göremiyorum çünkü göğüslerim önümde duruyor, bu yüzden varlığını kabul etmek zorunda kaldığım tek zaman aynaya baktığım zaman oluyor.

Parmakları nazikçe karnımın üzerinde geziniyor, ta ki etime vahşice kazınmış harflerin üzerinde fısıldayana kadar. Her bir harfin izini onun gibi bir adamdan beklemediğim bir hayranlıkla sürüyor. Ama yine de, söz konusu adam muhtemelen kendi payına düşen kurbanları kesip biçmiştir. Sadece o yaraların iyileştiğini hiç görmemiştir çünkü iyileşme gerçekleşmeden çok önce onları öldürür.

"Baban için yaptığın son iş..." Sanki cevaba ihtiyacı yokmuş gibi sözünü kesiyor ama ben yine de ona bir cevap veriyorum.

"Evet," diye boğuluyorum.

Gözleri kapanıyor ve boğazının arkasında vahşi bir ses çıkartıyor. Bana kızgın mı? Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor gibi görünmesine rağmen bunu kaçırdığı için kızgın mı?

"Kimdi onlar?" diye homurdanıyor. "İsim istiyorum."

Tommy'nin daireme yerleştirdiği gizli kameralarda eşyalarımı topladığını gördüğümünden beri hissettiğim dehşetin yerini şok damarlarıma sızarken uzun saniyeler ona bakıyorum. "Bunun bir önemi var mı? Uzun zaman önceydi."

"Evet, önemli," diye tersliyor. "Kimse bana ait olan ve yaşayan bir şeye zarar veremez."

Ağzım açık kalıyor ama ağzımdan bir şey çıkmıyor çünkü buna ne denir ki? Acımasız bir katil sizi talep ettiğinde ne dersiniz? Kâbuslarınıza musallat olan adamlara bedel ödetmek istediğinde.

"İsimlere ihtiyacım var, Clara."

"Onları tanımıyorum," diye zorladım. "Florida'da Lombardi ailesi için çalışıyorlardı. Tek bildiğim bu."

Gözlerini benimkilere dikeyiyor ve şaşkınlığı alevleniyor. "Baban Lombardi ailesinden çalmaya mı çalışıyordu? Ülkedeki en vahşi adamlardan birinden çalması için kızını mı gönderdi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Tabii o zaman bunun farkında değildim. Soru sormadım. Son işimi de halledip buradan defolup odaklanmıştım. Bu benim aptallığımdı, tıpkı yıllar önce düşünmediğim pek çok şey gibi. Ve görünüşe göre hiçbir şey öğrenmemişim çünkü bir şekilde babam beni buldu, bu da iki şeyden biri anlamına geliyor. Ya beni öldürmeye geldi ya da onun için bir iş yapmamı istiyor.

Bu sadece sadakatimin nerede yattığıyla ilgili bir soru.

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

TOMMY

I Şu anda bu kadar perili görünmesinden nefret ediyorum. Vücudunun dokunuşum altında titremesi normalde sikimi inanılmaz derecede sertleştirirdi, ama onu korkutan ben olmadığım zaman değil. Onun geçmişi.

tüm kabuslar, onu fırçaladığım geceler

Uykusunda çılglık atarken saçlarını yüzünden çekince her şey anlam kazanıyor çünkü biri ya da birden fazla kişi kadınımı yere yatırmış ve derisini oymuş. Onun mükemmel, yumuşak teni kötülükle lekelenmiş ve ben buna dayanamıyorum.

Benim dünyamı sandığımdan daha iyi anlıyor olmasından nefret ediyorum. Yine de her şey mantıklı geliyor.

Benim gibi bir adam masum bir geyik yavrusuna, dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen, içinde barındırabileceği karanlığı hiç görmemiş birine çekilmez. Hayır. Benim gibi erkekler aleve, kötülük ve kaos görmüş ama küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi bunların üzerinde yükselmiş kadınlara çekilir.

Kanlı parmaklarımı, derisine kazınmış yersiz kelimeden uzaklaştırıyorum. O bir hırsız değil, en azından kalbinde değil. Ailelerimizin bize yaptırdığı şeyler bizi tanımlamaz, bunu herkesten daha iyi biliyorum ve keşke onun da bunu görmesini sağlayabilseydim.

Küçük bir adım geri atıyorum ve karnımın alt kısmındaki yara izini gösteriyorum. O gecenin bıraktığı kırıkları asla onaramayacağım ama onu rahatlatabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

"On iki yaşımdayken, üvey babam beni ilk kez işe götürdü. Soğuk, kalpsiz bir adamdı ve biz çocuklardan biri çizginin dışına çıktığında, ters bir yumruk yerdik ve televizyona, telefona, hatta bazen yemeğe bile erişimimiz olmadan cezalandırılırdık ve bunun en kötüsü olduğunu düşünürdüm.

Dünyadaki her şey. Ama Ace ve beni oraya ilk götürdüğünde her şey anlam kazandı. Son dakikaya kadar nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o zaman bile neden sevkiyat sahasında olduğumuzu anlamamıştım. Eğitimci olduğunu söylemişti. Rıhtımda neyi eğitiyor olabilir ki?" Kendi aptallığıma kıkırdıyorum. Elbette sadece bir çocuktum, gerçek kötülüğün benzediğini bilemeyecek kadar gençtim, ama yine de geriye dönüp , tüm işaretler oradaydı. Onları nasıl gözden kaçırmışım?

"İlk başta kafam karıştı. İçeri girdik ve kadınlarla dolu sıra sıra kafesler vardı. Depo leş gibi kokuyordu ve hıçkırarak ağlayan kadınların sesi son on beş yıldır hafızamdan ama Ace ve ben koruyucu babamızın peşinden gittik çünkü başka ne seçeneğimiz vardı ki?"

Sakin bir nefes alıyorum ve Clara'nın gözlerini buluyorum. Koyu kahverengi gözlerinde hâlâ panik var ama artık merak ve acıma da var. Benim için değil, ya da en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Henüz değil. Gözleri beni sakinleştiriyor, hayatımın hayatta kalabileceğimi hiç düşünmediğim kadar karanlık bir dönemine geri dönmemi engelliyor ve ben de hikâyeye devam ediyorum.

"Ace ve ben bu uzun geçitte yürürken birbirimize bakıp durduk ama ikimiz de tek kelime etmedik. Üvey babamız bize aile işine katılmak için yeterince büyüdüğümüzü söyledi ve biz de sadece cehennem olarak adlandırabileceğim bir yerde körü körüne takip ettik. Koridorun sonundaki kapıdan geçerek büyük bir odaya girdik. İkinci kattaydık ve kenarları olmayan bir güreş ringine benzeyen bir yere bakıyorduk. Sonunda her şeyin anlam kazanmaya başladığını düşündüm. Eğitimci olduğunu söyledi, belli ki burası insanları eğittiği yerdi ve sanırım bir bakıma öyleydi. Sadece beklediğim şey bu değildi."

Clara'nın gözleri doluyor çünkü bu işin nereye varacağını biliyor. Dünyadaki karanlık hakkında, Fabrika gibi bir şeyin var olduğunu bilecek kadar bilgisi var. Bu hikâyenin onu incitmesinden, hatta bunu anlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama eğer , neler görürse, belki yüklerinin bir kısmını benimle paylaşır diye düşünüyorum.

"İlk kızı sürükleyerek dışarı çıkardıklarında Ace ve ben hem dehşet hem de şaşkınlıkla birbirimize baktık. Çıplaktı, kirliydi ve o kadar çok yara bere içindeydi ki neredeyse teninin ne renk olduğunu söyleyemiyordum. Ama kavga etmedi. Sadece orada yatıyordu. Kanlı ve kırık bir , başına gelecekleri bekliyordu. Sanırım daha kötüye gidemeyeceğini düşündü. Bu bir hataydı."

"Tommy, lütfen," diye ağlıyor Clara.

"Bilmen gerek, geyik yavrusu. Neden böyle olduğumu anlamalısın ve benim geçmişimin de en az seninki kadar yaralı olduğunu bilmelisin."

"Lütfen bana bunu anlatma. Bilmek istemiyorum." Omuzlarını öne doğru itiyor ama elleri arkadan bağlı olduğu ve kalçasını kavradığım için kaçamıyor.

"Özür dilerim geyik yavrusu," diye fısıldıyorum. Bundan nefret ediyorum. Bunu ona söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Dünyanın ne kadar boktan bir yer olduğunu onun kadar tatlı birine açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, her ne kadar bunu kendi deneyimlerinden zaten biliyor olsa da. "Bir adam elinde bir çantayla perona doğru yürüdü. Sanki normal bir şeymiş gibi kadına doğru yürüdü, sanki bir kadını o şekilde görmek her gün olan bir şeymiş gibi, ama onun için öyleydi. Buna karşı duyarsızlaşmıştı. Kadın yan tarafına kıvrıldı ve vücudu titredi, ama ses çıkarmadı. Keşke çıksaydı. Keşke hayatı için yalvarsaydı, yapabildiği her şeyle pazarlık etseydi, ama sanırım bunu muhtemelen morarmadan önce yapmıştır."

"Hoparlör üstümüzde çatırdayana kadar düşündüğümünden daha fazla dinleyici olduğunu fark etmedim. Durduğumuz yerin altında birkaç sıra kanepe vardı ve her birinde pahalı takım elbiseli bir adam oturuyordu. Viski içiyor ve sanki önlerindeki manzara hayatlarında gördükleri en iğrenç şey değilmiş gibi birbirleriyle gülüşüyorlardı."

"Aynı anda bir erkek sesi odayı doldurdu. Platformdaki adam çantasını bıraktı ve kadını sürükleyerek ayağa kaldırdı, erkeklere göstermek için açık tuttu. Ve sanırım bizim için de. Çıplak bir kadını sadece önceki koruyucu ailemin evinde bulduğum eski bir *Playboy* dergisinde görmüştüm. Hoparlördeki adam kadınla ilgili detayları sıralamaya başladı, ama bir insan gibi değil, daha çok bir açık artırmadaki bir eşyanın tanımı gibi ve sonra erkekler teklif vermeye başladı. İlk başta bir şeyler duyduğumu sandım. Neye tanık olduğumu anlayamadım, en azından üvey babam eğilip ikimize fısıldayana kadar."

Keskin bir nefes çekiyorum. Kokuşmuş nefesinin ve ardından gelen aynı derecede aşağılık sözlerinin anısı hayatımın geri kalanında zihnimde yer edecek. "Aile işine hoş geldiniz, evlatlar."

"Tommy, hayır. Lütfen," diye hıçkırıyor Clara. Bana durmam için mi yalvarıyor, yoksa bu kadar aşağılık bir şeyle ilgim olmadığını söylemem için mi yalvarıyor, emin değilim.

"Ace konuşamayacak kadar şaşkındı. Benden birkaç yaş küçüktü ve çok daha sessizdi. O zamanlar pek konuşmazdı ve bu yüzden bizi bundan vazgeçirecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum. Üvey babama bizi eve götürmesi için yalvardım."

O kadını incittikleri gibi insanları incitmek istemediğimi söyledim." Kendi aptallığım karşısında başımı sallıyorum. "İnsanların önünde böyle bir olay çıkarmanın benim için tek bir şekilde sonuçlanacağını anlayamayacak kadar gençtim ve bedelini ödedim."

Parmaklarımı karnımın altındaki yara izinin ve ardından sol kolumu boydan boya kaplayan yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Temiz kesilmiş yara izi diğerlerinden güzel, ama her biri başka bir korku hikayesi anlatıyor. Bir kamp ateşinin etrafında anlatabileceğiniz ve doğru olmasının mümkün olmadığından emin olabileceğiniz başka bir hikâye. Ama her biri öyle. Ve her biri bir öncekinden daha korkunç.

"Beni dövdüler, doğradılar, hizaya gelmezsem beni öldürmekle tehdit ettiler. Ace ve üvey kız kardeşimiz benimle ilgilendi, tuvalete gidip gelmeme yardım etti ve sonra üçümüz kaçışımızı planlamaya başladık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

CLARA

H Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve almaya çalıştığım her nefeste boğuluyorum.

Bu şekilde tepki vermem için hiçbir sebep yok. Kadını tanımıyordum. Olay o sırada bulunduğum şehirde bile gerçekleşmedi. Ama böyle insanların var olduğu gerçeği midemi bulandırıyor. Daha da kötüsü, genç bir Tommy'nin, ailesi olmayan ve koşulların kurbanı olan bir çocuğun bunu izlemek zorunda kalması fikri kalbimi kırıyor.

Tommy'ye karşı hissettiklerim de tıpkı kendisi gibi kafa karıştırıcı ve vahşi, ama bu onun için ve gördükleri için üzülmemi engel değil.

"Bu yara izlerinin seni farklı görmemi mı sanıyorsun, küçük geyik yavrusu?" diye gürlüyor, kanlı parmakları bana pişmanlık ve üzüntüden başka bir şey vermeyen yara izinin kenarına gelene kadar vücudumda geziniyor. "Sana olan takıntım teninin pürüzsüzlüğünden kaynaklanmıyor Clara. Masanın altından çıkmaya yardım ettiğimde bana bakışındı. Gözlerim sana ilk değdiği andan itibaren senden etkilenmişim ama saplantımın nesnesi olarak yerini sağlamlaştıran o andı." İşaret parmağını yara izlerinin üzerinde gezdiriyor ama aşağı bakamıyorum, gözlerimi onun karanlık gözlerinden ayıramıyorum. En günahkâr halleriyle bile büyüleyici. "Bu yara izleri sadece benim karanlığımın baş edebileceğini kanıtlıyor. Senden uzak durabileceğimi ya da en azından izlediğimi bilmeyeceğin kadar uzak durabileceğimi umuyordum ama bu rolünü pekiştiriyor."

Ona bakıyorum, bir tür vurucu cümle bekliyorum ama dikkati yara izine kaymış. "Rolümü pekiştirmek için mi?"

Karnıma dokunuyor ve gözlerimi onun kilitlendiği yere doğru sürüklüyorum. Kanla yazılmış yeni bir kelime ve beni hem tahrik eden hem de hasta eden bir kelime.

MAYIN.

"Şimdi, benim küçük geyik yavrum. İşte olacaklar. Sikim içine girmeden nefes alamayana kadar seni becereceğim, sonra da Doc'u çağırıp bana dikiş attıracağım."

Gözlerim büyüdü. "Önce Doktor'un gelmesi gerekmez miydi?"

Beni becermesine itiraz etmediğim gözümünden kaçmıyor çünkü bunu istemediğimi söylersem ikimize de yalan söylemiş olurum. Adam sayamayacağım kadar çok seks rüyasının yıldızı oldu ve bana hiç dokunmadan diğer tüm erkeklerden daha fazla orgazm yaşattı.

Dudaklarının kenarları zalim bir sırıtışa dönüşüyor, gözleri kaçmayacağımı bildiğim bir tehlikeyle dans ediyor. "Ama kanıma bulanmış çok güzel görünüyorsun, küçük geyik yavrusu."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum. En azından söylediklerini daha anlamlı kılacak bir şey yok. Ama yine de bunların hiçbirisi mantıklı değil. hayat, Tommy'nin çocukken görmeye zorlandığı şeyler, her gün yaptığı şeyler, tacizler, hepsi deli saçması ve ben sadece bu yolculuğun bir parçasıyım.

Gözleri vücudumda geziniyor, her kıvrımı, normalde örtmeye çalışacağım her kusuru alıyor. Ama o aç. Vücudumun her santimi gözlerini daha da karartıyor ve belki de ondan korkmalıyım. O kafeslenmemiş bir canavar. En acı verici şekilde halledilmesi gereken bir sorununuz olduğunda aradığınız adam. Ama bir şekilde bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu yapabilecek biri değil.

"Ne düşünüyorsun, Clara?"

"Bana zarar vermeyeceğini," diye cevap veriyorum hemen.

Kıkırdıyor, arkasına uzanıyor ve yatağın etrafında bir şey arıyor. Bir bıçağın parıltısı dikkatimi çekene kadar gözlerimi ondan ayıramıyorum ve midem bulanıyor. "Sanırım seni öldürmeyeceğimi söylemek istiyorsun, küçük yavru." Bıçağın ucunu göğüslerimin arasından boynumun sol tarafına doğru sürüklüyor. "Acı tuhaf bir şeydir, Clara. Çoğu insanın görüldüğü gibi siyah ve beyaz değildir. Yakıttır. Işıktır. Aşktır. Soluduğumuz havadır." Başını sallıyor, dudaklarının arasından bir kahkaha dökülüyor. "Herkes benim deli olduğumu düşünüyor çünkü acının ısırtığı şimdiye kadar denediğim tüm ilaçlardan daha iyi. Bu lanet

bağımlılık yapar." Gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerindeki sıcaklık ateşle eşleşiyor. "Sana yepyeni bir zevk dünyası göstereceğim, geyik yavrusu."

Bu lakap, bıçağın boynuma saplanmasıyla aynı anda dilinden dökülüyor. Keskin bir acı nefesimi kesmeme neden oluyor ama bu daha çok içgüdüsel bir şey, tıpkı ayak parmağınızı yan sehpaye çarptığınızda ya da kapı kolunun yanından geçerken dirseğinizi çarptığınızda olduğu gibi. Kan boynumdan aşağı, köprücük kemiğime ve göğüslerimin arasına damlıyor, bıçağın birkaç dakika önce dolaştığı aynı yoldan.

Tommy'nin gözleri, vücudumdaki yara izlerini geçip göbek deliğimden geçerek uyluklarımın tepesine doğru ilerleyen damlacığa sabitlenmiş durumda.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Pek çok nedenden dolayı dengesizim ama belki de en korkuncu, Tommy'ye fiziksel olarak yaslanmaktan çok daha fazla şekilde yaslanmayı öğreniyor olmam. Bu bilinçli bir karar değildi, ya da en azından öyle olduğunu sanmıyorum, ama tüm bunlar sona erdiğinde başa çıkmak zorunda kalacağım bir gerçek.

Hayatımdaki herkes gibi o da beni hayal kırıklığına uğratacak. Eğer diye bir şey yok. Sadece ne zaman olacağı önemli.

Dili, kan akışıyla karşılaşana kadar uyluğumda ilerliyor ve tatlı bir ikrammış gibi onu , ama orada durmuyor. Ağzı uyluklarımın tepe noktasının üzerinde gezinene kadar aşağıya iniyor ve ben onun üzerinde titriyorum.

"Tadının cennet gibi olduğunu biliyordum, Clara. Cennet kapılarına en yakın olduğum yerdesin ve eğer senin tatlı bedenini tekrar tekrar yiyip bitirebileceksem, bu hayal edebileceğim tüm sonsuz uçaklardan daha iyi."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor çünkü hayatımda hiç kimse bana bu kadar... garip bir şekilde tatlı bir şey söylememişti. Ne bekâretimi alan çocuk ne de onu takip eden erkekler. Kahretsin, rüyalarımındaki erkekler bile bunu kesmiyor.

Kıkırdıyor, nefesi seksimin üzerinde fısıldıyor ve vücudumda bir ihtiyaç titremesine neden oluyor. Ona ihtiyacım var. Yapmamam gerekse bile. Tanıştığınız günden beri sizi takip eden bir adamı istemek yanlış olsa bile. Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü eğer yakında bana dokunmazsa. Kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirmezse delireceğim.

Tommy'nin gözleri benimkilerle buluşmak için titreşiyor, mavi denizde bir şehvet bulanıklığı. Daha çekici olmasının ya da karanlığının daha olmasının mümkün olmadığını düşünüyordum. Ama . Serbest eliyle

Parmaklarını vücudumdan aşağı akan küçük kan akışıyla karşılaşana kadar izliyor ve sonra, sanki defalarca yaptığı bir şeymiş gibi, aynı parmaklarını içime sokuyor, boğazımdan irkilmiş bir çığlık çıkarıyor ve ardından onunkiyle eşleşen baş döndürücü bir inilti geliyor.

"Siktir, geyik yavrusu. Tadının ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun. Eğer hayatta kalacağını düşünseydim, bizi senin kanınla yıkardım ve her saniyenin tadını çıkarırdım." Ağzı ağrıyan seksimi kaplıyor ve dili aşırı uyarılmış klitorisimde geziniyor. Şimdiye kadar dokunmadığı için bu kadar hassas olmasının nasıl mümkün olduğundan emin değilim, ama hareket neredeyse ayağımı kaybetmeme neden oluyor.

Kanımı daha fazla topluyor ve şu anda yaptığı her hareketten rahatsız olmam gerekirken, bu sadece amımın daha fazla atmasına neden oluyor. Bu kadar... tabu olan bir şeyle ilgilenen bir kadın olacağımı hiç düşünmemiştim, ama uzanıp benimkinin yanında kendi kanını topladığında, aşağı uzanıp sikini okşadığında, vücudum zevkle tutuşuyor ve içime çarpan orgazm kaçak bir tren gibi.

Vahşi ve öngörülemmez, tıpkı bana veren adam gibi ve gözlerimi onun elinden ayıramıyorum, horozunu boğuyor. Birleşen kanımız onun shaftını kaplıyor ve bir şekilde, bu lanet hayatımda gördüğüm en erotik şey.

"Sana ihtiyacım var, küçük geyik yavrusu. Merhametime ihtiyacın var. Acına ve korkuna ihtiyacım var, ama sadece benim için. Başka biri seni incitirse, onun işini bitiririm. Başka biri seni korkutursa, o zavallı kışklarını yeryüzünden silerim." Parmakları hala içimde pompalanıyor, sabit hareketleri vücudumun en lezzetli şekillerde titremesine neden oluyor, ama sanki orgazm bana netlik vermiş gibi, aklıma bir şey geliyor.

Tommy beni asla .

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

TOMMY

H Kanı hayal edebileceğimden çok daha tatlı. Kalbinin atmasını ve uyarılmasını sağlayan özün birleşik tadı o kadar bağımlılık yapıcı ki, nasıl yapacağımdan emin değilim.

Onu tatmayı bırak.

Clara'nın dikkati sikime yapışmış durumda, ama ben kendi dikkatimi ondan çekemiyorum. Onu hiç bu kadar özgür görmemiştim. Onu takip etmeye başladığımdan beri, omuzlarında hep dünyanın yükü vardı. İş yerinde, ülkedeki en başarılı kadınlardan birinin sağ kolu, peki ya evde? Evde, şeytanları onu rahatsız ediyor.

Ama şu anda değil. Şu anda özgür ve katıksız. Dağınık saçları ve süt gibi tenini kaplayan kan akıntısıyla çok güzel ve ben ona doyamıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse kıcımın üstüne devirmeye yetiyor. Ona sahip olmak için bir saniye daha bekleyemem.

Ayağa fırladım ve kollarımı beline doladım. Onu yerden ve irkilerek çıkardığı çığlığı duymazdan geldim.

"Tommy! Kendine zarar vereceksin," diye uyarıyor onu dizlerini yatağın kenarına dayamış halde yatırırken.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve elimi sırtının ortasına bastırarak onu yatağın üzerine eğilmeye ve kıcını ateş hattında bırakmaya zorluyorum. Tek kelime etmeden elimi art arda hızlıca indiriyorum, şaplaklar arasında nefes almasına bir saniye bile izin vermiyorum.

"Eğer bir daha ağzından böyle sözler çıktığını duyarsam, küçük yavru, kendini bu yatağa bağlanmış ve o güzelim ağzına bir vibratör sokulmuş olarak bulursun.

Ben senin güzel yüzünü defalarca sikerken, seni çıldırtmaya yetmeyecek bir titreşime ayarlanmış amcığın."

Yanaklarından süzülen gözyaşı lekeleriyle bana bakana kadar yüzünü yatağa doğru çeviriyor. Hay sikeyim. Çok güzel. O kadar benim ki. Gözleri şehvet ve korkuyla parlıyor, güzel kahverengi gözlerinde tekrar tekrar görmek istediğim sarhoş edici bir kokteyl.

"Yine kilonla ilgili yorumlar mı yapacaksın Clara?" Acıdan sertleşmiş sikimi kıvrımlarının arasından geçirirken dişlerimi sıkarak zorluyorum ve ardında kan izleri bırakıyorum.

Ben bile sikim kanımızla kaplıyken onu becermenin biraz boktan olduğunu kabul edebilirim, ama bize çok uygun görünüyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, başını pozisyonunun elverdiği ölçüde sallıyor.

O bir nefes daha alamadan, ileri doğru sürüyorum ve eve çarpıyorum. Bir şaşkınlık çılgılığı ve bir nirvana iniltisi çıkarıyor. İşte onun amcığı böyle bir şey. Saf lanet cennet ve ucuna kadar geri çekilmeden ve kabzasına kadar geri kaymadan önce bir saniye bile boşa harcamıyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, nefes alması ve bedenime alışması için ona zaman tanırdım, özellikle de onu takip ettiğim en az dokuz aydır seks yapmadığı için. Ama ikimiz de daha iyi bir adam olmadığımızı biliyoruz ve dürüst olmak gerekirse, Clara içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Her zaman özümde kötüydüm, ama tatlı yavruma bir zarar gelirse, onun intikamını almak için tüm dünyayı paramparça edeceğimi biliyorum.

Cezalandırıcı bir hız belirledim, ona nefesini tutması için bir an bile vermedim çünkü istesem bile duramazdım. Vücudu çok mükemmel, sıkı seksi beni neredeyse acı çekecek kadar sarıyor ve hiçbir kadın beni bu kadar... tamamlanmış hissettirmemişti.

Bu düşünce neredeyse içinde bulunduğumuz pozisyondan pişmanlık duymama neden oluyor ama başka bir yol bilmiyorum. Başka bir pozisyonda kimseyi becermedim ve şimdi nasıl başlayacağımı da bilmiyorum. Eski köpeklere yeni numaralar öğretmekle ilgili ne derler?

Bu güvenli. Bana bu şekilde dokunamaz ama yine de yumuşak teninin her santimine tam erişimim var. Dudakları hariç. Tanrım, şu anda dudaklarını almak için neler yapmazdım. Ağzını da tıpkı amcığını yaptığım gibi ırzına geçmek için. Bununla başa çıkabilir miyim? Vücudunun benimkinin altına girmesini, etinin yaralarımına değmesini kaldırabilir miyim? Ya da ellerinin sırtımı kazıma ihtimalini?

Zevk ve acı arasında bir yerde bir ılık attığında altımdaki muhteşem kadına geri sürüklendim ve tek yaptığı onu daha sert becermemi sağlamak. Taşaklarım kalkıyor ama henüz bunun bitmesine hazır değilim. Clara henüz boşalmadı ve karşı tarafın benden önce boşalması hiç umurumda olmamasına rağmen, şu anda umurumda. Tanrı aşkına, bu Clara. Takıntılı olduğum, son dokuz aydır her gece uyumasını izlediğim kadın. Bana ölüm ve yıkım dışında bir amaç veren kadın.

Elimden gelse ona tüm dünyayı verirdim, bu yüzden en azından bir orgazm yapabilirim gibi görünüyor.

"Gelmene ihtiyacım var, geyik yavrusu," diye bağıyorum, ağır toplarım aşırı hassas klitorisine tokat atarken hızımı bir saniye bile yavaşlatmıyorum.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye hıçkırıyor. "Ben hiç..."

"Hiç sadece penetrasyonla boşalmanın mı?" Yaklaşan boşalmamı engellemek için itişlerimi yeterince yavaşlatıyorum.

Elinden geldiğince başını sallıyor ve boğazımdan vahşi bir hırıltı kopuyor. Hiç kimse benim kadınımınla doğru düzgün ilgilenmedi. Etrafta erkek olduğunu iddia ederek dolaşan bu küçük çocuklar ona ihtiyacı olanı asla vermediler. Ama bu bugün sona eriyor çünkü ona her şeyi vereceğim. Eğer onu gülümsetecekse, kendi lanet kalbimi söküp ona vereceğim. Onu mutlu etmek için yapmayacağım şey yok.

Ne yaptığının farkına varmadan, onun sıkı sıcaklığından çekiliyorum, serbest kaldığımda ikimiz de bir sıkıntı sesi çıkarıyoruz ve onu yan tarafına yuvarlıyorum, dizlerini karnına bastırana kadar bastırıyorum. Onu yatağın kenarına çekiyorum ve tekrar eve çarpıyorum.

Clara ılık atıyor, yeni pozisyonu onu her an uçuruma yuvarlayacak yere vurmamı sağlıyor. "Lanet olsun," diye haykırıyor.

Homurdanıyorum, onu daha önce becerdiğim sabit ama acımasız tempoyu yeniden başlatıyorum. Öne doğru eğildim ve elimi boğazına doladım, amcığı etrafımda titreşene kadar sıktım.

"Hoşuna gitti mi, geyik yavrusu? İçinde sikim varken seni boğmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye , sesi boğuk ve kısık.

"Amcığın beni boğuyor, geyik yavrusu. Özenle oluşturduğün kişiliğinin altında böyle olacağını biliyordum. Benim için iyi bir fahişe olacağını biliyordum." Bir şekilde amcığı beni da sıkıyor ve

içine sokmak neredeyse imkansız. Kıkırdıyorum, dudaklarımın kenarlarında zalim bir sırıtma beliriyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi pis kız? Benim fahişem olmak hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim?"

"Kahretsin," diye bağıyor, göz bebekleri zevk ve şehvetle şişmiş. Boğazını sıkıca kavıyorum ve hızla başını sallıyor. "Evet, sikeyim evet."

"Söyle."

"Senin fahişen olmak hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor ve yemin ederim hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Hiç bu kadar tatlı kelimeler duymamıştım.

"Biliyorum, geyik yavrusu. Ve benim için iyi bir kız olacaksın ve sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi?"

Sözlerim sanki içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi, amcığı beni lanet bir mengene gibi sıkıştırıyor, saf coşku güzel yüzünü geçerken gürleyen bir çığlık odayı dolduruyor. Gözleri kapanıyor ve zevk onu sararken vücudu titriyor.

" bu, geyik yavrusu. Ver onu bana. Bana her şeyi ver."

Kendi salıverilmem çok yakın, sadece Clara'yı memnun etme, onu ilk sıraya koyma ihtiyacım tarafından uzakta tutuluyor. Taşaklarımdaki ağrı o kadar derin ki, acıya dönüşüyor.

"Tommy, siktir. Tommy."

Orgazmı sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor ya da belki de sadece öyle hissettiriyor çünkü bu benim bildiğim ilk huzur anı. Kafamdaki kaos ve buna neden olan şeytanlar ilk kez nefes alabileceğim kadar uzun süre uykuda kalıyor. Bunun önemi benim için yadsınamaz ve Clara'nın hayatımdaki yerini daha da sağlamlaştırıyor.

O benim

huzurum.

O benim aşkım.

O benim takıntım.

Ve onu asla bırakmayacağım.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

CLARA

M Görüşüm zevkle lekeleniyor. Çok güçlü bir orgazmın ezici hisleri tekrar tekrar üzerime yuvarlanıyor zar zor nefes almama izin veriyor. Bu ve Tommy'nin eli

Boğazıma en nefis baskıyı uygulayarak.

Yatak odasında aşağılayıcı isimlerden hoşlanan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama bana fahişem dediğinde kendimi patlatacağımı sandım.

Tommy sıkılmış dişlerinin arasından, "Clara," diye bağıyor.

Vücuduma vahşi bir şekilde girip çıkarken bana bakışı, bir aslanın avına bakışıyla aynı. İlkel. Karanlık. Saplantılı.

Orgazmın sisi kaybolmaya başlıyor ama zevk kaybolmuyor. Tommy'nin hayattaki tek amacı buymuş gibi beni becermesi kadar iyi hissettiren bir şey var mı? Sanki bunu yapmak için yaratılmış ve şu anda ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi?

"Amin, bebeğim. Sikeyim. Lanet olası bir cennet gibi."

Tommy elini boğazımdan göğüslerime götürüyor, her birini zevk ve acının eşiğine kadar kabaca avuçluyor. Hep bu çizgide mi yürüyeceğiz? O kadar ince bir ip ki, bir nefesten başka bir şeyle her iki tarafa da devrilebilirim.

"Boşalacağım, geyik yavrusu. Amını işaretleyeceğim, benim olduğunu iddia edeceğim. Hiçbir erkek senin etrafını koklayacak kadar cesur olamayacak çünkü her zaman dölleriyle dolu olacaksın."

Aklıma bir şey gelince gözlerim açılıyor. Çok daha önce aklıma gelmesi gereken bir şey. Ama o kadar bunaltıcı ki aklımdan daha yeni geçti.

Beni çıplak beceriyor.

Prezervatif olmadan hiç seks yapmadım ve RİA'm olmasına rağmen kafamdaki endişeyi gidermek için hiçbir şey yapmıyor. Bize küçük yaştan itibaren korunmasız seksin kötü olduğu öğretili. Her şeyi kapabileceğinizi ve bana girmeden önce sikini kanıyla kapladığını görünce, bu karşılaşmadan gerçekten bir şey kapabilirdim.

"Fawn?" Ses tonuna bir endişe karışıyor, yüzü hafifçe yumuşuyor.

"Prezervatif takmıyorsun," diye fısıldadım, şehvet dolu bakışlarımdan çok korkmuştum.

endişelerimi yüksek sesle dile getirmek için.

Zalim bir gülümseme dudaklarının kenarlarını çekiştiriyor. "Ve seninle asla yapmayacağım, Clara."

İçime o kadar sert giriyor ki rahim çarpıyor ve karnıma acı saplanıyor ama acıdan nefret etmiyorum. Tıpkı ağzından çıkan kelimelerden nefret etmediğim gibi.

Vücudu gerildikçe ve gergin kasları baskı altında dalgalandıkça hamleleri kısıyor. Boynundaki damarlar derisine doğru geriliyor ve kan göğsünden ve kolundan aşağı damlıyor, seksin ortasında yersiz görünmesi gereken bir şey ama o kadar keskin görünüyor ki Tommy, yardım edemem ama görüntüyü inanılmaz derecede tahrik edici buluyorum.

"Spermime hazır mısın, geyik yavrusu?"

Başımı sallıyorum, karşımdaki vahşi adamın büyüüne kapılıp anlaşılır kelimelerle cevap veremiyorum.

Acımasız gülümsemesi yanaklarında genişliyor ve tüm kontrolünü kaybediyor. Hamleleri sert ve ölçsüz, kalçalarımı kavrayışı morluklarım olacağından emin olduğum noktaya kadar sıkışıyor ve gözleri oraya ait olmayan bir şeyle... dolu. Belki de birinin benim için böyle bir şey hissedebileceğini düşünmek isteyen umutlu kalbimdir, ya da belki daha fazlasıdır.

Ama Tommy gibi bir adam böyle bir duyguya kapılabilir mi?

Doruğa ulaştığında yüz ifadesini ele geçiren coşku, kalbimin göğsümde teklemesine neden oluyor. Onu ilk kez bu kadar vahşi görüyorum ve farkında olsa da olmasa da bana kırılganlığını gösteriyor.

Serbest bırakıldığını haykırıyor, sıcak döl fışkırmaları amımı kaplarken siki içimde kalınlaşıyor, içten dışa yanıyor.

Vay anasını. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey yaşamamıştım. Tommy gibi bir adamın parçalara ayrıldığını görmek neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi ve keşke ellerim serbest olsaydı da ona uzanabilseydim.

Bağlı bileklerimi ekiştiriyorum, bileklerimdeki ağrı ve omuzlarım hazzın sisi içinde parlamaya başlıyor. Deri kelepçeler etimi acıyla ısırtıyor ve Tommy bunu fark etmiş olmalı çünkü vücutunun kontrolünü yeniden kazanır kazanmaz kelepelere uzanıyor ve onları hızla özüyor.

Sanki içgüdüsel olarak ona uzanıyorum, ama ellerimi bir elinin içine alıp önümdeki yatağa bastırıyor. Reddedilmenin acısı beklediğimden daha fazla yakıyor ve bunu fark ettiğinde gözleri yumuşuyor.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," diye açıklıyor. "Sanırım bu çocukluğumun bir yan etkisi."

Anlamak için başımı sallıyorum, ama bu acımı dindirmiyor. Bu ona asla dokunamayacağım anlamına mı geliyor? İhtiyacım olduğunda ulaşamayacağım bir adamla birlikte olabilir miyim?

Boşta kalan eliyle yanaklarımdaki saçları okşuyor, beni içine çekerken parmakları uzun süre orada kalıyor. Nazik dokunuşu az önce beni becerme şekliyle tam bir tezat oluşturuyor ama buna ihtiyacım var. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım, yakınından bile geçmemiştim. Aslında, tüm cinsel geçmişim iki pozisyondan birinde oldu, misyoner veya köpek stili ve birlikte olduğum erkeklerin çoğu iki dakika içinde yüklerini boşalttı. Tommy'nin bana yaptığı şey en çılgın hayallerimin bile ötesinde, ikisini bir araya getiremiyorum.

"Ben temizim. Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla sevişmedim ve işim gereği doktor beni düzenli olarak kontrol ediyor. Sonuncusu iki hafta önceydi." Başparmağı yanağımdaki şişliğe sürtünüyor, gözleri hala onunla tanıştığımdan beri gördüğümden daha açık ve dürüst. "Seni asla tehlikeye atmam."

Ve işte yine umut dolu kalbim, karnımda kelebekler uçuşurken göğsümde çarpıyor. Beni ne kadar zor duruma düşürdüğünün farkında mı? Çünkü eğer farkındaysa, beni ne kadar kolay yok edebileceğini ve ne kadar güçsüz olacağımı biliyor.

Hâlâ içimde, aleti yumuşuyor ama sanki aramızdaki bağı kaybetme fikrine dayanamıyormuş gibi kendini orada tutuyor. Kendime karşı dürüst olursam, ben de kaybetmek istemiyorum çünkü o artık olmadığında, bir seri katili vurduğum ve pislik babamın beni bulduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ve Tommy Hart'a aşık olduğumu.

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

TOMMY

S Benden uzaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum.

Sikimi ondan çektiğimden beri, yavaşça geri çekiliyor.

Ona dokunulmaktan hoşlanmadığımı söylediğimde başladı, ya da belki ondan önceydi ve ben fark edemeyecek kadar mutluydum. Her iki durumda da, bu kabul edilebilir bir şey değil ve aramızda hiçbir sır olmayacağını ve kesinlikle mesafe olmayacağını çok çabuk öğrenecek.

Kurşun yaramı sarması için Doc'a mesaj attıktan sonra onu duşa götürüyorum ve vücudunun her santimini yıkayarak ortak kanımızın giderden aşağı akmasını izliyorum. Koyu renkli fayanslar buna alışkın ama birlikte akıttığımız kanda farklı bir şey var. Anlamlı bir şey, neredeyse.

"Seni incittim mi?" Aptalca bir soru olmasına rağmen soruyorum. Yaraladığımı biliyorum. Tanrı aşkına, onu kestim ve açık teninin her yerinde parmak şeklinde küçük morluklar oluşmaya başladı, ama endişelendiğim fiziksel acı değil. Göremediğim yaralar. Benden saklamaya çalışacağı yaralar.

Clara başını sallar ve duşun kapısına doğru uzanır.

Çaresizce istediği kaçısa izin vermeyerek hızla yoluna çıkıyorum.
"Benden kaçma, geyik yavrusu."

"Kaçmıyorum," diyor sessizce, ama ses tonunda bir keder var ve bu hoşuma gitmiyor. Midemin çukuru acı verici bir şekilde isyan ediyor. Daha yeni benim olmuşken onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

"Seni incitip incitmediğimi bilmem gerek Clara."

"Yaralı değilim." Gözlerini kendi vücudunda gezdiriyor ve kalçasında moraran el izimde duraklıyor. "Pek sayılmaz." Gülümsüyor,

Ama gözlerine ulaşmıyor ve Clara ile düşündüğümde daha çok benzediğimizi fark ediyorum. Yakınlaşmaktan korkuyor, değer verdiği insanları kaybetmekten ya da tanıdığı herkes ona acı verirken başkalarına güvenmekten korkuyor.

Birine daha fazla sarılabilmeyi hiç bu kadar istememiştim ama normalde ona dokunmak zihnimin arkasında panik yaratır ve iblisleri kaosa sürüklerken, ona çıplak dokunmak onu incitmeme neden olabilir ve bu riske atmayacağım bir şey. Onun güvenliği benim için her zaman en önemli şeydir ve ona zarar verme riskini göze alacak hiçbir şey yapmayacağım.

Başımı sertçe sallamadan önce uzun saniyeler boyunca onu düşündüm. "Doktor yakında burada olacak."

Gözleri omzumdaki yaranın üzerinde gezinirken suçlulukla titriyor. Sıyrık bile sayılmaz. Sadece olduğu yerden dolayı çok fena kanıyor. Bu Doktor'un beni ilk pansuman edişi değil ve eminim ki son da olmayacak.

"Seni vurduğum için özür dilerim," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, sırtı düşün duvarına çarpana kadar ona doğru ilerliyorum ve aşırı ısınmış tenindeki soğuk fayanslardan bir nefes tıslıyor. Ellerini göğsüme dokunmak için kaldırıyor ama hemen indirip kalçalarının iki yanına bastırıyor. Ondan sadece bir nefes uzakta duruyorum, sıcak su etrafımızı dövüyor.

"Ben değilim."

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ve ben devam ediyorum.

"Ne yaptığımı öğrendiğinde misilleme yapmak için her türlü hakkın vardı. Sen de berbat bir nişancısın, bu yüzden iyi vakit geçirdik." Göz kırpyorum.

"Ben kötü bir nişancı değilim," diye tersliyor. "Belki de sadece seni gerçekten incitmek istemedim."

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Hiç bu kadar çok gülümsedim mi? Bunu yaptığımı hatırlamıyorum ve kendimi bu kadar hafif hissettiğimi de hatırlamıyorum. Sanki dünyanın ağırlığı omuzlarımda değil ve ciğerlerime tam nefesler çek.

"Eğer bana zarar vermek istemeseydiniz, beni hiç vurmazdınız."

Bana ters ters bakıyor ama dudaklarında bir gülümseme fısıltısı var. Onu ne kadar iyi tanıdığının farkında değil ve bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğim, hele ki benden saklanmasını kolaylaştıracaksa.

Kıkırdıyorum ve hem yabancı hem de doğru hissettiren şefkatli bir hareketle dudaklarımı alına bastırıyorum. "Git giyin. Seni çıplak görürse Doc'u öldürmek zorunda kalacağım."

Şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyor, ama gülmediğimi anlayınca rengi soluyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Beni gördüğü için ona gerçekten zarar vermezsin değil mi?"

"Oh, yapardım, küçük geyik yavrusu. Bunu hatırlamanı öneririm."

Clara'yı dairemde volta atarken buluyorum, saçları hala duştan damlıyor ve vücudu dizlerinin hemen üstüne kadar düşen kazaklarımdan birine sarılmış gibi görünüyor. Elimde olmadan onun adımlarını izliyorum, son birkaç saat içinde olanlar hakkında sessizce çıldırırken eliyle ağzını kapatıyor.

Bunalmış olması anlaşılabilir bir durum ama onu bu kadar sıkıntılı görmek hoşuma gitmiyor. Kaçmak isteyen vahşi bir hayvan gibi görünüyor, ancak benimle birlikte olmayı bir kafes olarak düşünmesini istemesem de, onu güvende tutmak için bazı önlemlerin alınmasıyla başa çıkmayı öğrenmesi gerekecek. Çünkü onun güvenliği benim ana önceliğim. Her zaman. Tekmeleyebilir, çığlık atabilir ve o güzel küçük pençelerini esnetebilir, ancak güvenliği tartışmaya açık değildir.

Ana stüdyodan ayrı olan tek oda olan banyonun kapısından onu izlediğimi fark edince nihayet duraklıyor. Üzerime bir eşofman geçirdim ama başka bir şey zahmetine girmedim ve Clara'nın gözlerinin göğsümde gezinmesine bakılırsa, soyunmuş halimi takdir ettiğini söyleyebilirim.

"O benim kazağım mı?" Gümbürdüyorum ve kapı çerçevesinden itiyorum.

Sadece birkaç metre olabilir ama aramızda mesafe olmasından nefret ediyorum. İronik, değil mi? Bana dokunmasına izin veremem, ama aynı zamanda odanın karşı tarafında da olamam.

Clara giydiği şeye bakar ve derin bir kızarıklık boynundan yukarı süzülerek yanaklarına yayılır. "Evet, özür dilerim. Şifonyerinin üzerinde durduğunu gördüm ve giydim. Üstümü değiştirebilirim." Gözleri, beni vurduğu yerdeki küçük kan birikintisinin hemen ötesinde, ön kapının yanında duran, onun için hazırladığım çantaya kilitlenene kadar etrafına bakınıyor.

O daha başlamadan bileğini avucumun içine alıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Boğazının arkasından irkilmiş bir ses çıkarıyor ama karşı koymuyor, bana dokunmamak için kollarının yanlarına düşmesine izin veriyor. Göğsümü yabancı bir duyguyla sızlatan bu hareketin ne olduğundan emin değilim. Belki de kucaklaşmaya karşılık vermek doğal gelse de, beni rahatsız etmemek için buna karşı çıkıyor. Ya da

Belki de onun kollarımda olması zihnimdeki kaosu hissetmeme yetecek kadar yatıştırdığı içindir.

"Yapma," diyorum, başının tepesine bir öpücük kondurarak. "Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum."

"Ama Doktor geliyor," diye karşı çıkıyor, kucağımdan geri çekilmeye çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum.

"Ve Doktor ne giydiğini umursamayacak. Beni iyileştirmeye geliyor. Senin kesiğine de bakmasını sağlayacağım ve sonra her zamanki huysuz saçmalıklarını yapmaya gidecek."

"Bana bakmasına ihtiyacım yok, Tommy. Ben iyiyim, artık kanamam bile yok."

Ağır bir iç geçirdim. "Yine de dikiş atılmasına gerek olmadığından emin olursa kendimi daha iyi hissedeceğim."

Bana bakıyor, gözleri duygu ve korkuyla parlıyor. Üvey kız kardeşimden bu yana birini teselli etmek zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu.

Onu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor. Ace ve ben onu hayal kırıklığına uğrattık ve ikimiz de bunun için kendimizi affetmedik. Affedeceğimizi de sanmıyorum.

"Beni kesenin sen olduğunu düşünürsek çok endişelisin," diye alay ediyor.

"Kanadığında bu kadar güzel görünmemelisin."

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

CLARA

I Hâlâ şok içinde ona bakarken kapı çalındı ve irkildim.

Bunu gerçekten söyledi mi? Biz sıcağın içindeyken farklıydı. o anın. Ama şimdi her şey bittiğine ve beni takip ettiğini öğrenmeden önceki Tommy ve Clara'ya döndüğümüze göre, onu vurmadan önce, beni o kadar sert sikmeden önce amım ağrıyor ve anılardan hâlâ kaygan, sözlerini nasıl karşılayacağımdan emin değilim.

Tommy kıkırdıyor, gözlerimin üzerine düşen ıslak saç tellerini fırçalıyor ve sonra kapıyı açmak için geri çekiliyor. Kaybı hemen hissediyorum, bu çok saçma, değil mi? İki pompalı bir mankafayla ortalamanın altında bir seks değil de bir seri katille akıllara durgunluk veren bir seks yaptığınızda bu bir tür postkoital yan etki olmalı.

Kapı açılıyor ve Doc stüdyoya giriyor, girdiği her odayı olduğu gibi burayı da küçük gösteriyor. Angelo Russo'nun adamları dövdükten sonra yaramı sardığı ilk karşılaşmamızdan bu yana dövmeli devle çok zaman geçirdim. Çünkü Everett, Wynter ona hamile olduğunu söylediğinden beri her hafta en az üç kez onu arıyordu.

Doc'un koyu yeşil gözleri hemen benimkilerle buluşuyor ve yüzünde genellikle Saint James ailesinin kadınlarına özgü sıcak bir gülümseme beliriyor.

"Clara, seni tekrar görmek çok güzel." Gözleri vücudumda geziniyor, sonra Tommy'ye gidiyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Onu incittiğin için mi onu iyileştirmeye geldim?" diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor.

"Bana zarar vermedi," diyorum ona daha ne dediğini anlamadan. Neden onu savunma ihtiyacı hissediyorum? Beni incitti ve hatta

yoğun takipten . Ve yine de, bunu Doc'a söylemeye kendimi ikna edemiyorum.

Bir kaşını kaldırıp bana tekrar bakıyor, bir tahminde bulunacak olursam gözle görülür bir yara var mı diye bakıyor. Yeterince yakından bakarsa, bileklerimin etrafında oluşan ve büyük boy kazağımın kollarının altından zar zor görünen morlukları ve boynumda saçlarımın gizlediği kesiği görecekti, Tommy'nin beni biraz fazla sıkı tuttuğu için kalçalarımın altında oluşan morluklardan bahsetmeye bile gerek yok. Ama bu yaraların hiçbirini ona göstermeyeceğim çünkü son birkaç aydır onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da kadınlara karşı ne kadar korumacı olduğudur. Bir kadının tehlikede olduğunu düşünürse herkesle, Elijah Russo'yla bile başa çıkabilir ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.

Tommy ona, "Boynunda bir kesik var, bakmanı istiyorum," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

Sonunda ölmek mi istiyor? Çünkü Tommy çok korkutucu olabilir ve birünü de var ama Doc tehditkâr ve ben onun kötü tarafına düşmek istemem.

Doc'un yoğun gözleri Tommy'ye dönüyor ve boğazının arkasından insani olmayan bir ses yükseliyor. "Onu kestin mi?" diye hırlıyor.

Tommy, kurşun yarasını dikmek üzere olan adamı ne kadar sinirlendirdiğinin farkında değilmiş gibi başını sallıyor. "Güvenle, tabii ki. Onu asla tehlikeye atmam."

Doktor sinirli bir nefes veriyor ve başka bir şey söylemeden bana doğru ilerliyor. Geri adım atmamak için kendimi zor tutuyorum ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Babam gibi olmadığını biliyorum. Sertleştiğimi fark etmiş olmalı ki yavaşlıyor, gözleri yumuşuyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, Clara." Sesi birkaç dakika önceki öfkeden hiçbir şey taşımıyor, zar zor kontrol altına alınmış öfkeden tamamen yoksun.

Omzunun üzerinden, neredeyse Doc kadar endişeli görünen Tommy'ye bakar. Tommy ona, "Babası bir amcık," der.

Sakin kalmak için mücadele ederek bir nefes veriyor ve ilk defa kadınlara karşı bu kadar korumacı olmasının bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Geçmişinde onu bu hale getiren bir şey olup olmadığını. "Neden oturmuyorsun Clara, ben de boynuna bir bakayım."

Bir kez başımı salladım, dev gibi bir adamın sözünü dinlemeyecek kadar cesur değildim ve yemek masasına doğru ilerledim. Sandalyelerden birine oturmak üzereydim ki Tommy bileğimden yakalayıp beni kucağına çekerek başka bir sandalyeye oturttu. Nasıl bu kadar hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu?

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum ama ben yerleştikten sonra omuzlarındaki gerginliğin azalması kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden oluyor.

Doktor çantasını masaya yerleştirirken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. Üç savaş görmüş ve en az altı kez havaya uçmuş gibi görünen deri bir çanta, ama ben yorum yapmıyorum. Etrafımdakiler gibi işkence görmüş adamların yaptıkları her şey için nedenleri vardır ve bunu sorgulayacak değilim.

Tommy nemli saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor ve kızgın kırmızı kesiği gördüğünde kaşları birbirine çarpıyor. Derin değil ve o kadar acıtmıyor bile. Her şeyden çok bir sızı gibi.

"En azından bıçağını sterilize ettin mi?" Doktor daha iyi görebilmek için boynumu yana eğerek soruyor.

Tommy arkamda ilerliyor ve cevabını bilmemin tek nedeni Doc'un verdiği yanıt. Derin bir homurtu ve nefesinin altında birkaç küfür.

"Deli olduğunu biliyorum Tommy, ama ona karşı dikkatli olmalısın," diye uyarıyor.

Arkamda bir hareket daha oluyor ve göbeğimi saran kollar geriliyor. "Biliyorum. Anlık bir şeydi. Bir dahaki sefere sterilize edildiğinden emin olacağım."

Başımı çeviriyorum, kaşlarım şaşkınlıkla saç çizgimde. "Bir dahaki sefere mi?" Gıcırđıyorum.

Yaşadığım şoku çok sevimli bulmuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Evet, geyik yavrusu. Bir dahaki sefere."

Doktor başını sallıyor, birkaç küfür daha ediyor ve sonra boynuma bir şey sürüyor, aynı anda hem korkutucu hem de ilgi çekici olan adamı görmemi engelliyor. "Dikiş ihtiyacı yok. Kesik sığ ve temiz, bu yüzden fazla iz bırakacağını sanmıyorum. Yara kapandıktan sonra günde iki kez nemlendirdiğinizden emin olun, bu iyileşme sürecine yardımcı olacaktır."

Başımı sallıyorum, başka bir şey yapamıyorum. hava gergin, adamlar arasındaki gerilim hissediliyor.

Kesiğin üzerine bir şey bastırıyor ve ben bu baskı karşısında irkilmekten kendimi alamıyorum, bu da Tommy'nin boğazından bir hırıltı koparıyor.

"Nazik ol," diye tersledi.

Doktor ona ters ters bakıyor, gözleri karanlık ve tehlikeli, bir doktordan beklenmeyecek iki şey. "Onu kesen sensin. Sanırım kibarlığı biraz geçtik."

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, ellerimin Tommy'ninkilere bastırıldığı yere bakıyorum.

Ellerine, hatta kollarına dokunmamla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyor, ben de Doc boynuma her ne yapıyorsa dikkatimi dağıtmak için parmaklarımı gergin kaslarında gezdirmenin, karmaşık dövmelerinin izini sürmenin avantajını sonuna kadar kullanıyorum.

"İlk dört gün boyunca duştan sonra günde bir kez pansumanı değiştirin ve dezenfektan uyguladığınızdan emin olun. Daha sonra pansumanı bırakın, ancak yarada şişme ve kızarıklık olup olmadığına dikkat edin."

"Az önce önemsiz olduğunu söylememiş miydin?" Ben sordum.

"Öyle ama küçük kesikler bile enfeksiyon kapabilir, özellikle de bıçak sterilize edilmemişse ve bıçağın sahibinin insanların derisini canlı canlı yüzmeye eğilimi varsa."

Tommy'nin keskin nefes alışı ve hırıltısı, Doktor'un sözleri kafama dank edene kadar bir saniyeliğine dikkatimi dağıtıyor. Tommy'nin insanların derisini canlı canlı yüzdüğünü mü söyledi? Kesinlikle yanlış duydum çünkü... ve sonra kimden bahsettiğim aklıma geliyor. Hayır, bu muhtemelen mutlak gerçek, ki bu hem korkutucu hem de tedirgin edici.

Doc'un gözleri aramızda gidip geliyor ve dilini tutarak başını sallıyor. "Hadi ama dostum. Böyle şeyleri kadınlardan saklayamazsın."

Dehşet tekrar üzerime çöküyor ve birden Tommy'nin bana doladığı sıcak, rahatlatıcı kol çelik bir hapisane gibi geliyor. Tommy'nin bir psikopat olduğunu biliyordum ama insan hayatına bu kadar az saygı duyan biri için nasıl bu kadar çok şey hissedebilirdim?

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

TOMMY

Clara'nın vücudu Doc'un ağzından o lanet kelimeler çıktığından beri kıpırdamadan duruyordu. zaman gergin diyebileceğim bir ilişkimiz vardı, ama şimdi kadınım la arama girdi, işler çok daha gerginleşmek üzere.

Daire söylenmemiş sözlerle titreşiyor ama Clara ve ben onunla bu konuşmayı burada yapmayacağız. Yeterince zarar verdi. Bu dürüst pisliğin onu benden almaya çalışmasına ihtiyacım yok. Doc'a Saint James ailesinin kadınlarına ve dolayısıyla Clara'ya gösterdiği ilgiden dolayı saygı duyuyorum. Onun gibi erkeklerle her gün uğraşmak zordur, ben de dahil. İnatçı ve mantıksız ve bazen kadınların yanlarında birine ihtiyaçları oluyor. Ben Wynter için bir iki kez o kişi oldum ama bu farklı.

Clara ve ben hâlâ kendimizi bulmaya çalışıyoruz. Hâlâ ona o kadar da kırılmadığını göstermeye çalışıyorum çünkü ben de kırıldım. Ama böyle saçmalıklar işe yaramayacak. Aklına daha fazla şüphe sokacak ve daha yeni ilerleme kaydetmeye başlamışken ihtiyacım olan son şey bu. Gözlerimin önünde yeniden inşa etmeye çalıştığım duvarları görebiliyorum.

Doktor sessizce omzumda çalışıyor, belli ki odayı okuyor. Çok az çok geç, pislik. Ama Clara'ya gösterdiği özen ve nezaketin hiçbirini göstermiyor. Sert davranıyor ve acıdan hoşlansam da, bu benim kaldırabileceğim türden bir acı değil. Doc, örgütteki hiçbir adama karşı nazik olmadı. Geçen yıl bir adamı tünellere sokmaya çalışırken bıçaklandım ve yemin ederim tedavi bıçak yarasının kendisinden daha acı vericiydi.

"Bakım talimatları Clara'nınkilerle aynı," diye homurdanarak eşyalarını çantasına geri koyuyor ve kanlı gazlı bezi çöpe atıyor.

"Antibiyotiğe ihtiyacı var," dedim ona.

Soğuk bakışlarını bana çeviriyor ve daha küçük bir adam olsa irkilirdi. Doc korkunç bir orospu çocuğu ve benim bile kendimi yanlış tarafta bulmak isteyeceğim bir adam değil, ancak The Circle'da son kez tartıştığımızda iki hafta boyunca yüzümün her yerinde kanıtlar olsa bile, dev gibi bir adama karşı kendimi koruyabilirim.

"Yaralarını nasıl tedavi ettiğimden şüphe mi ediyorsun?" diye homurdanıyor. Gözlerimi deviriyorum. Çok dramatik.

"Hayır. Kesik için değil."

Clara kucağımda kıpırdanıyor, ben daha fazla bir şey söyleyemeden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu tekrar göğsüme doğru çekiyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Doktor, çantasını açıp masanın ortasına küçük beyaz bir kutu atıyor. "Günde üç kez yemekle birlikte bir tablet." Duraklıyor ve aramıza bakıyor. "Sapıkça şeyleri minimumda tutmanızı tavsiye ederim. Bunları uzun süre kullanması onun için kötü olur."

"Not edildi."

Doktor son bir kez aramızda bakıştıktan sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Kendim çıkacağım." Kapıya doğru ilerliyor ama birkaç adım kala duruyor. "Eğer bu pislik seni içinden çıkamayacağın bir köşeye sıkıştırırsa, beni ara."

Kadınımı benden alabileceği fikrini aklından bile geçirdiği için kafasını koparamadan, başka bir şey söylemeden ağır çelik kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Clara dikkatim dağılmışken beni hazırlıksız yakalıyor ve kendini kucağımdan iterek hızla odanın diğer tarafına geçiyor ve sanki onu korumak için bir şey yapacakmış gibi büyük modüler kanepeyi aramıza koyuyor.

"Artık eve gitmek istiyorum."

"Hayır."

"Bana öylece hayır diyemezsin,

Tommy." "Az önce söyledim."

Kızgın bir hırıltı çıkarıyor, gözleri odanın içinde geziniyor, kendini koruyacak bir şeyler arıyor ama bu sadece dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemeye neden oluyor. Benim kızım bir savaştı. Tekme atar, çılgılık atar ve her durumdan kurtulmaya çalışır ama bu sefer değil. Çünkü onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bugün değil. Ne yarın. Ne gelecek hafta ne de gelecek ay. Eğer şeytan benden önce onu almaya çalışırsa, onu sürükleyeceğim.

Cennetten geri inip cehennemde benim yanımda ebedi lanet içinde yaşamak için. Ben o kadar götün tekiyim.

"Ona beni bizim kanımızla becerdiğini de söyleyebilirdin," diye tersliyor.

"Utaniyor musun, küçük geyik yavrusu?" "Hayır."

"Yalancı." Kanepenin etrafından dolanarak tam zamanında diğer tarafa atılıyor, sanki onu benden uzak tutmak için bir şey yapacakmış gibi aramızdaki büyük mobilya parçasını her zaman tutuyorum.

"Gelip beni alması için Rayne'i arayacağım," diye tehdit ediyor.

Göğsümden sert bir kıkırdama kopuyor ve başımı sallayarak onu takip etmeye devam ediyorum. Onu kanepenin diğer tarafına, kapıdan uzağa götürmem gerekiyor. Çok uzaklaşacağından değil, ama ona kaçması için ne kadar çok şans verirsem, tam olarak bunu yapma olasılığı o kadar artar.

"Rayne burada olduğunu biliyor, güzel kız."

Ağzı açık kalıyor, kendini ve kararlılığını toparlamak için kapanırken gözlerindeki şaşkınlık belli oluyor.

"Hepsi öyle, Wynter da dahil."

Gözleri aniden açılır, ihanet ve incinmişliğin birleşimi koyu kahverenginin içinde parıldar.

"Onlara fazla bir şey söylemedim, sadece tehlikede olduğunu ve sana sahip çıktığımı söyledim ve ne dediler biliyor musun küçük yavru?"

Başını sallıyor, vücudu titremeye başlıyor. Yakında parçalanacak ve düşmeden önce ona ulaşmalıyım.

"Yeterince uzun sürdüğünü söylediler."

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

CLARA

M farkına varmakla başım dönüyor. Yeni hayatıma başladığımdan beri gerçekten güvendiğim tek kişi, insanları onlar için öldüren bir adam tarafından isteğim dışında kaçırıldığımı bilmekle kalmıyor, aynı zamanda

Beni aylardır takip ediyormuş. Wynter bunu bana nasıl yapabilir?

Bu düşünce dizlerimi öyle şiddetli titretiyor ki, hiç istemediğim bir hayat gözümün önünden geçerken dizlerimin bağı çözülüyor. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir hayat, tıpkı yıllar önce kaçtığım hayat gibi.

Ama çıplak ayaklarımı üşüten soğuk beton zemine çarpmıyorum. Onun yerine güçlü, yaralı kollar beni sarıyor ve sert, dövmeli bir göğse doğru çekiliyorum. Tommy beni kollarının arasına alıp yatak odasına doğru götürürken tek kelime etmiyor.

Seksim hala onun yüzünden zonkluyor. Hala daha fazlası için ağrıyor, ama ağrımamalı. Buradan defolup gitmeye çalışıyor olmalıydım, daha fazlası için yalvarıyor değil.

Ama beklediğim gibi beni yere atmıyor. Bunun yerine, çarşafı yatağın başından geriye itiyor ve yumuşak kumaşı vücudumun etrafından çekmeden önce beni yatırıyor. Koyu renk gözleri birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde beni izledikten sonra saçlarımı yanaklarımdan çekerek parmaklarını şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle yanağımda gezdiriyor.

"Burayı bir hapisane olarak görmeni istemiyorum, Clara. Öyle bir şey değil. Şu anda kendi güvenliğinin için buradasın, ancak sana karşı her zaman doğrudan bir tehdit olmayacak ve mantık çerçevesinde istediğini yapabileceksin."

"Mantık çerçevesinde mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, tam olarak ne olduklarını görüyorum.

Başını sallıyor. "Kuralların olacak. Seni güvende, beni de aklı başında tutacak kurallar."

Kenarda biriken gözyaşlarımın düşmesini engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Ne olduğunu görmüyor olabilir, ama beni sefalet dolu bir hayata hazırlıyor ve sonuncusunda yaptığım gibi kaçmak için cehennem gibi savaşmazsam lanetleneceğim.

"Neden biraz uyumuyorsun?" Tommy öneriyor. "Uzun bir gün oldu ve kurallarınızı yarın tartışabiliriz."

Uyumak mı? Şaka mı yapıyor? Bugün hayatım altımdan çekildi, tacizci babam beni buldu, bir yıldan uzun bir süredir psikopat bir sapığım olduğunu öğrendim, evimin her yerinde kameralar var ve şimdi onun tutsağıyım? Evet, uyumak pek olası görünmüyor.

Ama gözlerimi kapatıyorum, şu anda her şey umutsuz gibi görünse de daha önce kaçtığımı ve bunu tekrar tekrar yapacağımı biliyorum. Babamın beni yetiştirdiği kişi olmayacağımı kendime kanıtlamaktan başka bir sebep olmasa bile. Bir hırsız. Kolay lokma. Kum torbası. Oynamayı asla kabul etmediğim bir oyunda bir piyon.

SICAK ÇEVREMİ SARIYOR, nefes almayı zorlaştıran boğucu bir sıcaklık. Cildim yanıyor ama bir şekilde rahatsız edici değil. Aksine, rahatlatıcı. Ama bu hiç mantıklı değil çünkü sıcaktan nefret ederim. Ailemden kaçıp Chicago'ya taşınmamın iyi bir nedeni var.

Kıçımın kıvrımına uzun ve sert bir şeyin bastırıldığını hissedene kadar neden bir fırının üzerinde oturuyormuşum gibi hissettiğimi anlamadım.

Tommy.

Dün yaşananlar aklıma geliyor ve midemi bulandırıyor. Onu vurdum. Onu vurdum ve şimdi beni sıcacık, çıılçıplak vücuduna bastırıyor. Aramızda kalan tek giysi parçası, içinde uyuyakaldığım kazak; o da şu anda göğüslerimin hemen altında rahatça kıvrılmış, işe yaramaz hale gelmiş durumda.

Hafifçe hareket ediyor, kalçaları sert çubuğu kalçalarımın arasına girene kadar dönerken kolu etrafımda esniyor. Bu hareket boğazımdan istemsiz bir inilti çıkarıyor. Ters yöne koşmam için onca neden varken, bedenim nasıl oluyor da bu adamı bir sonraki nefesi gibi arzulayabiliyor?

"Günaydın, geyik yavrusu," diye gürlüyor, sesi uykudan kalınlaşmış. "Günaydın," diye ciyaklıyorum.

Sert bir kıkırdama ensemini okşuyor ve eli yavaşça vücudumda, gömleğimin altında geziniyor, ta ki meme uçlarımı birbiri ardına çimdikleyene kadar. Titrek bir nefesle tıslıyorum, sadece birkaç hafif dokunuşla bedenimden çıkardığı iniltileri yutamıyorum.

"Senin yanında uyanmayı seviyorum, Clara. Çok sıcak ve yumuşak."

Çok ıslak olan amımı bulana kadar sikini kalçalarımın arasında gezdiriyor. Ona olan ihtiyacımın kanıtı iç kalçalarımı kaplıyor ve cinsellikle yüklü havayı memnun bir ses çatlatıyor.

"Benim için hazırsın, geyik yavrusu." Boynumu ısırıyor, acı, kalın aletin kırımlarında her yavaş darbede ortaya çıkardığı zevkle doğrudan bir tezat oluşturuyor.

"Açgözlü küçük amcığının bana ihtiyacı var mı, Clara?" İğrenç sözleri nefeslerimi daha da zorlaştırıyor, rahatlama ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Bacaklarımı ayırıyor ve ağrıyan amıma daha iyi erişebilmesi için bir tanesini kendi bacaklarının üzerine kaldırıyor. Aleti girişime çok yakın, kelimeleri dudaklarımın arasından çalıyor. Çünkü evet, tanrım evet, ona ihtiyacım var. Aslında beni rahatlatmazsa kendiliğinden yanacağımdan ya da kalbimin göğsümde gümbür gümbür atarken duracağından endişelenmeye başlıyorum.

Sert bir avuç içi zonklayan klitorisime tokat atıyor, boğazımdan irkilmiş bir çığlık kopuyor ve bunu her biri bir öncekinden daha sert olan üç tane daha izliyor.

Parmakları sırlıklam kırımlarında geziniyor, iki parmağının ucunu içime bastırarak öyle kısa bir an geçiriyor ki aklımın bana oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum. "Sana bir soru sordum Clara. Açgözlü amcığının bana ihtiyacı var mı diye sordum?" diye kulağımın kabuğuna doğru hırılıyor.

"Evet," diye törpüledim, sesim o kadar kalın ve şehvet doluydu ki neredeyse tanıyamayacaktım.

o.

"Söyle."

Talebi karşısında yanaklarım yanıyor ama çok ileri gitmişim. O söyleyebilirdi

Şu anda her şeyi yapabilirim ve eğer acımı dindirecekse bunu yaparım.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum. "Amımın sana ihtiyacı var."

Bir sonraki nefesimi alamadan, sikinin kalın başı girişime geliyor ve acımasız bir hareketle öne doğru itene kadar bir sonraki nefesi sürükleyemiyorum.

"Bu amcığın hayalini kurdum, Clara. Aylarca elimi becerdim, senin daracık deliklerinden biri olmasını diledim, o hissi hayal ettim.

ama lanet olsun, bu kadar doğru hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Eve dönmek gibi."

Sözcükler dudaklarından günah çıkarır gibi döküldüğünde nefesimin kesildiğine yemin edebilirim, çünkü kalbimi aynı anda durduran ve hızlandıran bu sözcükler, tutkunun sancıları içinde söylediğiniz sözcükler değil, gece geç saatlerde sevgilerinize fısıldadığınız, sevdiğiniz birine söylediğiniz sözcükler...

Aleti içimde beni birkaç saniye içinde patlatmakla tehdit eden bir yere vurduğunda bu düşünce kısa kesiliyor ve boğazımdan derin bir tatmin sesi yükseliyor.

"Siktir, Clara. Amın çok günah. Islak ve sıkı. Siktir," diye , geri çekilmeden önce kendini derine gömüyor ve hareketi defalarca tekrarlıyor.

Bu pozisyonda, içimde olmasına rağmen yeterince yaklaşamıyormuş gibi beni vücuduna yaslayışında çok samimi bir şeyler var ve hain kalbim bu adam için bir şey ifade ettiğim fikriyle dörtlüye koşuyor. İstememem gereken ve zaten bildiğim bir şey çünkü hiç umursamadığın birini takip edemezsin.

Eli, tüm bedenimi ateşe veren ve klitorisimi sertçe sıkıştıran yavaş, ölçülü vuruşlarla içime soktuğu yere doğru ilerliyor, vücudum zevk ve acının karışımıyla sarsılıyor. "Düşünmeyi bırak, geyik yavrusu. Ben senin içindeyken düşünmen gereken tek bir şey var, o da ben ne zaman ne dersem onu yapmak. Eğer sana gelme dersem, gelmeyeceksin. Sana eğilmeni söylersem, bunu şikayet etmeden veya tereddüt etmeden yapacaksın. Ve eğer sana bir orgazmın bitip diğerinin başladığını anlayamayacağın noktaya kadar tekrar tekrar boşalmanı söylersem, tam olarak yapacağın şey bu olacak."

Boğuk bir çığlık odayı dolduruyor ve benden geldiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Vay anasını. Seks hiç böyle olmamıştı. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Biriyle yakınlaşmayalı yıllar oldu ama bu daha fazlası gibi geliyor. Etrafımızdaki hava yüklü ve yoğun, vücudum onun dokunuşu altında şiddetle titriyor ve kalbim, kalbim bir sosyopat kendini çok ıslak sıcaklığımıza sürerken yapmaması gereken aptalca küçük taklalar atıyor.

Boku yedim.

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

TOMMY

P içimdeki sanat, onun direncini kırabileceğimi umuyordu. Çok fazla düşünüyor, ona asla gerçekleştirme fırsatı vermeyeceğim bir kaçış planlıyor. Ama benim küçük geyik yavrumun bunu başaramayacağını bilmeliydim.

Benim için işleri kolaylaştırırdı. Eğer yapsaydı, soğuk ve ölü kalbimin her atışında onu ister miydim?

Hayatımın hiçbir versiyonunda geyik yavrumu, onu ilk kez benim olarak gördüğümde çok savunmasız ve korkmuş görünen güzel, kırık kadını görmemiş olacağımı düşünemiyorum. Sahip olduğumu hiç düşünmediğim ruhum onu çağırıyor ve buna karşı koyacak gücüm yok. Neden isteyeyim ki? O lanet olası bir mükemmellik. Ve onun da benim kadar lekeli olduğunu bilmek, geçmişinden gelen bir karanlığın varlığına kazınmış olduğunu bilmek, bunu sadece daha doğru hale getiriyor.

"Tommy," diye ağlıyor. "Lanet olsun. İhtiyacım var... İhtiyacım var-"

Ama ben ileri doğru hamle yapıp sikimi amının ön duvarı boyunca kaydırınca ve boğazından yüksek sesli, nefes nefese bir inilti çıkarınca sözleri kesiliyor.

"Neye ihtiyacın var, Clara? Açgözlü küçük fahişe amcığının neye ihtiyacı olduğunu söyle bana. Bunun için yalvar," diye homurdanıyorum.

Bu sabah ağırdan almaya, dün geceki gibi vahşi bir sikiş yerine ona hak ettiğini vermeye çalışıyorum, ama onu yatağa bastırıp canı çıkana kadar sikmemek, yüzünü yastığa bastırmamak ve nefes almaya çalışırken boğuk çığlıklarından zevk almamak için her türlü kısıtlamayı yapıyorum.

Ama bu sabah değil. Bu sabah ona bunun neden işe yarayacağını hatırlatmak ve küçük güzel kafasında gördüğüm bazı şüpheleri gidermek istiyorum. Doktor ağzını açmamalıydı, ona bunu söylemek onun haddine değildi.

Kurbanlarımı nasıl öldürmeyi sevdiğimi, ve bu onun her şeyi sorgulamasına neden oldu. Şey, bu ve onu takip ettiğim, kanımıza bulanmış aletimle onu becerdiğim ve genel olarak herkesin beni tanıdığı çılgın orospu çocuğu olduğum gerçeği.

"Boşalmam lazım," diye inliyor, sesi nefes nefese ve cehennem kadar seksi. Tanrım, buna alışabilirim. Hayal edebileceğim en iyi yatakta kahvaltı türü. "Lütfen gelmeme izin ver."

Yumuşak etini ısırmadan önce omzuna doğru kıkırdıyorum. Kanın acı tadı dilime geliyor ve biraz daha sertçe ilerliyorum. Tadı o kadar güzel ki. Kalbinden pompalanan öz de dahil olmak üzere her parçasının.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek, Clara."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için kendiliğinden geri itiliyor. Umutsuzluğa kapılıyor ama benim hoşuma gidecek kadar değil. Zorlukla nefes alabilmesini istiyorum. Serbest kalmaya çok ihtiyacı var ve tam oraya gelene kadar boşalmayacak.

"Lütfen, Tommy. Lütfen gelmeme izin ver. Lütfen. Siktir."

Nefesi kesik kesik geliyor ve bu ses sadece sikimin onun içinde şişmesine neden oluyor. Tanrım, o mükemmel. Çok mükemmel.

"Henüz değil." Bir elimi aşırı hassas klitorisini nazıkçe ovma için hareket ettirirken, diğer elimi nabızı avucuma çarpana kadar boğazına doluyorum.

Amcığı etrafımda sıkılaşıyor, ne kadar hafif sıksam da ani oksijen yoksunluğu onu tahrik ediyor ve buna bayılıyorum. Onun da benim kadar sapkın olmasını, benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana sert ve kirli bir şekilde ihtiyacı olmasını seviyorum. Dünyaya gösterdiği iyi kız bir yanılırsa, ama ben daha iyi biliyorum.

"Hmm, benim kirli kızım onu boğmamdan hoşlanıyor," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna karşı, yanıt olarak gelen inlemenin tadını çıkarıyorum. "Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi geyik yavrusu?"

Elim boğazındayken izin verdiğim kadarıyla yastığa doğru başını sallıyor. "Evet," diye direncini kırmaya çalışıyor. "İyi bir kız olacağım."

"Tanrım," diye tısladım.

Bu kelimeler kulağa o kadar da hoş gelmemeli ama geliyor. Kulağa cennet gibi geliyor ve cennetin kapısında yerim olmamasına rağmen bu kadını kollarımda tutmak için her şeyi yaparım. Çünkü o bana dokunduğunda herkes gibi tüylerimi diken diken etmiyor. Fiziksel dokunuş bana yabancı, ama o gelmeden önce gece boyunca başka bir insanı asla tutamazdım, bu da onun benim için ne kadar farklı olduğunu kanıtlıyor.

Boğazının etrafındaki el sıkılaşıyor, nefes almasını biraz daha zorlaştırıyor ve sonra ona vuruyorum, aletim garip bir şekilde sadece benim için yapılmış gibi hissettiren mükemmel amından kayıyor. Sanki o sadece benim için yaratılmıştı.

Bu saçma bir düşünce, özellikle de yaşadığım hayattan dolayı, ama bu duyguya boyun eğmeye fazlasıyla istekliyim. Benim gibi bir adamın yaşamaya hakkı olmayan bir peri masalını yaşamak için. Ben kötü adamım. Çocukların korktuğu bir karakterim ama Clara benden korkmadığı sürece başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.

"Boşalmam gerek," diye boğulur. "Tanrım, lütfen gelmeme izin ver."

"Tanrı değil, bebeğim." Kıkırdıyorum, kulağının altındaki eti ısıyorum. "Aslında tam tersi."

Nefes nefese, ben ona tekrar tekrar çarparken nefesi kesik kesik ve zorlanıyor. Çok yakın, o kadar yakın ki, sanırım tek yapmam gereken ona izin vermek ve o da uçurumun kenarından unutulmaya uçacak, ama henüz yeterince çaresiz değil.

"Tommy," diye ağlıyor.

"Biliyorum bebeğim. Gelmen gerektiğini biliyorum."

Parmaklarımın klitorisi üzerindeki baskısını artırıyorum, ona biraz daha fazlasını veriyorum, onu serbest bırakılması için çok daha çaresiz hale getiriyorum.

"Yapamam. Kahretsin," diye hıçkırıyor, sıcak ıslak gözyaşları yanaklarına düşüyor ve boğazını saran elime damlıyor. "Tutamıyorum."

Tam istediğim yerde ve bunun beni bir pislik yapacağını bilsem de, sormak için can attığım kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülüyor.

"Benden kaçmayacağına söz ver."

Bana söz vermesini istediğim şeyi düşünürken uzun saniyeler boyunca nefes almadığına, hareket etmediğine yemin edebilirim ama beni itmiyor. Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum, çok istekli vücuduna giriyorum, ama gerçekten benden uzaklaşmak isteseydi, bunu yapabilirdi. Yine de bunu yapmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Söz ver, gelmene izin vereceğim."

Tepkisini beklerken hızımı azaltmıyorum, vuruşlarımı eşit tutuyorum ve içinde karşı koyamayacağı yeri hedefliyorum. Er ya da geç, serbest bırakılma ihtiyacı onu daha iyi hale getirecek ve bana istediğim her şeyi verecek. Cehennem gibi manipülatif mi? Kesinlikle öyle. Ama kötülüğün kişileşmiş halinden başka ne bekleyebilirsiniz ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

CLARA

T Kelimelerin dudaklarımın arasından kaçmasına asla izin vermemem gerektiğini bilmeme rağmen söz dilimin ucunda duruyor. Ama yine de oradalar, dökülmek için yalvarıyorlar, böylece bedenimin arzuladığı şeye sahip olabilirim.

Merkezimde oluşan salıverme o kadar güçlü ki, orgazmın gücünden bayılmanın mümkün olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, ama o iş demek.

Bu sözü vermeme ihtiyacı var. Ondan kaçmaya çalışmayacağıma dair güvenceye ihtiyacı var, kaçmam gerekse bile. Onun gibi bir adamla kalmayı gerçekten düşünemem, değil mi? Tabii ki o bir seri katil, tabii ki sert ve kirli sevişmeyi seviyor ve hiç ilgimi çekeceğini düşünmediğim bir sürü sapkınlığı var, ama aynı zamanda bana kalbinin atmasının tek nedeni benmişim gibi bakıyor. Bana böyle bakan, orada olduğunu bilmediğim zamanlarda bile beni koruyan bir adam benim için gerçekten bu kadar kötü olabilir mi?

Tamam, resmen kaybettim. Ama çılgın, seksi, dövmeleli bir psikopat tarafından unutulana kadar sikilmeyi deneyin. Karşı koymak sandığınız kadar kolay değil.

"Clara," diye kulağıma doğru hırılıyor, içime bir ihtiyaç titremesi gönderiyor ve amımın onun etrafında nabız atmasını sağlıyor. Şu anda o kadar büyük hissediyor ki, sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi bedenimi ele geçirmesi, zevk ve acının karışımıyla zonklamama neden oluyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile bunun bir hata olduğunu ve muhtemelen tutamayacağım bir söz verdiğimi biliyorum ama şu anda umurumda değil. Tek , adamın beni boşaltmak onun lanet olası işiymiş gibi içime pompalaması.

Memnun bir sesle inliyor, kalçaları hafifçe dönerek sikinin başının hassas bölgede her geçişine izin veriyor.

İçimdeki sinir yumağı ve ağrıyan klitorisim üzerindeki çabalarını ikiye katlıyor. Şu anda o kadar aşırı uyarılmış durumdayım ki, vücudumun nefes almayı hatırlamasına şaşıyorum ya da belki de bunun tek nedeni, onu da kontrol ettiğini sürekli hatırlatmasıdır, yaralı eli kelimenin tam anlamıyla hayatımı içinde tutuyor.

"Zaten işe yaramazdı, küçük geyik yavrusu. Seni bulurdum. Ne kadar uzağa kaçarsan kaç, benden ne kadar iyi saklanırsan saklan, seni bulur ve ait olduğun yere, buraya sürüklerdim."

Kendi sözüyle canlanan bir korku unsuru var, ama kalbim de göğsümde tekliyor, tüm vücudum duymak istemediğim kelimelerle sıkılıyor.

"Benim için gelmeni istiyorum, pis kız. Küçük sürtüğümün sikimin üzerine boşalmasını istiyorum."

Daha kulağıma fısıldamayı bitirmemişti ki bedenim patladı, milyonlarca parçaya bölündü ama beni saran güçlü kollar tarafından bir arada tutuldu. Boğuk bir inilti odayı dolduruyor, belli belirsiz benimkine benzetiyorum ama sestem utanamayacak kadar kaybolmuş, bunalmış durumdayım.

Tommy ölçülü vuruşlarla hareket ediyor, güçlü kolları beni hareketsiz tutuyor, vücudumdaki son serbest bırakma zerresini sanki bu onun lanet olası yaşama sebebiymiş gibi koparıyor ve ben kendimi isteyerek ona teslim ediyorum, ona istediği şeyi ve bir başkasına vermek için can attığım şeyi veriyorum. Ve bu, kendimi en özgür hissettiğim andı.

"Tanrım, Clara," diye homurdanıyor. "Benim için parçalanman hayatımda gördüğüm en seksi şey ve boşalırken amcığının sikime yapışması, kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Hamleleri sertleşiyor, kendi boşalmasını kovalarken vücudu benimkinin arkasında şiddetle sarsılıyor. Mükemmel ritmi pencereden dışarı çıktı, ama eli hala boğazımı sıkıca tutarken diğeri seksimi sahiplenici bir şekilde kavıyor. Orgazmımın ardından gelen parıltıda bile bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkındayım. Ama umurumda değil.

Tommy'nin siki inanılmaz derecede büyüyor ve ağrıyan amım itiraz ediyor, ama hareket etmeye çalışmıyorum çünkü acıdan hoşlanıyorum. Tanrım, boku yedim.

"İçin hazır mısın, pis kız?" "Evet," diye törpüledim.

"Her sabah seni benimle dolduracağım, böylece bütün gününü sana yaptıklarımı düşünerek, sikimi hissederek, döllerimi arzulayarak geçireceksin."

Kulağımın kabuğuna doğru hırlıyor ve bir şekilde iğrenç sözleri bitkin bedenimi hayata döndürüyor.

Bırakın birden fazla kez boşalmayı, seks sırasında bile hiç boşalamadım ve belki de bu yüzden kaçmayacağıma söz verdim çünkü aklımın bir köşesinde, yeryüzünde bana böyle hissettiren kimsenin olmadığını fark ettim. Beni bu kadar *canlı* hissettiren kimse yok.

"Siktir, Clara. Benimle geleceksin." "Gelemem."

"Gelecek hafta gelmek istiyorsan gelebilirsin ve geleceksin de."

Gözlerim açıldı. Bunu yapamaz, değil mi? Yani, kana takıntılı erkekler olduğunu düşünmüyordum, ama bu konuda yanlış olduğum kanıtlandı, bu yüzden gerçekten isterse bunu yapmasının tamamen mümkün olduğunu varsayıyorum.

Parmakları kabaca klitorisimin üzerinde geziniyor. Vücudum bu kadar mutlu olmasaydı, sanırım acırdı, ama beni zaten ıslattığı zevk daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Şimdi, Clara. Hemen şimdi gel," diye sıkılmış dişlerinin arasından bağıyor.

Tüm vücudu gergin, acı verici olduğuna bahse girebileceğim kadar sıkı bir şekilde sarılmış, ama yine de başka bir serbest bırakma yeteneğimden şüphe duyuyorum, özellikle de sonuncusunun ne kadar yoğun olduğundan sonra.

Başımı yastığa doğru sallıyorum. Ağladığımı fark etmediğim gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bu çok fazla," diye hıçkırıyorum.

"Yanılıyorsun, küçük geyik yavrusu."

Tommy'nin boğazımdaki eli sıkışıyor ve görüşümde yıldızlar dans ediyor. Niyeti çok açık. Nefes almak istiyorsam, önce ben gelmeliyim. Söylenmemiş bir tehdit beni onun etrafında kenetliyor.

"Asla yeterli olmayacak. Sikimi senin daracık amına gömüp ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, asla yetmeyecek. Senden ne kadar orgazm çıkarırsam çıkarayım, yetmeyecek."

Homurtuları zar zor insani, hareketleri sarsıntılı ve aceleci, ama bir şekilde kombinasyon beni tam orada tutuyor. Düşersem hayatta kalacağımdan emin olmadığım bir uçuşumun tam kenarında.

"İşte bu, benim güzel küçük sürtüğüm, o daracık amcığını etrafıma sıkıştır. Benimle aynı anda parçalandığını hissetmek istiyorum."

Bu sözler beni uçuşuma sürüklüyor. Onun benim üzerimde olduğu gibi benim de onun üzerinde aynı güce sahip olduğumu kabul etmem beni bir uçuşuma sürüklüyor.

zevk, orgazmımın gelgitleri ve akışları üzerime çöküyor ve zar zor nefes alabildiğim gerçeği her şeyi yükseltiyor gibi görünüyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki arkamdaki kükremeyi, Tommy'nin tüm vücudunun kasılıp gevşemesini ve sikiinin içimde kalınlaşıp şiddetle zonklamasını neredeyse kaçırıyorum. Ve ne kadar mücadele edersem edeyim, aslında bu adamdan uzaklaşmak istemediğimi fark ediyorum. Gerçekten istemiyorum.

Çünkü hayatımda ilk defa biri beni gerçekten önemsiyor. Elbette, neredeyse bir yıl boyunca beni takip eden sosyopat bir seri katil. Ama hey, dilenciler seçici olamaz.

Aşağı inerken benden uzaklaşmıyor, bu geçmişimde erkeklerle hep alışkın olduğum bir şeydi. İşlerini bitirdikleri anda fiziksel dokunuşa ihtiyaç duymuyorlar. Sırt üstü dönmeyi, kollarını yüzlerine vurmaya ve siz İYE olmamak için temizlenmek ve işemek üzere tuvalete giderken sizi dinlemeyi tercih ediyorlar. Çok romantik.

Ama tabii ki Tommy farklı. Sanki kollarında tuttuğu en değerli şeymişim gibi beni göğsüne yaslıyor. Daha önce boynumda olan eli beni yerinde tutmak için vücudumdan aşağı doğru hareket etti ve diğeri hala sahiplenici bir hareketle amımı kavıyor. Aleti hâlâ içimde duruyor ve birbirine karışmış salgılarımızın kalçalarımın arasından aşağıya damlamasını engelliyor.

"Bundan sonra işe gitmek için alarmını yarım saat erkene alman gerekecek," diye mırıldanıyor, yüzünü enseme yaslıyor ve hafif bir iç çekiyor.

"Neden?"

"Çünkü her sabah bu şekilde uyanıyoruz."

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

TOMMY

I Yirmi dört saatten az bir süre olmasına rağmen sanki sonsuza kadar buradaymış gibi hissediyorum. Benim alanımda çok iyi görünüyor, sanki buraya aitmiş gibi ve belki de öyle. Belki de hep öyleydi. Çünkü ben neredeysem o da oraya ait.

Clara bir elinde kahve, kanepenin köşesine kıvrılmış. diğesinde iş telefonu, ilgilenmesi gereken bazı e-postaları yanıtlıyor. Ama tişörtlerimden birinin içinde sakın ve evinde gibi görünüyor. Hayal görüyor olabilirim ama şu anda kendi dairesinde olduğundan daha rahat görüldüğünü söyleyebilirim. Ama aceleci davranmamaya çalışıyorum.

Benimle her adımda savaşıyor çünkü o böyle biri ve başka türlü olmasını da istemezdim. Çünkü bu mücadele olmasaydı, siyah kalbimi ele geçiren kadın olamazdı.

Mutfaktan onu izliyorum, gözlerim yaptığı her şeyle dikkatimi çeken bu güzelliğe takılı kalıyor. Kupayı dudaklarına götürüşü ama bir yudum almadan önce kafeini koklamak için duraklaması. Sinir bozucu bir şey okuduğunda kaşlarının nasıl birbirine yaklaştığını. Ve ona kaba davranmamdan dolayı ağrıdığı için birkaç dakikada bir nasıl ayaklarını sürüyerek dolaştığını.

Onun burada olması beni rahatlatıyor ve dün gece tanıştığımızdan beri aylardır ilk kez kendi yatağında normal bir saatte uyudum. Normalde onun işte güvende olduğunu öğrendikten sonra uyurum ve o zaman bile bazen onu Frost Industries güvenlik sisteminden izlemeyi tercih ederim. Ama dün gece Clara kollarımdayken gece boyunca uyudum. Dahası, huzurlu uykumu bozan kâbuslar da yoktu; sadece sıcak tenini tenime bastırıyor ve dudaklarıma bir gülümseme getiren hafif horultular duyuyordum.

Mutluluk böyle bir şey mi?

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı çünkü bu duyguyu hiç tanımadım. Ailem ben küçükken öldü ve onları hatırlamıyorum. Sanırım mutluyduk ama tek hatırladığım, büyükannem ve büyükbabam beni yetimhaneye bıraktığında yanımda kalan eski bir fotoğraf. Onları suçlamıyorum. Suçlamalıyım ama suçlamıyorum.

Çılgın bir çocuktum, her şeye karışıyordum ve onlar da benim peşimden koşmak için çok yaşlıydılar. Altmışlı yaşlarına geldiklerinde üç yaşında bir çocuk sahibi olmayı beklemiyorlardı ve birkaç ay sonra beni yaşadıkları yerden iki eyalet ötede, Chicago'da bir yetimhaneye bıraktılar, yanlarında bir spor çantası dolusu kıyafet ve ailemle benim bir fotoğrafımızdan başka bir şey yoktu.

Ondan sonra tek bildiğim acı oldu. Yıllarca koruyucu ailelerin yanında sadece maaş için kaldım, hayatta kalmama yetecek kadar beslenemedim. Haddimi aştığım her an dayak yiyordum ve bu son evden önceydi. En kötüsünden. Orada gördüğüm şeyler, o insanların yaptıkları, uzun süre düşünmeme izin verirsem hala midemi bulandırıyor.

"Daha ne kadar orada durup bakacaksın?" Clara telefonundan başını kaldırmadan şaşkınlığımı bozuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kahretsin, ona tekrar ihtiyacım var. Ellerini arkadan bağlamak, dizlerinin üstüne çöktürmek ve gözyaşları yanaklarından süzülene kadar yüzünü sikmek ihtiyacı neredeyse bastırıyor. Ama bu bekleyebilir.

"En az yarım saat daha," diye karşılık veriyorum.

Clara başını sallıyor, gülümsemesi daha da büyüyor ve elimde olmadan kendi gülümsememin onunkini yansıtmaya izin veriyorum. O kadar güzel ki ve onun burada olması yapbozun eksik parçası gibi. Neredeyse mecbur bırakıldığım hayattan kaçtım, kana susamışlığımı tatmin etmek için kötü şeyler yapan iyi insanlar için çalışıyorum ama eksik olan tek şey o.

Benim geyik yavrum.

Tezgâhı itiyorum, aramızda bir an daha bu kadar boşluk olmasına dayanamıyorum. Benim alanıma girdiğinde ona saplantımın yatışacağını düşünmüştüm ama daha da derinleşti. Çekirdeğimin derinliklerine işliyor ve beni öyle sıkı tutuyor ki istesem bile kaçamıyorum.

Gözleri her adımımı takip ediyor, ona yaklaşan canavara karşı temkinli ama korkmuyor ve dürüst olmak gerekirse, hiç korktuğunu sanmıyorum. Belki de derinlerde bir yerde, bilinçaltı benim soğuk, ölü ruhumu kendisinin diğer yarısı olarak kabul etti.

Sediri önüne çekip oturduğumda telefonu unutulmuş oluyor ve dikkati sadece bana yöneliyor.

"Kurallarını tartışma zamanı, küçük geyik yavrusu."

Kupayı elinden alıyorum, böylece kaçınılmaz olarak hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde kafama fırlatabileceği bir şey daha eksilmiş oluyor. Bunun kolay olacağına dair hiçbir hayalim yok ama eğer bu sabah bir şey olduysa, buna değer.

"Kurallara ihtiyacım yok." Kaşlarını çatıyor.

Kıkırdıyorum ve avuçlarımı çıplak bacaklarına koyuyorum, süt gibi teni dokunuşumun altında yumuşuyor. Gece ve gündüz gibiyiz, iyi ve kötü, sert ve yumuşak, ama bu bilgiyle bile gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Kendi akıl sağlığımdan başka bir sebep yoksa, kesinlikle yaparsınız."

Clara gözlerini deviriyor, bıkkınlığı yumuşak yüz hatlarından belli oluyor ama cevap vermiyor. Sadece dudaklarını büzüyor ve devam etmemi bekliyor.

"Gözlerini devirmek yok." Kalçasına hafifçe vuruyorum. "Bu birinci kural. Ayrıca nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve her zaman ne yaptığını bilmek istiyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. "Tommy, bu tamamen mantıksız."

"Hayır, geyik yavrusu. Seni bu daireye kilitleyip kaçmanı ya da yardım çağırmanı engellemek mantıksız olur ki bu kuralı ihlal edersen ben de öyle yapacağım."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ama devam etmeden önce ona itiraz etme şansı vermiyorum.

"Normalde makul bir adam değilim Clara, ama seninle deneyeceğim. Bana bir şey için gelersen ve benim ilk tepkim hayır demek olursa, önemini açıkla ve ben de ikimizin de mutlu olacağı bir çözüm bulmaya çalışayım. Sen duştayken Snow'la konuştum ve babanı bulana ve tehlike geçene kadar buradan çalışmak istersen, yüz yüze görüşmeleri memnuniyetle halledebileceğini söyledi."

Tartışmak için ağzını açtı.

"Ama ona muhtemelen her gün ofise gelmek isteyeceğinizi ve Everett'in kurduğu güvenlik seviyesi göz önüne alındığında bu konuda rahat olduğumu söyledim."

Daha önceki endişesini dile getirmesine izin vermek için duraklıyorum ama o sessiz kalıyor. "Yatak odasında, söylediğim zaman söylediğimi yapacaksın, yoksa cezalandırılırsınız. Eğer bir şey canınızı yakar, sizi rahatsız eder veya sizi korkutursa

"kırmızı" diyeceksin ve ben de yaptığım işi hemen bırakacağım. Ve ben sana açıkça söylemedikçe gelmeyeceksin.

"Bu kurallar sizi kızdırmak ya da rahatsız etmek için konulmamıştır. Sizin güvenliğiniz ve korunmanız için varlar."

Uzun, siyah kirpiklerinin altından beni izliyor ama cevap vermesi dakikalar alıyor. "Neyiz biz? Çıkarları olan arkadaşlar mı? Yatağı paylaşp sevişen ev arkadaşları mı? Birbirimize rahatsızlık mı veriyoruz?"

Bir kahkaha hırıltıya karışıyor. Gerçek şu ki, benim var olma sebebim haline gelmişken, sikimi sokmam için sıcak bir bedenden başka bir şey olmadığını düşünmesi hem gülünç hem de sinir bozucu.

"Biz bundan çok daha fazlasıyız, Clara."

Gözleri belirsizlikle parlıyor, ama bu uzun sürmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. "O zaman ben senin için neyim?" diye fısıldıyor, dolgun dudaklarını ıslatırken sesi şüpheyle kalınlaşıyor.

"Sen benimsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

CLARA

B Tommy ile birlikte olmak şaşırtıcı derecede normal hissettiriyor. Mesleği ve insan hayatını hiçe sayması göz önüne alındığında bu çok saçma. Ama yalnız kaldığımızda farklı biri oluyor.

Frost Industries binasının lobisinde yürürken içimden gözlerimi deviriyorum. Şık, temiz çizgiler ve modern vurgular etrafımı sarıyor. Ayaklarımın altındaki cam duvarlar ve parlak beyaz fayanslar beni her zaman topuklu ayakkabılarımın bu alanda tıkırdadığı ve hayatımı sonsuza dek değiştirdiği ilk güne geri götürüyor. Ama şimdi farklı hissediyorum. Sanki Tommy ile birlikte olmak bu kadar kısa bir süre içinde beni bir şekilde değiştirmiş gibi. Bu tamamen saçma bir düşünce değil çünkü dün sabah onun kollarında uyandığımdan beri kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.

Ancak zehirli bir erkekle çıkmış olan her kadın kendi kendine onlarla farklı olduğunu söylemiştir ve nefes almak kadar doğal gelse bile bu anlatıya inanacak kadar aptal olmamalıyım.

İzlendiğimi hissederek derim diken diken oluyor ve bakışlarımı kalabalık lobide gezdiriyorum. Son birkaç aydır yaşadığım hislerden farklı değil, dışarıda birilerinin olduğunu bilmek ama onları asla yakalayamamak. Ama bugün farklı bir şey var ve midemi rahatsız edici bir şekilde bulandırıyor. Tommy beni izleyeceğini gizlemedi, ama onun o olduğunu anlayabileceğimden eminim.

Kapılardan geçip asansörlere doğru ilerlerken bu düşünceyi kafamdan kovuyorum. Hayal gücümü serbest bırakıyorum. Tommy'nin orada olduğunu biliyorum, tabii ki zihnim bana birinin beni izlediğini söylüyor.

En üst kata ulaşıyorum ve doğruca Wynter'ın ofisine gidiyorum, kısa bir süreliğine de olsa kendi ofisim gibi düşünmeye başlamalıyım. Altı

Tam olarak aylar.

O konuşmanın nasıl hatırlayınca başımı sallıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Wynter dört hafta içinde işinin başına dönmeye kararlıydı, Everett ise en az bir yıl izin almasını talep ediyordu. Altı ayda uzlaştılar ama Wynter'ın bir hafta içinde işe geri döneceğinden şüpheleniyorum. A tipi bir kişiliği var ve Snow'a ve bana çok güvenmesine rağmen, bırakmakta zorlanıyor.

Çantamı henüz yere bırakmıştım ki arkamdan biri boğazını temizledi ve döndüğümde Storm ve Snow Saint James'in kapıda dikildiğini gördüm. Storm, sanki vücuduna dikilmiş gibi tam oturan özel dikim bir takım elbise giymiş, olduğu CEO'nun her bir parçası gibi görünüyor. Gri gözleri onunla ilk tanıştığımdaya olduğundan daha kibar. Nişanlısı hayata bakış açısını değiştirmiş ve son birkaç ay içinde birlikte çalışmayı çok daha kolay hale getirmiş.

Snow'un çiçekli elbisesi kıvrımlarını belirginleştiriyor, vücudu hayal edebileceğim kadar mükemmele yakın. Buz mavisi gözleri kız kardeşlerine çok benziyor ve sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor.

"İçeri girebilir miyiz?" Işıl ışıl gülümsüyor.

"Elbette," diyorum hemen ve masanın arkasına oturuyorum.

Hayal bile edemeyeceğim bir özgüvenle odaya , ama yine de bunun için yaratılmışlar. Tüm hayatları onları şu anda bulundukları yere getirdi. Benimki, beni hiç hakkım olmayan bir koltukta bulan bir dizi kayalık yol ve tökezleme oldu. Ama Wynter bu rolü yapabileceğime inanıyor ve bana olan inancı çok alçakgönüllü.

Karşıma oturdular. Snow bir bacağına zarifçe diğerinin üzerinden geçirirken, Storm vücudunda gerginlik olmadan koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Sadece gelip ilk gününde nasıl hissettiğini görmek istedik." Snow sırtıyor. "Beklediğimden birkaç hafta erken olduğunu biliyorum."

"Kendimi iyi hissediyorum." Başımı sallıyorum ve titreyen ellerimi kucağıma koyuyorum. "Wynter nasıl? Bebekle tanıştın mı?"

Storm'un gözleri yeğeninden bahsedince parlıyor ve yemin ederim ki kendi yumurtalıklarım bu manzara karşısında patlıyor. Büyük, kötü Storm Saint James'in küçük bir çocuğa karşı zaafi olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Çok güzel," diye cevap veriyor hemen, Snow'a fırsat vermeden. "Ve çok küçük. Wynter her şeyi olduğu gibi anneliği de benimsedi. Sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi, ve Everett

"Bu adam hayatı boyunca bir gece daha uyumayacak. Çok stresli."

Kıkırdıyorum, son sekiz aydır nişanlısının üzerine nasıl titrediğini hatırlamak bana yeni babanın davranışları hakkında mükemmel bir fikir veriyor.

"Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. Cuma gecesi... stresliydi."

Wynter kasılmalarla başa çıkmaya çalışırken ve Everett onu kucağına alıp hastaneye götürmenin eşiğindeymiş gibi görünürken ikisine de hakemlik yapmak zorunda kaldığım için değil.

"Burada onlarla birlikte olduğunuz için çok minnettarız. Onları ziyarete gitmelisin! Wynter seni görmeyi çok istediğini ama sana ulaşamadığını söyledi." Kaşları birbirine yaklaşıyor ve Storm bana bilmiş bir bakış atıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Bazı kişisel meselelerim çıktı ve Tommy güvenlik nedeniyle telefonumu aldı. Yine de iş telefonum hâlâ yanımda."

Snow şaşkınlıkla aramıza bakarken Storm sessizce kıkırdıyor.

"Dün aradığında tuhaf olduğunu düşündüm," diye düşünüyor. "Sadece düşündüm... aslında ne düşündüğümü bilmiyorum. Elijah bir pislik gibi davranıyordu ve benim de dikkatim dağılmıştı."

"Her zaman öyle değil mi?"

Storm sorar. Kadın omuz silkiyor. "Haklısın."

Saint James kardeşlerin etkileşimini her zaman ilgi çekici bulmuşumdur çünkü kız kardeşlerim ve ben hiç böyle değildik. Gerçi bunun muhtemelen nasıl yetiştirildiğimizle ve babamızın bize aşıladığı korkuyla çok ilgisi vardı.

Derin bir nefes alıyorum ve dudaklarımdan dökülmek üzere olan kelimeler için kendimi hazırlıyorum. Ülkenin en güçlü adamlarından birine sormak üzere olduğum şeyi sormaya hakkım yok, ancak bu hafta sonu ile ilgili bir şey bana cehennem hayatından kaçan kadını hatırlattı ve bir başkasına düşmemeye niyetliyim.

"Tommy'nin beni takip ettiğini biliyor muydun?"

"Tommy onu takip mi ediyordu? Bunu ilk kez nasıl duyuyorum? Neden onu takip etsin ki?" Snow'un soruları, sanki dünyadaki tüm cevaplar ondaymış gibi, ağabeyini çileden çıkarıyor.

"Elijah'ın seni on yıl boyunca takip etmesiyle aynı sebepten sanırım." Cevabı basitti ama Snow anlayışlı bir tavırla koltuğunda geriye yaslandı.

"Bebeğim, boku yedin." Yarı güler. Bunu kötü bir şey olarak söylemiyor. O ve Elijah tanıdığım en mutlu evli insanlardan biriyken nasıl kötü bir şey söyleyebilir ki? Ama aynı zamanda onun güvenliği konusunda tamamen mantıksız, tıpkı Tommy'nin benim güvenliğim konusunda olduğu gibi.

Storm başını sallıyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bilmeni isterim ki Clara, eğer Tommy herhangi bir şekilde sana zarar verecek bir şey yaparsa, bana gelebilirsin ve ben de icabına bakarım. Bir süredir ailemizin bir parçasısın ve yardım için her zaman bize gelebileceğini bilmeni istiyorum."

Sözleri beklenmedikti ama hissettiğim belirsizliğin bir kısmını giderdi.

"Tommy'nin sizi kasıtlı olarak inciteceğini sanmıyorum, bunun için fazla takıntılı, ama değil..." Bir an için sözlerini düşünüyor. "İnsanlarla etkileşime alışık değil. Uzun yıllardır bizimle birlikte ve daha önce de kadınlara ilgi duyduğunu görmüştüm ama bu hiçbir zaman seninle olduğu ölçüde olmamıştı. Everett bir süredir duruma göz kulak oluyordu ve Tommy'nin yaptığı tek şey seni güvende tutmaktı."

Niyetinin kötü olduğunu düşündüğümünden değil, ama nedense Storm'un sözleri güvenlik kameralarını bulduğumdan beri karnımda biriken endişeyi biraz olsun yatıştırıyor.

"Tommy senin özel hayatında bazı şeyler olduğundan bahsetti," diye başlıyor Snow. "Sizi güvende tutmak için Frost Industries'in tüm kaynaklarını arkasına aldığı bilmenizi isterim. Eğer bir süreliğine izne ya da evden çalışmaya ihtiyacın olursa, lütfen bunu yapmaktan çekinme. İşiniz ve şirketteki pozisyonunuz güvende."

"Bu konuda, Wynter doğum izninden döndükten sonraki niyetlerinizi konuşmak istiyorum. Altı ay uzakta olduğunu biliyorum ama döndüğü zaman için bazı şeyleri değiştirmeye başlamak istiyorum," diyor Storm.

"Onun asistanlığına geri döneceğimi düşünmüştüm."

Storm başını sallıyor, gülümsemesi giderek büyüyor. "Hayır, Clara. İlk günden beri senin için daha fazlasını istedik. Sadece bunu yapabileceğini anlamam için sana zaman tanıyorduk. CFO olarak görev yapmayı kabul eder etmez, senin için nasıl üst düzey bir pozisyon yaratabileceğimizi düşünmeye başladık."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum.

Snow sırtıyor, heyecandan elleri kucağında birbirine dolanmış. "Şirketimiz için çok çalıştın Clara. Saklandığın için

Son birkaç yıldır asistanlık rolünün ardında, sizin kaptan köşkünüzün dışında ne kadar çok şey yaptığınızı bilmiyoruz."

Storm başıyla onaylıyor ve benim nutkum tutuluyor. Her zaman elimden gelenin fazlasını yaptım, ama bunu sessizce yaptım çünkü sadece öne geçmeye çalıştığımı düşünmelerini hiç istemedim. Ama sanırım bunu gördüler. "İK ile bazı şeyleri hala sonuçlandırıyoruz, ancak buna açıksanız, topu yuvarlamaya devam edeceğiz."

"Pozisyon ne olacak?" Sesimin titremesinden nefret ederek soruyorum.

Snow bana "Sen bu rolü üstleneceksin ve Wynter da işletme müdürü rolüne geçecek" dedi.

"Peki ya Bill?"

"Emekli oluyor. Henüz bir açıklama yapmadı ama Noel'den önce bana niyetini bildirdi ve biz de işleri yoluna koymaya başladık," diyor Storm.

Nutkum tutuldu. Çok suskunum. Diplomama rağmen kişisel asistanlıktan öteye geçiç düşünmemiştim. Ama Russo ve kuzenleri Wynter'ı aramak için buraya geldiklerinden beri işler değişti ve hayatımda ilk kez başarı ihtimalinin üzerime izin veriyorum. Babamın tüm çocukluğum boyunca bana hissettirdiği o zayıf küçük kız değilim. Dışarı çıktım. Koştum. Kendimi üniversiteye verdim. Ülkenin en saygın teknoloji şirketinde kendime bir iş buldum. Ve CEO'nun karşısında oturup bana sadece yapabileceğim değil, aynı zamanda şu anda rol aldığım bir iş teklif ettiği noktaya kadar değerimi kanıtladım.

Daha iyi şeyler bir araya gelebilsin diye hayatınızın parçalandığı hissine kapıldığınız oldu mu hiç? Çünkü geçen hafta yaşadığım olaylara bakılırsa, belki de bana olan budur.

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

TOMMY

I Bu sabah Clara'yı işe bıraktım ve o zamandan beri avlanıyorum. Ace bana Clara'nın arandığı yerin koordinatlarını gönderdi. yapılmış, ama sadece boş bir daireydi. On yıldan uzun süredir bozukmuş gibi kokan eski bir buzdolabından başka bir şey yoktu.

Etrafı parmak izi için taradım ama bir şey bulamadım, bu da başlı başına şüpheli bir durum. Suçluların anlamadığı şey de bu. Dairelerde parmak izi olması gerekir. Tamamen silinmemeli, sadece dokunduğunuz yerler temizlenmeli.

Aptallar.

Ama Mack Johnstone'un aptalın teki olduğunu zaten biliyordum. Lombardi ailesiyle yatağa girip onlardan çalabileceğini düşünmenin tek yolu bu.

Ace bana birkaç adres daha gönderiyor, her birini kontrol ediyorum ve boş olduklarını görüyorum ve birini bulduğum tek yerde, aklını kaçırmış bir meth kafası var. Gri, dağınık saçları cam gibi gözlerini örtüyor ve kızgın izler yaşlanan cildini bozuyor. İşte bu yüzden uyuşturucudan nefret ediyorum. Pek çok nedenden biri sanırım, ama listenin başına yakın. Bir insanı normal, mantıklı bir insandan, bir sonraki kafayı bulmak için annesini öldürebilecek birine dönüştürebiliyorlar.

Ama bu benim Clara'ya olan bağımlılığımдан farklı mı? Onu güvende tutmak için kimseyi öldürmez, her şeyi yapmaz mıydım?

Meth kafası konuşmaya başladığında içsel düşüncelerim kısa kesildi, sesi boğuk ve anlaşılması zor, ama yavaşça ona doğru ilerliyorum, böylece

Onu ürkütmemek için. Eğer Clara'nın babasını bulmama yardım edebilecek bir bilgisi varsa, bunu hemen bana söylemesini istiyorum.

"Adam," diye saçmaladı. "Sessiz kalmam için bana uyuşturucu verdi."

İyi iş çıkarıyorsun, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Bir kız olduğunu söyledi. Onu kötü insanlardan uzak tutması gerekiyormuş.

Bir katilden uzakta."

Kendi ayaklarının üzerinde tökezliyor, yıpranmış ayakkabıları onları soğuktan korumak için hiçbir şey yapmıyor, ama umursamıyor gibi görünüyor ya da onları hissetmiyor. Her iki durumda da, yırtık paltosu ve eski püskü pantolonu onu sıcak tutmak için hiçbir şey yapmıyor olamaz.

"Adam sana nereye gideceğini söyledi mi?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde soruyorum. Ama heyecanım artmaya başlıyor. Avlanmak her zaman en sevdiğim kısım olmuştur ve bu adamın bana vereceği herhangi bir bilgi işe yararsa, bundan sonra gelecek her şeyi çok seveceğim.

"Başka bir adam geldi. Kızgın görünüyordu. Gitmeleri gerektiğini, takip edildiklerini söyledi." Gözleri benimkilerle buluşuyor ama sanki içime bakıyor gibi. "Bu o mu?"

Bilinçli bir karar vermeden önce silahıma uzanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, vücudumu kapı ile meth kafası arasına koyuyorum, her biri kendi silahlarını çekmiş iki adamla göz göze geliyorum.

"Sanırım Tommy Hart," diyor ilki ve ben onun Mack olduğunu hemen anlıyorum. Benim geyik yavrumunkiyle aynı tonda olan gür kahverengi saçları dışında kızına hiç benzemiyor. Mavi gözleri Clara'nın kahverengileriyle tam bir tezat oluşturuyor ve yuvarlak yüzü Clara'ninkine hiç benzemiyor.

"Mack," diye bağıryorum, bir adım geri çekilip adamı duvara çarpıyorum. Bu işe bulaşmayı hak etmiyor. Tek suçu bir sonraki uyuşturucu ihtiyacıydı ve her zamanki gibi bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı, hiç tanımadığı bir adamı satmak da buna dâhildi.

"Seni yalnız yakalamanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama sen her zaman biraz yalnız kurt oldun." Sözleri doğrudan ve anlamlarını gözden kaçırmak zor. Beni araştırıyormuş ve bunu bana söyleyerek ne kadar bağlı olduğunu göstermiş oluyor. Ne yazık ki ben de onu araştırıyordum. Ace bana bu şerefsiz hakkında bulabildiği her bilgiyi gönderdi ve o da onlardan biri.

Kadınlara saldırı ve darp. Uyuşturucu kaçakçılığı. Cinayete teşebbüs. Cinsel saldırı. Dürüst olmak gerekirse, bu amcinin tutuklanmadığı şey

yapıyor. Ama asıl ilginç olan her suçlamadan nasıl sıyrıldığı. Sanırım yüksek mevkilerde arkadaşların olması işe yarıyor. Sadece onun gibi düşük seviyeli bir oyuncuya neden bu kadar çok yardım ettiklerini anlayamıyorum. Onun yaptığı pislikleri yapabilecek yüzlerce adam varken neden onu kurtarmakla uğraşıyorlar ki?

Dahası da var ama Ace'in henüz bunu çözecek zamanı olmadı.

Bu kadar yardımcı olmasına şaşırdım. Paylaştığımız koruyucu aileden kaçtığımızdan ve koruyucu kız kardeşimizi kaybettiğimizden beri aramız pek iyi değil. Ama sanırım Clara'da onu görüyor ve bu yüzden onu güvende tutmama yardımcı olmak için her şeyin ötesine geçiyor.

Her boş dakikasını karşımda duran pisliğin izini sürerek geçirmenin yanı sıra Lombardi ailesini de araştırıyor. Şu anda onlar için kimlerin çalıştığını, Clara yaralandığında onlar için kimlerin çalıştığını, zayıflıklarını ve düşmanlarını öğreniyor. Genelde böyle şeyler için para alır ama dün gece hesabına yarım milyon aktardığımda bir saat sonra geri geldi.

"Bulunmak istediğimi hiç düşündün mü?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

Bu salak ve arkadaşının silah olsun ya da olmasın beni alt etme şansı yok ve eğer bunun kolay olacağını düşünüyorlarsa, tahmin ettiğimden daha aptallar.

"Kızımı beni aramaya gelecek kadar uzun süre bırakmana şaşırdım. Duyduğuma göre, küçük kızıma oldukça aşıkımsın."

Ağzından çıkan her kelime gözümün kızarmasına neden oluyor. Üzerine yağdırdığı cehennemden, ondan çaldığı çocukluktan ve her gün yaşadığı travmayla kendine zar zor kurmayı başardığı gelecekten sonra ona böyle demeye hakkı yok.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Mack ve..." Diğer adama elimle işaret ediyorum.

Kaslı biri olduğunu varsayıyorum ama önemli biri olma ihtimaline karşı Ace'in takip edebileceği bir isim olsun istiyorum. Adam kırklı yaşlarının ortalarında ve Mack'ten yarım ayak daha uzun, muhtemelen en az altı-beş boyunda. Koyu renk saçlarının yanları ağarmış, sakalında da gri lekeler var. Ama benim ilgimi çeken şey, alnından yüzünün sol tarafına doğru uzanan ve perili yeşil gözlerini zar zor kaçıran yara izi.

"Kimliğinin konuyla ilgisi yok," diye tersliyor Mack. "Kızımı teslim ederek bana yardım edebilirsin. O ne seninle ne de Saint James ailesiyle Chicago'ya ait değil."

Kıkırdıyorum, kendi kulaklarım için bile alçak ve tehlikeli bir ses. "Onu benden aldığını düşünmen benim hakkımda ne kadar az şey bildiğini kanıtlıyor."

"Tam tersine. Senin hakkında çok şey biliyorum. Çocukken yetim kalmışsın. On altı yaşındayken kaçtığın son aileye kadar grup evleri ve koruyucu aileler arasında gidip geldin. O zamandan beri Saint James ailesi için sorgulayıcı olarak çalışıyorsun. Angelo Russo tarafından rehin tutulduğunda Clara'yı saplantı haline getirdiniz ve onu kurtaran siz oldunuz. Başlangıçta, sadece onu güvende tutmak, çileden sonra iyi olduğundan emin olmak içindi, ama kısa sürede dairesine kameralar yerleştirmeye ve geceleri onu uyurken izlemek için içeri girmeye kadar tırmandın." Sırıttıyor. "Nasıl gidiyorum?"

Yüzümü nötr tutuyorum, şaşkınlığımı belli etmiyorum, her ne kadar biraz hediyeden daha fazlası olsa da. Ace dışarı çıkar çıkmaz ikimizi de kamu kayıtlarından silmek için elinden geleni yapmışken, o benim geçmişim hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Bu kaçış planımızın bir parçasıydı. Defolup gitmek ve ortalıktan kaybolmak.

"Dilini kedi mi yuttu?"

"Hayır. Sadece çocuklarını kullanan ve istismar eden düşük seviyeli bir haydutun bu tür bilgileri elde etmek için nasıl yeterli güce sahip olduğunu merak ediyorum."

"Her şey kimi tanıdığınızla ilgili. İşiniz gereği bunu bildiğinizi düşünmüştüm."

Gözlerim adamlar arasında gidip geliyor. Onlar daha silahlarını kaldırmaya fırsat bulamadan iki el ateş edebilirdim ama Clara'yı bulmak için bu kadar uğraşmasının bir nedeni var ve gölgelerde gizlenen daha fazla tehlike olması ihtimaline karşı işin aslını öğrenmeliyim.

"Clara'yı götürmüyorsun," diyorum, tartışacaklarını bildiğim halde tartışmaya yer bırakmadan.

Gözleri kararıyor ve parmağı tetiğin üzerinde sıkılaşıyor. "Tartışacak durumda gibi görünmüyorsun."

Dudaklarımın kenarlarında bir sırıtma beliriyor, zalim gülümseme dişlerimi ortaya çıkarıyor. "İşte profilin de bu konuda başarısız oldu. Ben bir hamamböceği gibiyim, Mack. Gezegende beni alt edebilecek hiçbir şey yok."

Sonra ikisinin de dizlerine birer el ateş ederek ikisini de etkisiz hale getirecek kadar zaman kazandım. İçeri ilk girdiğimde gördüğüm ipi kaptım ve Mack'in önünde çömelmeden önce ikisine de kaçmaya çalışma şansı vermeden onları hızla zapt ettim.

Çenesini parmaklarımın arasında sertçe kavıyorum. "Kızını bir daha asla incitmeyeceksin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

OceanofPDF.com

CLARA

Work uçar. Bir bakıyorsunuz, saat sabahın olmuş, Storm ve Snow bana şirkette gerçek bir pay sahibi olacağımı söylüyorlar, bir bakıyorsunuz, saat beş olmuş, Tommy kapımın önünde elinde bir Yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

"Ögle yemeği için mola verdin mi?" diye soruyor, günümün nasıl geçtiğini sorma zahmetine girmeden.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kapatıp başımı sallıyorum. Ona yalan söyleyebilirim, ama ona söylediğim herhangi bir yanlışı hemen anlayabileceğini hissediyorum ve ona yalan söylediğim için uydurabileceği cezayla uğraşamayacak kadar bitkinim.

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve sabah ceketimi ve el çantamı astığım portmantoya doğru ilerliyor. Her iki eşyayı da topladıktan sonra masaya geçti.

"Eve gitme zamanı."

Son bir saat içinde yazmaya başladığım ama bir türlü bitiremediğim üç e-postaya, sabah on birden beri incelediğim hesap çizelgesine ve hiç dokunmadığım yapılacaklar listesine bakıp iç geçirerek ekrana dönüyorum. Wynter bunu her gün, bütün gün nasıl yapıyor?

"Yapmam gereken çok şey var," diyorum zayıf bir sesle.

Bu gece geç saate kadar kalmak istemiyorum. Yorgunluk görüş alanımı tehdit ediyor ve çalışmaya devam edersem ilk günümde göze alamayacağım hatalar yapma riskim var.

"Çok kötü." Tommy omuzlarını silkiyor ve benim toparlanmamı beklerken ayağını sabırsızca yere vuruyor.

İçimi çekiyorum ve bilgisayarımı kilitliyorum, bugün başladığım her şeyi sabah bitirmemi hatırlatması için açık bırakıyorum. Masanın diğer tarafında durup beni canlı canlı yemek istermiş gibi bakarken onunla tartışmanın bir anlamı yok.

"Aferin kızıma."

Övgü doğrudan içime işliyor ve dudaklarında dans eden kendini gülümsemeden anlıyorum ki o da bunu biliyor. Ama bugün onda farklı bir şey var, daha karanlık bir şey ve tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum.

"Seni yemeğe çıkaracağım," dedi bana. "Buna ilk randevumuz diyelim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Randevu mu? Tommy daha önce birlikte olduğum herhangi bir erkekten çok daha fazlası olduğu için bir randevu düşüncesi hiç aklıma gelmemişti. Sadece birlikte olduğumuza karar verdiğini ve randevu gibi şeylerin gerekliliğinin ortadan kalktığını düşünmüştüm.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü bu onun sırtışını daha da büyütüyor. "Seri katil olmam görgü kurallarını bilmediğim anlamına gelmez."

Göz kırıyor ve yemin ederim tüm vücudum alev alıyor. Biri kaloriferi mi açtı? Masanın kenarından dolanıyor, eşiği geçip benim alanıma girmekte tereddüt etmiyor. Elini kaldırıp saçlarımın arkasına sokuyor ve başımı bir acı ısıyla geriye çekiyor.

"Seni tam burada becermeliyim," diye mırıldanıyor, dudakları o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Bütün gün seni arzuladım, küçük geyik yavrusu. Etrafımı saran tatlı amını, sikimin üzerine boşaldıktan sonra güzel dudaklarının beni temizlemesini düşündüm."

Dudaklarımdan izinsiz küçük bir inilti dökülüyor ve birden köşedeki kamerayı hatırlıyorum. Bunu burada yapamayız. Bunların hiçbirini burada yapamayız.

Endişemi hissetmiş olmalı çünkü gözleri söz konusu köşeye kayıyor ve sert bir kıkırdama çıkarıyor. "İçeri girmeden önce onları devre dışı bıraktım. Kimsenin bana ait olanı görmesini asla riske atmam. Kamerada bile olsa."

"Kameralara erişimin var mı?" Bakışlarının sıcaklığı altında sesimin çatlamayacağına güvenemeyerek fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Tabii ki biliyorum."

Başımı sallıyorum, bir kahkaha boğazımı tırmalıyor. Şaşırmamalıydım. Evime birçok kez girdi. Anahtar yaptırdı ve kameralar yerleştirdi. Bunların yanında bu okyanusta bir damla gibi kalıyor. "Sen delisin."

O da başıyla onaylıyor. "Söz konusu sen olduğunda, kesinlikle."

Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı masadan alıp Tommy'nin masanın üzerinde duran çantasına koyuyorum ama çantaya uzandığımda hemen kendi omzuna atıyor ve içine girmem için montumu uzatıyor.

"Çantamı alabilirim," diyorum sessizce, kollarımı paltonun içine sokup sanki beni bu adamdan korumak için bir şey yapacakmış gibi sıkıca sarıyorum.

"Farkındayım." Elini uzatıyor ve ben de tereddüt etmeden tutuyorum. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, bu yeni hayata sanki eskileri hiç var olmamış gibi alışıyorum.

TOMMY beni ofisten çok uzak olmayan sessiz bir İtalyan restoranına götürüyor, birinin bizi masamıza götürmesini bekleme zahmetine girmeden beni arka taraftaki küçük özel bir odaya götürüyor.

Önünden geçtiğimiz her masa gülen insanlarla dolu, onların gülümsemeleri benimkilerin de genişlemesine neden oluyor. Kaçırdığım şey bu muydu? Saklanarak, kimsenin eski hayatımla ilgili parçaları bir araya getirmeyeceğini umarak, arkadaşlarımla akşam yemeğini ve karnımı ağrıtabileceğim kadar çok gülmeyi kaçırdım. Ve bunu fark etmem için sapığımın ortaya çıkması nasıl gerekti?

Dekor eskitilmiş ve otantik, duvarlarda en az kırk yıl öncesine ait resimler sıralanıyor ve kapıdan özel odaya adım attığımda etrafımı saran sıcaklık beni evimde hissettiriyor. Böyle bir yerin varlığından nasıl haberim olmadı?

Tommy benim için sandalyemi çekiyor ve siyah paltomu omuzlarımdan çıkarmama yardım ediyor, ama ben oturmadan sandalyeyi diğer sandalyenin yanına taşıyor.

"Masa çoktan hazır," diyorum sessizce, gözlerim yanan mumlara ve ortadaki küçük vazoda duran tek bir kırmızı güle takılıyor.

"Umurumda değil." Omuz silkiyor. "Seni yanımda istiyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Tommy'yle kavga etmek anlamsız ve onunla geçirdiğim süre uzadıkça bunu daha iyi anlıyorum. Mücadelemleri önemli zamanlar için saklamalıyım ve bu büyük şemada, onun yanında oturmak kesinlikle zor değil.

Yerime oturmak için hamle yapıyorum ama benden önce kolumu yakalıyor, gözleri şehvetle kararmış. İçimde beni canlı canlı yiyeceğine dair bir his var.

ve bu düşünceyle amımın nabzının nasıl attığına bakılırsa, sanırım her saniyesini seveceğim.

"Külotunu çıkar." Kelimeler alçak bir hırıltıyla çıkıyor ve anlamlarını gerçekten anlayabilmem için onları birkaç kez işlemem gerekiyor.

"Tommy..."

"Sana söyleneni yap, küçük geyik yavrusu."

Gözlerim kapalı kapıya ve sonra odanın her köşesine gidip geliyor, kamera arıyor. Kimsenin beni görmesine izin vermeyeceğini söylediğini biliyorum ama ya izleyenler olduğunun farkında değilse?

"Burada kamera yok, Clara. Bu oda, meraklı gözlerin dahil olamayacağı iş toplantıları ve yüksek mevkilerdeki erkeklerin eşlerinin bilmesini istemedikleri akşam yemekleri için çok kullanılır."

Şüphe üzerime çöküyor. Bu yüzden mi beni buraya getirdi? İsimsiz olduğu ve kimse bilmeyeceği için mi? Dünyanın benimle birlikte olduğunu bilmesini istemiyor. Ben onun küçük kirli sırrı mıyım?

Ben daha fazla dönüp duramadan Tommy çenemi parmaklarının arasına alıyor ve gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor. Karanlık bakışlarının yoğunluğu nefesimin ciğerlerimde takılıp kalmasına neden oluyor ve üzerimde kurduğu bağ sayesinde nefesimi zar zor alabiliyorum.

"Seni buraya, sana istediğim şekilde dokunabileyim ve kimse görmesin diye getirdim, seninle olan ilişkiyi saklamak istediğim için değil." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, ben farkına varmadan hırpalanmış etin yakalandığı dişlerimin arasından çekip çıkarıyor. "Şimdiye kadar tüm dünyanın senin bana ait olduğunu bilmesini istediğimi anlamış olmalısın. Seni neden saklayayım ki?"

Nefes alıyorum ve gerçekten hissetmemem gereken bir duygu olmasına rağmen rahatlamamanın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Tommy'yi bu şekilde istediğim için berbat durumda mıyım? Dünyaya açıkça onun olduğumu söylemesini istediğim için. Peki ben ne zaman böyle olduğum gerçeğiyle barıştım?

Onun.

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

TOMMY

E Birlikte geçirdiğimiz her gün, Clara biraz daha az korunaklı hale geliyor. Bunun farkında mı değil mi bilmiyorum ama bana teslim olduğu küçük yollardan zevk alıyorum.

"Külot," diye hatırlatıyorum ona, elimi boşluğa uzatarak.

Bir adım geri atmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor ve olabildiğince mütevazı bir şekilde eteğine uzanıyor. Siyah danteller ayaklarının altındaki yumuşak halıya çarpıp stiletolarının etrafında birikene kadar kalçalarını sallıyor. Hay sikeyim. Bu sabah banyodan o ayakkabılarla çıktığında, ona o ayakkabılarla yapmak istediğim onca şey aklımdan geçerken kalbimin duracağını sandım. Ama onu evden çıkarmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden şeytanları ön kapıdan çıkmasına izin verecek kadar bastırmayı başardım.

Eğilip dantel parçasını alıyor ve uzattığım elime koyuyor. "Sadece dantel paketlediğini fark etmediğimi sanma."

Kıkırdıyorum ve külotunu koyu renk kot pantolonumun cebine sokuyorum. "Bunu fark ettin, ha?" Sırıttıyorum.

Onun için hazırladığım tek şey, onu içinde gördüğüm ve neredeyse kendime verdiğim uzak durma sözümü bozmama neden olan kıyafetlerdi. Ayrıca geceleri dairesine gittiğimde fark ettiğim birkaç şey, içinde iyi görüneceğini düşünmediğini bildiğim ama sikimi çok sertleştirecek eşyalar.

Oturuyor ve kimsenin güzel amını örten bir şey olmadığını görmemesi için bir bacağını dikkatlice diğerinin üzerine geçiriyor. Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve gözleri onu takip etmeye başladığımdan beri pek görmediğim bir şeyle parlıyor. Mutluluk. Benim gibi bir adamın, bir katilin, bir günahkârın, şeytanın ta kendisinin bu meleği

O kadar mutlu görünüyorum ki göğsümde atan organım inanılmaz derecede sıkışıyor.

Yerime oturup arkama yaslanıyorum ve düşünceli bir şekilde onu izliyorum. Gözleri menünün üzerinde geziniyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bu gece onlar için planlarım var, tünellerde bağladığım iki adama dönmeden önce gerçekleştirmem gereken planlar. Storm, ben geri dönene kadar onları tuttuğum hücrenin önüne fazladan birkaç muhafız koymaktan çok mutlu oldu. Clara'nın babasının icabına bakılmasını istiyor, özellikle de müttefikleri şehrimizde istemediğimiz insanlar olduğu için.

Yanakları kızarıyor ve koyu kahverengi gözlerini yavaşça benimkilerle buluşturuyor. "Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye soruyor, ona baktığımı hissettiğinden bahsetmiyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, sadece gözlerim onun üzerinde olmadığına fark etmeli.

"Birkaç kez."

"Randevularda mı?" diye rahatça soruyor, ama hiçbir kadın bu soruyu yüklü olmadan sormamıştır. Onu buraya getirmemin özel olup olmadığını bilmek istiyor.

Kıkırdıyorum ve başımı yavaşça sallıyorum. "Küçük yavru, ses tonunda biraz kıskançlık mı seziyorum?"

"Hayır, tabii ki değil."

Bakışlarını tutuyorum, yanaklarından boynuna doğru yayılan sıcaklığı izliyorum. "Yalancı."

"Yalan söylemiyorum," diye tersliyor. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, buraya hiç kimseyi getirmediğim. Nedenini biliyor musun, Clara?"

Başını sallıyor ve önüne dökülmüş olan suya uzanıyor, birkaç yudum alıyor ama bu bakışlarım altında ellerinin titremesini engellemeye yetmiyor. Hastalıklı yanımla onu sinirlendirmekten hoşlanıyor, korku ve endişesini arzuluyor, buna neden olan tek kişi ben olduğum sürece.

"Çünkü bu benim ilk randevum," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "Bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim çünkü hiçbir zaman bir kadını randevu ayarlayacak kadar önemsemedim. Böyle bir şey yapma ihtiyacı hissettiğim tek kadın sensin. Hızlı bir iki sevişmeden daha fazlasını önemsemediğim tek kadın."

Nefesi kesiliyor, kabul ettiğimde gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Şaşırdığında çok masum görünüyor ve bu bende hayatımızın geri kalanında ona sürprizlerden başka bir şey yapmama isteği uyandırıyor.

"Bu işi hallettiğimize göre, şimdi cezanı verme zamanı." "Ceza mı?"
Sesi titriyor.

"Evet, ceza, küçük geyik yavrusu. Bugün öğle yemeği yemedin, bu kabul edilemez."

"Bu bir kural değil," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. "Haklısın. Değildi. Ama şimdi öyle."

"Kural olmayan bir şey için beni cezalandıramazsın, Tommy. Bu hiç adil değil."

Ama argümanı en iyi ihtimalle zayıf. Cezalandırılma fikrinden nefret etmiyor, her ne kadar öyle olduğunu düşünmemi sağlasa da.

Öne doğru eğilip sandalyesini kendiminkine doğru çekiyorum, dizleri dizlerimin arasına girene kadar durmuyorum.

"Yemek yemeyerek kendine dikkat etmemiş oluyorsun, bu da kurallara aykırı. Bunun sadece atlanmış bir öğün olduğunu düşünebilirsiniz, ancak bundan daha fazlası var ve bir ceza, bir daha öğle yemeği yemeyi unutmayacağınız anlamına gelecektir."

Cevap vermek için ağzını açtı ama benimle tartışmanın daha iyi olacağını düşünerek tekrar kapattı. Muhtemelen iyi bir hamleydi. Hiçbir zaman mantıklı olarak tanınmadım, o yüzden nefesini boşa harcamış olacak. Etrafına bakıyor, gözleri tekrar alanı tarıyor, geldiğimiz siyah kapıyla kilitlenene kadar koyu bordo duvarların üzerinde sürükleniyor.

"Bana burada şaplak atamazsın," diye fısıldayarak bağılıyor.

Kıkırdıyorum, çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve her nefesini tadabileceğim kadar yakınımaya gelene kadar yüzünü öne doğru sürüklüyorum.

"Dayaktan bahseden kim, küçük yavru?"

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

CLARA

H kelimeler bir döngüde oynar.

"Şaplak atmaktan bahseden kim, küçük yavru?"

Ama bana şaplak atacağını kastetmiyorsa, ne tür bir

Benim için sakladığı bir ceza olabilir mi?

Ne demek istemiş olabileceğini düşündükçe gülümsemesi daha da genişliyor. Benim kafa karışıklığımla eğleniyor ve bu neden bu kadar ateşli? Bu kadar gizemli olmasından rahatsız olmalıyım ama nedense çıplak amım onun için ağlıyor, tıpkı o yakınımdayken her zaman olduğu gibi.

"Ayaklarının dizlerimin üzerinde durmasını istiyorum, Clara. Şimdi." Ses tonunda tartışmaya yer yok, dilimin ucunda yanan soruları sorma fırsatı yok, bu yüzden doğal olarak bana söyleneni aynen yapıyorum. Çünkü bunun benim kurallarımdan biri olduğunu *biliyorum* ve şu anda masada zaten bir ceza varken çiğnemeye niyetim yok.

Ayakkabılarıma bakıyorum, uymak için onları çıkarmaya hazırım ama boğazının arkasından boğuk bir ses beni olduğum yerde durduruyor. Topukluların kalmasını mı istiyor? Çünkü bu herkes için çok rahatsız edici olacak. Ama onu sorgulamıyorum, ayaklarımı yerden kaldırıyorum ve dizlerimi birbirine bastırarak dikkatlice kucağına bırakıyorum.

Bu çok samimi. Ama yine de, Tommy'nin beni rahatsız ve dengesiz sevdiğini hissetmeye başladım, sanki bir sonraki adımın ne olacağını bilmem çok kolaymış ve beni tahmin etmeye devam etmek sikini sertleştiriyormuş gibi.

Bu düşünce gözlerimin vücudundan aşağıya, saklamak için hiçbir şey yapmadığı sertleşen şişkinliğine kaymasına neden oluyor.

"Bacaklarını aç, Clara. Amımı görmeme izin ver," diye gürlüyor ve karnımda kelebekler patlıyor.

Vay anasını. Ağzından çıkan ses bu kadar güzel olmamalı. Bana sunacağını umduğum bir rahatlama için içimi acıtmamalı.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça dediğini yapıyorum, bunu yaparken bakışlarımı kapıya çeviriyorum. Eğer şu anda biri içeri girerse, utançtan öleceğim. Babamın beni bulması önemli değil çünkü çoktan utançtan ölmüş olacağım.

"Seni kimsenin görmesine izin vermeyeceğime söz verdim, geyik yavrusu. Bana biraz güven."

Sözleri endişemi yarıp geçiyor ve gözlerim vücudumdan aşağıya, kalçalarımın tepe noktasına kadar inmeden hemen önce gözlerimi tekrar ona dikiyorum. Boğuk bir hırıltı boğazını tırmalıyor, o kadar vahşi bir ses ki neredeyse insan gibi görünmüyor, ama irkilmiyorum. Beni korkutmadığı için değil, Tommy'nin karanlık tarafını arzuladığım için. Buna ihtiyacım var.

Elleri kalçalarımın doğru ilerliyor, her şeyi görebildiğinden şüphe duymayana kadar onları birbirinden ayırıyor. Bu sabah bu elbiseyi seçtiğim için içten içe şükrediyorum; siyah, uzun kollu, belden kavrayan ve sonra dize kadar bol bir eteğe dönüşen sade bir elbise. Çok rahat olduğu için en sevdiklerimden biridir, ancak ilk uzandığım elbise olmak için yeni bir nedene sahip olabilir.

"Amin çok mükemmel, geyik yavrusu."

Isı yanaklarıma hücum ediyor ve birinin ısıtıcıyı açıp açmadığını ya da nefes almamı imkansız kılan şeyin onun sözleri olup olmadığını anlayamıyorum.

"Gözlerini kapat ve ben söyleyene kadar açma."

Ona itaat etme kararının bilincinde değilim, ama yine de, hiç oldum mu?

Gözlerim kapanıyor ve vücuduma ekstra bir sıcaklık katıyor. Onun geldiğini görememe, yaptığı her hareketi değerlendiremem fikri, içime korku ve tahrikten oluşan zehirli bir kokteyl yerleşmesine neden oluyor. Tanrım, korkudan tahrik olacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayız.

"İyi kız," diye övüyor, parmakları aynı şekilde geri çekilmeden önce uyluklarımın iç kısmını nazik bir şekilde fırçalıyor.

Uzun anlar boyunca benimle dalga geçiyor, her seferinde ona ihtiyaç duyduğum yere daha da yaklaşıyor ve üzerimde yarattığı etkinin fazlasıyla farkında. Nasıl

Ağızımdan izinsiz dökülen utanmaz inlemelerle yapamaz mıydı?

"Benim için çok ıslaksın, geyik yavrusu. Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Siktir, evet."

Daha amıma dokunmadı bile ve ben nefes nefeseyim. Sonunda parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirdiğinde ne isteyeceğimi düşünmekten nefret ediyorum.

Derin bir kıkırdama kulaklarımı dolduruyor ve iki eli de kalçalarımın kayboluyor. Tam sızlanıp onları geri almak için yalvaracaktım ki yabancı bir şey yumuşak kıvrımlarımı yokluyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Gözlerini kapalı tut," diye hatırlatıyor Tommy ben daha açmayı düşünemedim.

Nesne yumuşak ve pürüzsüz ve bunun bir tür seks oyuncağı olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

Bekle bir dakika. Beni işten aldığımda, eşyalarımı toplamama yardım ettiğinde ve buraya yürürken elimi tuttuğunda seks oyuncağını hangi cehennemde saklıyordu?

"Kafanda parçaların bir araya geldiğini görebiliyorum." Sesindeki gülümseme çok açık ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım, benimki de onunkiyle aynı olurdu, bundan eminim.

Oyuncak kıvrımlarımda aşağı yukarı hareket ediyor, giriş yerimle hassas sinir demeti arasında ilerlerken ıslaklığımı sürüklüyor. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ama *bir şeye* ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunu bana yakında vermezse muhtemelen kendiliğinden yanacağım.

Yıllarca seks yapmadan yaşadım ama Tommy hayatıma girdikten sonra nasıl oluyor da on iki saatten fazla dayanamıyorum?

Girişime doğru tutuyor ve biraz rahatlamak için kalçalarımı öne doğru itmemek için toplayabildiğim tüm iradeyi kullanmam gerekiyor. Herhangi bir şey. Lanet olsun. Rahatlama.

"Çok muhtaçsın küçük yavru," diye mırıldanıyor Tommy. "Benim pis kızımın amını dolduracak bir şeye ihtiyacı var mı?"

Sözleri karşısında inliyorum, o kadar iğrenç ki, ama bunlar sadece içimin hiçbir şeyle dolmamasına neden oluyor. "Evet, lütfen."

"Çok kibarca soruyorsun," diye düşünüyor ve oyuncağı sonuna kadar çekmeden önce içime bastırıyor.

Görme avantajı olmadan, klitorisin üzerinde duran bir parça ile içine oturan oyuncaklardan biri olduğunu anladım ve her ne kadar

İnanılmaz derecede tahrik oldum, aynı zamanda benim için sakladığı her şey için dehşete düştüm.

"Titriyorsun, Clara."

"Lütfen, Tommy. Yapamam." Gözlerimin kenarlarında hayal kırıklığı gözyaşları birikiyor ve oyuncağın her geçişinde nefesim daha da daralıyor.

Derine bastırıyor, tabanı vücudumla aynı hizaya gelene kadar içime yerleştiriyor. Beni doldurmak için yeterli değil, uzun bir atışla değil, ama yapabileceğini bilmek

beni bir nebze rahatlatması bile memnuniyetle iç çekmem için yeterli. "Bana yatak odasındaki kurallarını anlat."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap veremeden oyuncak canlanıyor. Titreşimler vücudumda yol alıyor ve beni bunaltan ani hisler karşısında haykırıyorum. Vay anasını. Hazırlıklı olmalıydım ama değildim.

"Bana tekrar sordurtma, Clara."

Hız artıyor ve ben bir cevap bulmak için zihnimi süzmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum. Benim kurallarım neydi?

"zaman dediğini yap," diye tıslıyorum. "Ve?"

"Eğer bir şey acıyorsa, 'kırmızı' demek zorundayım." "Peki başka ne var, geyik yavrusu?"

Dudaklarından döküldüğü andan itibaren en çok endişelendiğim son kuralın ne olduğunu anladığımda içimi korkuya benzer bir şey kaplıyor.

"Bana söylenene kadar gelme," diye fısıldıyorum sanki daha az doğru olacakmış gibi. "Aradığım kişi buydu."

"Tommy, Tanrım," diye inliyorum.

Nasıl oldu da şimdiden uçurumun kenarına bu kadar yaklaştım? Bana neredeyse hiç dokunmadı ve düşersem beni yakalayacak hiçbir şeyin olmadığı bir ipin üzerinde yürüyorum.

"İşte olacaklar, pis kız. Akşam yemeği boyunca amındaki oyuncakla oturacaksın ve ben söylemedikçe boşalmayacaksın. Anladın mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun alaycı gülümsemesiyle karşılaşıyorum. "Ciddi olamazsın." "Şaka yapıyor gibi mi görünüyor?" diye kestirip atıyor.

Elbette değil. Çok ciddi ve amım oyuncağın etrafında titreşirken bile, titreşimler beni arzuladığım ama sahip olmama izin verilmeyen serbest bırakmaya daha da yaklaştırıyor, kontrolün onda olması ihtimali beni heyecanlandırıyor.

Tommy bacaklarımı dikkatlice yere koyuyor, dokunuşu o kadar nazik ki tanıdığım acımasız adamla bana sadece gösterdiği yumuşak adamı zar zor uzlaştırabiliyorum ve kendimi Tommy Hart'ı severek hayatta kalabilecek miyim diye merak ederken buluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

TOMMY

Clara sanki amına sokulmuş titreşimli bir seks oyuncağı yokmuş gibi menüyü okuyor ve onu düşmesine izin vermeyeceğim bir sınıra gittikçe yaklaştırıyor. En azından ben onun içine girene kadar.

Her zaman her konuda tam bir kontrol uygulayabildim. Bedenimi ve zihnimi saran yaraları bu şekilde aşabildim ve toplumun bir şekilde işleyen bir üyesi haline gelebildim.

Ama yavru köpeğim her şeyi değiştiriyor. Özenle hazırlanmış tüm planları pencereden dışarı atma isteği uyandırıyor, ikimiz de birbirimiz olmadan nefes alamayana kadar her gün onun içinde gömülü kalma isteği uyandırıyor ve en kötüsü, hak ettiği adam olma isteği uyandırıyor.

Hiçbir zaman kim olduğumu değiştirme ihtiyacı hissetmedim. Ben çılgın bir pisliğim. Bir psikopat. Özür dilemeyen bir katilim. Ama aynı zamanda onun olmak istiyorum. Onun erkeği, kurtarıcısı, güvende hissetmek istediğinde gideceği kişi olmak istiyorum. Onun *her şeyi* olmak istiyorum.

Belki de Elijah ile konuşmalıyım. Duygusuz bir sosyopattan şefkatli bir kocaya dönüşmeyi başardı. Belki bana tavsiyelerde bulunabilir.

Kelimeler aklıma gelir gelmez kendi kendime kıkırdıyorum. Elijah ve ben tam olarak aynı fikirde değiliz ve onun varlığına tahammül etmemin tek nedeni Snow'un onu çok sevmesi. Pisliğin teki olsa bile.

"Bu kadar komik olan ne?" Clara gözlerini menüden ayırmadan öyle sakın bir yüz ifadesiyle soruyor ki bir yönetim kurulu toplantısında oturduğunu sanırsınız.

"Elijah'ın nasıl bir pislik olduğunu düşünüyordum," diyorum ona dürüstçe. Kaşları birbirine çarpıyor ama başını sallıyor. Suyuna uzanıyor ve bir şeylerin onu etkilediğine dair tek işaret ortaya çıkıyor. Titriyor ve bardağını güzel yüzüne götürürken berrak sıvı bardağın etrafında şıpırdıyor.

pembe dudaklar. Tanrım, onun ağzına yapmayı hayal ettiğim şeyler, her fırsatta onu nasıl becereceğim.

Garson kız odaya girdiğinde bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor, gözleri hızla bize kayıyor. Genç, muhtemelen sadece yirmi bir yaşında ve koyu renk bukleleri başının tepesinde dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Buz mavisi gözleri çoğu erkeğin dizlerinin üzerine çökmesi için yeterli ve eminim bunu her fırsatta kendi avantajına kullanıyor.

Dikkatimi tekrar Clara'ya veriyorum, yanakları koyu pembe bir renge dönmüş ve allığı boynundan göğsüne doğru uzanıyor. Utandığında çok güzel oluyor.

Başını eğik tutuyor, odaya yeni giren kadına bakmıyor.

"İyi akşamlar. Size şarap ikram edebilir miyim?" diye soruyor, muhtemelen sadece bu odada yemek yiyenler için sakladığı yumuşak bir sesle ama göz göze gelemiyoruz. Onu sinirlendiriyorum ve kesinlikle benden korkan ilk kadın o değil, ama en azından ters yöne kaçmayacak kadar kibar.

"Lütfen." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ama gözlerim bir saniye sonra tekrar geyik yavruma dönüyor. "Kırmızı. Varsa meyveli."

Clara'nın gözleri benimkilerle birleşiyor, koyu kahverengi havuzlarda şaşkınlık dans ediyor. Bir yıldan uzun bir süredir onu takip ettiğimi unutuyor, bu yüzden bugünkü gibi soğuk bir günde her zaman kırmızı şaraba uzanacağını biliyorum. Yaz aylarında daha hafif bir şey, köpüklü şarap ya da benzerini tercih eder ve özellikle kötü bir günün ardından viskiye uzanır. Onun her bir tuhaflığını kaptım ve her biri beni saplantımın daha da derinlerine sürükledi.

"Elbette efendim. Siparişinizi almak için hemen döneceğim." Ben cevap veremedim garson kız odadan kaçıyor ve bu benim işime geliyor. Sadece geyik yavrumu yalnız ve merhametimle elde etmek istiyorum. Tek istediğim buydu.

"Bunu sipariş edeceğimi nereden bildiğini sorardım-" "Ama nereden bildiğimi zaten biliyorsun?" Ben soruyorum.

Başıyla küçük bir selam veriyor, sanki lazanya sipariş etmeye karar vermemiş gibi gözleri tekrar menüye kayıyor. Böyle bir gecede bu onun rahat yemeği. Kıştan çıkmak üzere olabiliriz ama yağmurun yerini güneşe bırakması için Chicago'nun önünde hâlâ uzun bir yol var ve bugün neredeyse hiç durmayan çiseleyen yağmur da bunu hatırlatıyor.

Gözleri kapanıyor, amındaki titreşimler vücudunun arzuladığı serbest bırakmaya izin vermekten başka bir şeye odaklanmasını zorlaştırıyor. Bunu elde edemeyecek olması çok kötü. En azından yakın zamanda.

"İyi misin, Clara?" Parmaklarım oyuncakla buluşana kadar elimi hafifçe kalçasına sürterek soruyorum, daha derine bastırıyorum ve onu ağlatıyorum. "Güzel amcığım benim için ağlıyor mu?"

"Evet," diye boğuluyor, nefesi her saniye daha da ağırlaşıyor. "Lütfen, Tommy. Yapma bunu. Beni bekletme."

Kıkırdıyorum ve dudaklarım dudaklarına hafifçe değene kadar öne doğru eğiliyorum, bana onun tatlılığının en hafif tadını veriyor. "Bu kadar kolay kurtulmana izin verecek bir adama benziyor muyum? Kendine dikkat etmemek kadar önemli bir şey için seni cezalandırmadan?"

"Tommy," diye ağlıyor. "İlk kez bir kuralı çiğnedim. Lütfen." "Ve eğer orgazmlarının daha fazlası için elinden alınmasını istemiyorsan bir geceden daha fazla, o zaman bu şekilde kalmanızı öneririm."

Clara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, gözlerindeki panik beni inletmeye yetti. Kalbinin her atışında korkusu odaya yayılıyor ve sikim kotumun içinde sertleşiyor.

"Lütfen, hayır."

"O zaman senin için koyduğum kuralları çiğnememeni öneririm." Omuz silkiyorum. "Bence şaplak atmak senin için çok zevkli, ama orgazmı inkâr etmek, işte bu senin mücadele edeceğin bir şey çünkü o güzel küçük amcığının açgözlü, değil mi Clara?"

Eğer yanaklarının daha önce pembe olduğunu düşündüysem, benim iğrenç sözlerimle dönüştükleri koyu renkle kıyaslanamazlar bile.

Kendi sözlerinden korkuyormuş gibi bir kez başını sallıyor ve ben de telefonumu cebimden çıkarıp oyuncağı kontrol eden uygulama açıkken masanın üzerine koyuyorum.

En yükseğe getiriyorum, oyuncak daha da yükselirken çıkardığı küçük iniltiden zevk alıyorum. Masanın kenarını kavramak için uzanıyor, parmak eklemleri beyazlaşana kadar parmaklarının arasında sıkıyor. Nefes alış veriş ağırlaşıyor ve ilk kez değil, keşke bu masanın üzerine eğilmiş sikimi alıyor olsaydı diyorum.

Ama bu gece ikimiz için de sabır demek.

Onu her istediğimde alamayacağım ve bu ne yazık ki barışmam gereken bir şey, tıpkı onun kıvranmasını izlemeyi seven hasta bir orospu çocuğu olduğum gerçeğiyle barışması gerektiği gibi.

"Tommy, aman Tanrım," diye inliyor ve sonra bir elini ağzına kapatıyor, gözleri garsonun her an girebileceği kapı aralığına kayıyor.

"Yakın mısın, geyik yavrusu?"

"Evet, tanrım, çok yaklaştım."

Sandalyesinde kayıyor, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyor ve başaramıyor çünkü dizleri hala benimkilerin arasında sıkışmış durumda, birkaç santimden fazla hareket etmesine izin vermiyor.

Elini ağzından çekip diğer eliyle birlikte kendi ellerimin arasına alıyorum. Onun kremisi teni ile benim yaralı tenimin kontrastı her zaman ürkütücüdür, ama tıpkı ona olduğu gibi buna da takıntılı hale geldim.

"Dur bakalım Clara," diye gürlüyorum.

"Yapamam. Siktir. Tommy, lütfen." Gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüştü.

"Benim için çaresiz olmana bayılıyorum, geyik yavrusu. Çünkü ben senin için her zaman çaresizim."

Güzel pembe dudakları aralanırken ve gözleri mutluluktan parlarken, uçurumun kenarına gelmek üzere olduğu anı görüyorum ve o zirveye ulaştığında, telefonumun ekranına hızla dokunarak tüm titreşimi durduruyorum.

"Ne oluyor lan?" diye çıkışıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Sana tutmanı söylemiştim." Omuz silkip koltuğuma geri oturuyorum ve gözlerinin arkasında yanan öfkenin tadını çıkarıyorum.

Bu gece eğlenceli olacak.

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

CLARA

I Yemek ve şarap o kadar iyi olmasaydı, bunu hayatımın kötü randevusu olarak özetlerdim.

Ama o zaman bile bu bir yalan olurdu.

Tommy özenli davranıyor, her zaman bir parçasının bana sürekli dokundu. Beni gülümsetti ve güldürdü, bifteğinden bir ısırık yedirdi ve bardağımı her zaman dolu tuttu. Dürüst olmak gerekirse, benimle bu kadar içten bir şekilde ilgilenen bir erkekle daha önce hiç ve vibratörün canlanıp beni hayatta kalacağımdan tam olarak emin olmadığım bir uçurumun kenarına getirdiğini ve sonra kapatarak sanki orgazmımı benden çalmamış gibi normal konuşmaya devam ettiğini düşünürsek bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Ama en kötüsü de ne? Hoşuma gidiyor. Çalınan orgazm kısmı değil ama geri kalanı. Acımasız katil yanımda oturuyor, hayatındaki en değerli şeymişim gibi bana tapıyor ve dudaklarımdan her kelimeye asılıyor. Gözlerini alamadığı dudaklar, dikkatinizi çekerim.

Ve ilk defa ona aşık olup olmadığımı merak ediyorum.

Tommy garsona, "Lav kekini paylaşırız," diyor ve dikkatimi şarap kadehimden çekiyor. Neyse ki oyuncak şu anda kapalı ve bu bana bu gece olan her şeyi, bu konudaki hislerimi ve Tommy'yi düşünmek için zaman veriyor.

Garson kız başını sallıyor ve arkasına bile bakmadan özel odadan koşarak çıkıyor. Tommy'den çok korkuyor ve bu sadece görünüşünden mi kaynaklanıyor yoksa Tommy'nin ne iş yaptığını biliyor mu bilmiyorum.

"İyi misin, Clara?" Tommy elimi tuttu.

Fiziksel dokunuştan hoşlanmadığını söylüyor, ama bana dokunmayı bırakmadı, her fırsatta ellerini çıplak tenimde gezdiriyor, belki de hoşlanmadığı sadece benim dokunuşumdur.

Başımı sallıyorum ve benim için sürekli doldurduğu şaraptan uzun bir yudum alıyorum. Normalde hafta boyunca bu kadar çok içmem ama oyunağın titreşimleri arasında kendimi sakinleştirmek için buna ihtiyacım vardı.

Sert parmak eklemleri çeneme değerek yüzümü endişeli bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Bana diğer insanların nasıl hissettiğiyle özellikle ilgilenen biri gibi gelmiyor ama zihnimi okuyabilmeyi diliyormuş gibi bana bakması karnımda keleklerin canlanmasına neden oluyor.

"Bana yalan söyleme, geyik yavrusu. Bu senin kurallarından biri," diye hatırlatıyor bana.

Normalde yaptığım gibi konuşmaktan kaçınmak yerine onunla konuşmak zorunda kalacağım fikrini kabul ederek iç geçiriyorum. Yüzleşmeyi seven biri değilim ve eğer bir konu hakkında konuşmayarak paçayı kurtarabilirsem, haftanın her günü bunu yaparım. "Sadece kafam karıştı."

"Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda. Bizim... ne olduğumuzdan emin değilim."

Bu konuyu ilk açışım değil ve her seferinde homurdanarak ona ait olduğumu söyledi, ama bu sorumu yanıtlamıyor. Biz özel miyiz? Onu yatakta başka bir kadınla mı bulacağım ve bahanesi bize asla bir etiket koymadığımız mı olacak? Her ne onu yaparken başka biriyle romantik bir şeyler yaşamaya niyetim olmasa bile bu ilişkinin parametrelerini bilmem gerekiyor.

Beni koltuğumdan dikkatlice çekip kucağına oturtmadan önce bir saniye beni düşünüyor. Yine bana dokunuyor. Ama ellerimi göğsüne koyarsam, geçmişte olduğu gibi gerilir ve sinirlenir mi? Ancak bacaklarının arasına yerleştiğimde vücudu gevşiyor gibi görünüyor, güçlü bir kol beni sabit tutmak için belime sarılıyor. "Seni endişelendiren ne, küçük yavru? Sana takıntılı olduğumu biliyorsun. Öyle olmasaydım seni bu kadar uzun süre takip etmezdim. Peki aklına şüphe tohumları eken şey ne?" Sözleri yumuşak, başka bir yere bakmak istememe rağmen gözleri gözlerimi tutuyor. Ondan başka bir yere bakmak.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyorsun ve bilmediğim bir şey var..." Sözümü kesiyorum çünkü burada ne sorduğumu gerçekten bilmiyorum. Benim dokunuşumu kaldırabilecek bilmiyorum. Dokunamadığım biriyle birlikte olabilir miyim?

İç çekiyor ve parmakları yumuşak, rahatlatıcı bir hareketle sırtımda aşağı yukarı geziniyor. "Hayatım boyunca fiziksel dokunuştan mahrum kaldım, Clara. Biri bana dokunduğunda da bu beni incitmek içindi. Bu yüzden şimdi bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Senin yaptığın bir şey değil ve sen bana dokunduğunda herkesten çok daha sakın oluyorum. Ama bu biraz zaman alacak."

Çenemi sert parmaklarıyla kavıyor ve yüzümü onunkiyle eşitlenene kadar aşağı indiriyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Bundan şüphe etmeyi bırak, Clara."

Başımı sallıyorum ama ben cevap veremediğim garson kız elinde lav keki ve iki kaşıkla içeri giriyor ve Tommy'nin kucağına tünemiş benden başka her yere bakıyor.

İkimiz de sessizce teşekkür ettik ve o ortadan kayboldu. Yanaklarım kızardı. Zavallı kızın bu gece burada neler olup bittiğine dair bir sürü teorisi olmalı ve bir yanım gerçeğe ne kadar yaklaştığını merak ediyor.

Önümdeki tabağa bakıyorum, kremi beyaz porselenin üzerindeki çökmekte olan tatlı ve etrafını süslemek için bir tutam çikolata sosu. Şimdiye kadar yediğim en iyi lazanya olan lazanyadan dolayı ne kadar tok olsam da midem beklentiyle gurulduyor.

Tommy'nin gözleri eğlenerek bana kayıyor ve bu kez kapıyı kapattığında hava özellikle yüklü görünüyor. Baktığım derin mavilikteki sıcaklık olmasa hayal gördüğümü düşüneceğim. "Biliyor musun, küçük geyik yavrusu. Bu tatlı ne kadar güzel görünse de, yemeyi tercih edeceğim başka bir şey var."

"Oh?" Nefes nefese bir inilti ile fısıldıyorum.

"Tatlı amcığın ağrıyor olmalı. Senin için onu yatıştırmamı ister misin?"

Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor ve son yirmi dakikadır içimde uyuyan oyunağa bastırıldığında boğuk bir çığlık atıyorum. Canlanmasını bekliyorum ama ya oyundan sıkıldı ya da mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek istiyor. "Evet."

Koyu renk gözleri hınzırlaşıyor ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım, muhtemelen bana bakış şeklinden korkardım. "Ayağa kalk ve masanın üzerine eğil."

Kurallarımı hatırlamadan önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum. Ne zaman ne derse onu yap. Bu ceza, zaman zaman ne kadar keyifli olsa da, gereğinden fazla uzatmak istemediğim bir ceza.

Kucağından dikkatlice inip ellerimi beyaz masa örtüsünün üzerine koyuyorum ve bulunduğum pozisyonda elimden geldiğince sırtımı kamburlaştırıyorum. Tommy'nin arkamda oturduğunun dehşetle farkındayım, gözleri kıcımla aynı hizadayken

Elbise çıplak kalçalarımı sarıyor ve ona yanaklarımı ısıtan bir görüntü veriyor.

"Çok güzelsin, Clara." Elleri uyluklarımın arkasına doğru ilerliyor ve dizlerimi hafifçe ayırıyor, topuklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin olana kadar beni tutuyor. "Açgözlü küçük amcığın oyuncağın etrafını çok güzel sarmış."

Sözleri karşısında inliyorum, boğazımın arkasından gelen gırtlaktan gelen sese engel olamıyorum. Tanrım, onun pis ağızı bugünlerde beni tek başıma boşaltmaya yetebilir, özellikle de bu kadar gergin olduğumda.

Oyuncağı kavırıyor ve tekrar bastırmadan önce nazikçe çıkarıyor. Titreşimlerin yeniden başlamasını bekliyorum ama Tommy sağ elimin yanındaki masanın üzerinde duran telefonuna uzanmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor oyuncağı tekrar çıkarırken ve bir de bakıyorum ki dudaklarıma dayamış. "Em."

Protesto etmek için ağzımı açıyorum, ama silikon aralarına itildiğinde ve tatlı tadım duyularıma saldırdığında dudaklarımda hızla ölüyor. Odayı bir inilti dolduruyor ve benden geldiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Tommy derinden kıkırdıyor ve omzumun üzerinden baktığımda onu ayakta, biraz önce oturduğu sandalyeyi geriye itmiş halde buluyorum. "Seni becerdikten sonra sikimin tadına bakabilirsin, yavru." Ve ben daha nefes alamadan, siki cezalandırıcı bir hamleyle içime giriyor.

Bağıramayacak kadar şoktayım çünkü pantolonunun kemerini ne zaman çözdü ki? Kemerini ya da fermuarını duymadım ve beni domalttığından beri en az bir eli üzerimdeydi. Ama artık Tommy Hart'la ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

Beni ne kadar önemseydiğini saymazsak.

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

TOMMY

E Clara'nın içine her girdiğimde, sanki inci kapıları görüyör gibiyim. Onun tatlı amını hak etmiyorum ama tekrar tekrar alacağım. Çünkü o benim. *O* benim.

Yumuşak çığlıkları ve içine girdiğimde ıslaklığının müstehcen sesi odayı dolduruyor ve sanırım sonunda halka açık bir yerde olduğumuz gerçeğiyle ilgili takıntılardan kurtuldu. Ya da belki artık umursamıyor. Boşalmaya olan ihtiyacı, benden ve ona verebileceğim zevkten başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar büyük.

Elimi kışına vuruyorum ve çığlık atıyor, amı etrafımda sıkılıyor. Tanrım, eğer bunu çok fazla yaparsa, ben onu oraya götüremeden o beni lanet olası uçurumun kenarına sürükleyecek. Vücudu benimkinin altında titriyor ve ben kalçalarını sıkıca kavriyorum, kolları ve bacakları pes etse bile düşmeyeceğinden emin oluyorum. Düşmesine asla izin vermeyeceğim.

"Tommy," diye inliyor, adım dudaklarında bir dua gibi, ve bana istediği zaman tapabilir.

"İyi bir kız olup sikimin üzerine boşalacak mısın?" Hırıltıyla soruyorum.

"Evet. Siktir, lütfen,
evet." "Klitorisine dokun,
bebeğim."

Tereddüt etmeden yapıyor ve parmakları ıslak kıvrımlarının üzerinde dolaşıyor, sikimi fırçalıyor ve kendi boğazımdan bir inilti koparıyor.

" böyle, Clara. Kendini kenara çek."

"Tommy," diye haykırıyor, kalçaları her hamlede benimkilerle buluşmak için geri itiliyor.

Hayalarım geriliyor ve dibindeki karıncalanma bana doğru hızla ilerleyen kendi salıverilmem konusunda beni uyarıyor. "Şimdi, Clara. Hemen şimdi sikimin her yerine boşal."

Ve yapıyor da. Etrafımda patlıyor, amı titreşiyor ve beni de birlikte uçurumun kenarına sürüklüyor. Kör edici zevk görüşümü dolduruyor, ama gözlerimi altımda parçalanan Clara'dan çekemiyorum, bacakları neredeyse onun altında yol veriyor. Ama her zaman yapacağım gibi onu yakalıyorum.

Sıcak dölleri onun dar amcığını dolduruyor ve tohumunun her damlası onu doldurana kadar beni nasıl sağmaya devam ettiğinin tadını çıkarıyorum.

Ağır nefeslerimiz boşluğu dolduruyor, ikimiz de efordan nefes nefese kalıyoruz ama onun işi henüz bitmemiş. Dönmesine yardım ediyorum ve kollarıma yığılıyor, göğsüme dokunmamaya dikkat ediyor ve nedense bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Bana dokunamayacağını düşünmesinden, aklına bu şüpheyi sokmuş olmamdan nefret ediyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, küçük geyik yavrusu. Yaptığın pisiği temizleyeceksin," diye gürlüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, yorgunluğu belli oluyor, ama arkalarında sikimi kıpırdatan bir sıcaklık var. Zaten uzun süredir bu odadayız ve bir tur daha atmak felakete davetiye çıkarmak demek, ama iş oraya varabilir.

Dizlerinin üzerine çökmesine yardım ediyorum, vücudunun istediği şekilde düşmesine izin vermemeye dikkat ediyorum ve tereddüt etmeden, dili horozumun üzerine fırlıyor, birleşik salınımımızı yalıyor.

Suyunu sikimden yalayıp emerken ve sikimin başındaki son dölleri toplarken birleşik bir inilti odayı dolduruyor. Tanrım, o mükemmel. Tecrübesinin yetersiz olduğunu bildiğim için onu zorlamaya devam ediyorum ama her seferinde benimle başa baş mücadele ediyor.

Ne kadar temiz olduğumdan memnun kaldığında, beklentiyle bana bakıyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum, etrafta bir şey aramasını kaçırmıyorum.

"Bir şey mi kaybettin, Clara?"

"Sadece peçete gibi bir şeye ihtiyacım var..." Dudaklarından dökülmek üzere olan kelimelerle yanakları kızarır.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Temizlik yapmayacaksın. Bu cezanın bir parçası. Ben sana lav kekini yedirirken kucağımda oturacaksın, sonra da

"Döllerim kalçalarından aşağı damlarken buradan çık."

Geceleri TÜNELLER normalde evim gibi gelir ama şu anda Clara'ya sarılmaktan başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Gitmek için uykuya dalmasını bekledim, sabah uyandığında geri döneceğimi söyledim ve kaşları soru sorar gibi bir araya gelse de, sadece başını salladı ve bana sarıldı.

Sonunda bana güveniyormuş gibi hissetmeye başladı ve bunun anlamı benim için kayıp değil. Onu hayal kırıklığına uğratan ve kıran o kadar çok insan oldu ki, aynı şeyi benden de beklemesi gayet adil, ama onu incitmeyeceğim. Tatlı yavrumu incitecek bir şey yapmaktansa kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim.

Siyah motorcu botlarım ayaklarımın altındaki nemli tuğlalara ağır darbelerle vururken, pislikleri bıraktığım hücreye doğru ilerliyorum. Çıgıllıklarını duymak için sabırsızlanıyorum. Bu gece onu ikinci kez aldıktan sonra beni Clara'nın çıplak bedeninden uzaklaştıran tek şey buydu.

Virajı dönüp yerde yatan nöbetçiyi görünce tüylerim diken diken oluyor ve ona doğru koşmaya başlıyorum. Çabucak dizlerimin üzerine çöküyorum ve sınırlı bir şekilde iç çekiyorum. Adam ölmüştü. Storm bunu öğrendiğinde çok kızacak ama kafamı kaldırıp hücre kapısının ardına kadar açık olduğunu ve Mack'in kayıp olduğunu gördüğümde bu endişelerimin en küçüğü.

Ama diğer adamı geride bıraktı ve bunun ona mı yoksa bize mi bir uyarı olduğundan emin değilim. Ayağa kalkıyorum ve kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum, ağır metal hareketin altında inliyor. Bu tüneller, ben onları kendi kişisel avlanma alanım olarak kullanmaya başlamadan önce onlarca yıldır kullanılmıyordu ve altyapı arzulanan bir şey bırakıyor.

Diğer adam, buraya döner dönmez domuz gibi ciyaklayacağı için adını öğrenmeye zahmet etmediğim adam, hala baygın, ki bu kadar saatten sonra bayılmaması gerekirdi, bunun tek bir anlamı var. Çıkarken onu bayıltmışlar.

Onları nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı?

Peki kim Saint James bölgesine girip burnumuzun dibindeki bir mahkûmu çalacak kadar cesur?

İç çekiyorum ve telefonumu cebimden çıkarıyorum.

"Ne?" Storm ikinci çalışta cevap veriyor, sesi kısık ve sessiz, yani Ayvah muhtemelen yanında uyuyor.

"Mack Johnstone gitmiş. Diğer adamı baygın bırakmışlar."

"Kahretsin," diye tıslıyor Storm ve hışırdayan çarşafların sesi hattı dolduruyor, ardından birkaç saniyelik sessizlik geliyor. "Mahkûmlarımızı nerede bulacağımızı kim bilebilir ki?"

"Mack her kimin için çalışıyorsa, sanırım."

İç çekiyor ve burnunun kenarını çimdiklediğini hayal edebiliyorum. Ayvah gelmeden önce bu tür şeylere karşı daha fazla sabrı vardı ama artık yok. Tek istediği yapması gerekeni yapmak ve günün sonunda nişanlısının yanına, bizi karıştırmaması gereken işlere bulaşmadan dönmek.

"Adamı sorgulayın. Ne bildiğini öğrenin ve sonra öldürün. Önemli biri olsaydı onu götürürlerdi ve yarım kalmış işlere ihtiyacımız yok."

"Peki ya Clara?"

"Babasını bulduğunuzu bilmiyor mu?"

"Hayır."

"O zaman ona bundan bahsetme. En iyisi bu işi onun haberi olmadan halledelim ve sonrasında ondan af dileyelim."

Kıkırdıyorum ama telefonda beni göremese de başımla onaylarken kendimi. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırıyorum ve aletlerimi sakladığım duvarın öte tarafındaki masaya doğru yürüyorum.

En azından pislikler en sevdiğim bıçaklarımı almadı. Bu beni gerçekten kızdırdı.

İşe koyulma zamanı.

Adamı uyandırmak için birkaç deneme gerekiyor, bu da bana uzun süredir dışarıda olmadığını gösteriyor. Kameraları kontrol etmem gerekiyor ama bunu adamı domuz gibi öttürdükten sonra yapacağım.

Evimdeki kameralar telefonumda açık, beni olabildiğince sakın tutmak için tatlı yavrumu uyurken izliyorum. Bastırılmış çok fazla öfkeniz varken birine işkence etmek çok açık nedenlerden dolayı kötü bir fikir ve bana istediğim cevapları vermeden önce bu pisliği öldürmek istemiyorum.

Üzerine üçüncü bir kova buz gibi su atıyorum ve sonunda kıpırdanıyor, sandalyeye bağlı olduğunu fark edene kadar vücudu bağlarını çekiştiriyor ve panikle gözleri açılıyor.

Ben dönmeden önce her ne olduysa aklına gelmiş gibi boşluğa bakıyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

"Güzel, uyanmışsın," diyorum rahatça, masadan en sevdiğim neşteri alıp ona geri dönüyorum. Onları bıraktığımda adamlarımdan birine ikisini de soydurmuştum ama onları almaya gelen kişi geldiğinde çoktan gitmişti.

"Siktir git," diye tükürüyor ve bana vurmaya çalıştığı tükürüğü kaçırmak için tam zamanında geri adım atıyorum. Yıllarca böyle insanlarla uğraştıktan sonra, her zaman onlardan birkaç adım öndeyim, her hareketlerini tahmin ediyorum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Sözlerinin anlamını açıkça görmezden gelmem karşısında gözleri kızgınlıkla parlıyor ve bakışlarımız buluşana kadar önünde çömeliyorum.

"Bak, ikimizi de bunu kolay ya da zor yoldan yapmakla ilgili konuşmadan kurtarsam ve sen bana sadece bilmek istediğim şeyi söylesen, ben de senin sefil varlığına çabucak son versem nasıl olur?" Onun hızlı ve nispeten acısız bir şekilde ölmesi kesinlikle benim tercihim değil, ama şu anda ölüm listemin başında o yok ve tüm enerjim Clara'nın güvende olduğundan emin olmaya gidiyor.

Cevap verme zahmetine girmeden başını sallıyor ve ben de iç çekiyorum. Sanırım sonunda kan ihtiyacımı karşılayacağım.

Bıçağı kalçasına kadar getirip kıllı bacaklarına dayıyorum. Tanrım, bu orospu çocuğunun çok fazla kılı var ve belli ki erkek tıraşı diye bir şey duymamış. Bacağı boyunca kesiyorum, eti vücudundan kolayca ayrılana kadar kazıyorum, adamdan bir acı tıslaması çıkarıyorum, ama tek kelime etmiyor.

Deri parçasını arkamda bir yere atıyorum ve bir saniyeliğine el işime hayranlıkla bakıyorum, kanın yüzeye çıkmaya başlamasını izliyorum ve sonra başka bir şerit üzerinde çalışmaya başlıyorum. Sonra bir tane daha. Ondan sonra bir tane daha. Ta ki her iki kalçam da bu odaya girdiğimde üzerlerini kaplayan kıllardan ve deriden arınana kadar.

"Konuşmaya hazır mısın?" Alnımdaki teri silerek soruyorum.

Birinin derisini yüzmek özellikle fiziksel olarak zorlayıcı olmasa da, kurban için mümkün olduğunca acı verici hale getirmek için gereken konsantrasyon beni terletmekten asla vazgeçmiyor.

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diye tersledi, gözleri öfke ve korkudan çılgına dönmüştü. "Yarısını bile bilmiyorsun." Kıkırdıyorum, gözlerim onun hangi

Taşınmak istediğim beden. Onları hayal bile edemeyecekleri bir acıya sokmak ama bayılmalarına neden olacak kadar da bir sanat,

Ben de eğilip kollarından başladım. "Eminim ortağın, seni burada onun yokluğunda bulursam sana ne yapacağımı biliyordur."

Parmaklarımı derisinde gezdirirken beni izliyor, işimi biraz daha kolaylaştırmak için başlamak için en iyi yeri bulmaya çalışıyor. Bıçağım derisinin üzerindeyken irkildi ve ona bakmama neden oldu. "Beni öldüreceğini söyledi."

"Ve sen o orospu çocuğu için ölmeye hazır mıydın?" Kaşlarımı kaldırdım.

Bir an tereddüt ediyor ama iç çekiyor. Köşeye sıkışmış durumda ve ilk kez, ben cesedin yarısını bitirmeden bana bazı cevaplar verebileceğini düşünüyorum. Bu pislikler her zaman çok inatçıdır. "O değil. Onun işvereni. Ya da sanırım bizim işverenimiz. Ailemle ilgileneceğini söyledi. Kanseri olan küçük bir oğlum var. Annesi beni terk etti ve onu görmeme izin vermiyor ama yine de onlara gönderebildiğim kadar çok para gönderiyorum."

Saçmalığın kokusunu bir mil öteden alırım ve bu adam saçmalamıyor, bu da beni daha çok meraklandırıyor. İlginç. "Devam et," diyorum, kalçalarımın üzerine oturup bıçağı derisinden uzaklaştırıyorum.

"Lombardi kızınızın kim olduğunu ve kimin için çalıştığını biliyor. Tüm detayları bilmiyorum ama o gece kaçarken dosyaların bulunduğu USB belleği almayı başarmış ve onları babasına vermiş, o da en yüksek teklifi verene satmış. Kızı teslim ederse hayatını bağışlaması için Lombardi ile bir anlaşma yaptı. Kızın iyi olacağını düşündüğü bir oğlu var ve onları evlendirmeyi planlıyor."

Homurdanıyorum. Yavrumun benden başka biriyle evlenmesi fikri midemi dehşetle geriyor. Bu kesinlikle olmayacak. Ben yeryüzünde yürüdüğüm sürece olmaz.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" Görüşümü bulanıklaştıran kırmızıyla savaşmaya çalışarak soruyorum.

"Kız arkadaşını elde etmek için."

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

CLARA

I Kapının açıldığının farkında bile değilim ama dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme . Söz verdiği gibi, alarmım çalmadan Tommy eve geldi. Onun gibi birinin ilk kez eve geldiğini düşünmek garip. Kendime güvenmeme izin verdiğim kişi, ama sanırım bu söz doğru. Bildiğin zaman, bilirsin.

Daha önce hiç kimseye güvenmeme izin vermemiştim, belki Wynter hariç, ama bu farklı. Bu gerçekten bir seçim değildi, tıpkı ona aşık olmak gibi ve bir kez olsun içgüdülerime güveniyorum.

Yumuşak çarşafların tadını çıkararak yorganı daha da yaklaşıtıyorum. Yıllar süren perhizden sonra son birkaç gündür aralıksız seks yaptığım için çok ağrım var. Vücudumdaki her kas Tommy tarafından dokunulmuş gibi hissediyor ve ben buna kızmıyorum. Aslında tam tersi.

Yatağa girdiğinde beni alacağı düşüncesiyle amım zonkluyor. Ne yapmak için dışarı çıktığından emin değilim ve soru sormamayı daha iyi biliyorum çünkü cevabı istediğimden şüpheliyim ve mümkün olduğunca uzun süre mutlu bir cehalet içinde yaşamayı tercih ederim. Ama ne olursa olsun, Tommy'yi çarşafların arasına girdiği anda sikiinin içimde olacağını ve beni ıslak ve bekler bulacağını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Sessizlik apartmanda uzun dakikalar boyunca devam ediyor ve her ne kadar sessizce hareket etse de, bu uğursuz sessizlikte farklı bir şeyler var.

Gözümü açtığımda karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmıyorum ve iç çekiyorum. Belki banyoda temizlik yapıyordur. Ama kontrol etmek için döndüğümde ışık kapalıydı.

Kalbim göğsümde ağır bir şekilde atıyor, ilk kez gizlice baktığımda silahların nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken dairedeki hava yoğunlaşıyor.

Yatağın Tommy'nin tarafındaki komodinin altında bir tane var. Bir tanesi yemek masasının altında. İki tane de kanepenin iki ucunda, minderlerin arasına sıkıştırılmış.

Ama ya onları hareket ettirdiyse? Ne de olsa onu vurdum. Silahlara erişimimi elimden alması çok mantıklı olurdu. Diğer sorunum ne? Doğduğum günkü gibi çıplığım. Bu yüzden silah almak için nereye gidersem gideyim, bunu ya üzerime çarşaf sararak ya da çıplak olarak yapıyorum. Bunlar benim tek iki seçeneğim.

Hayatım boyunca her gece pijamalarla uyumamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

Belki de kapının açıldığını hayal ettim. Alt kattaki komşu olabilir. Ama bunu düşünürken bile, durumun böyle olmadığını biliyorum. O kadar net duymamın imkânı yok ve olmayan şeylere uyanmak gibi bir işim de yok. Kahretsin, Tommy ben uyurken evime girdi ve ben hiç uyanmadım.

Nefes alışımı yavaşlatıyorum ve her türlü sesi dikkatle dinliyorum. Buzdolabı sessizce uğulduyor, bulaşık makinesi sallanıyor. Ama başka ses yok. Sadece...

Daha sıkı dinliyorum ve işte orada. Bir tıkırtı. O kadar zayıf ki zar zor seçebiliyorum ama ne olduğunu hemen anlıyorum. Dolaptalar. Uyandığım ya da uyanık olduğumu çoktan anlamışlarsa tekrar uykuya daldığım anı bekliyorlar.

Bir kereliğine, bir ev istilacısı durumunda erkeklerin kapıya en yakın yerde uyuması gerektiğinde ısrar eden kişiye teşekkür ediyorum ve çarşaf ları da yanıma alarak hızla yatağa doğru yuvarlanıyorum. Bu ideal bir durum değil çünkü kaçmak zorunda kalırsam çok dezavantajlı olacağım ama şu anda elimdeki en iyi seçenek bu.

Kapının çarparak açılma sesi duvardan yayılıyor. Aynı anda parmaklarım tabancanın etrafını sarıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Silahları saklayacak kadar kendini koruyamadığın için teşekkürler Tommy. Dairedeki her kimse yatağın etrafından dolaşmadan önce nişan alıp emniyeti kaldırıyorum ve görüş alanıma girer girmez art arda üç el ateş ediyorum.

Benim için çok kötü, ona o kadar odaklanmışım ki diğer tarafımdan gelen diğer adamı ya da yüzümü örten bezi fark etmiyorum ve sonra gözlerim kimyasal kokusundan başka tutunacak bir şey olmadan kapanıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

OceanofPDF.com

TOMMY

P Tünelin koridorlarında koşarken damarlarımda anik dolaşıyor. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor ve hayatımda ilk kez gerçekten kaybedecek bir şeyim var.

Benim geyik yavrum.

Ne kadar koşarsam koşayım, yeterince hızlı olamıyorum ve Clara'dan uzak kaldığım her saniye, Lombardis'in pis ellerini ona uzatması için pislik babasının onu yakalaması için daha fazla zaman demek ve eğer bu olursa...

Bu düşünceyi aklımdan bile geçiremem. Saint James ailesinin Güney'de hiçbir bağı yok, ya da en azından Clara'yı böyle bir organizasyondan kurtarmak için dayanabileceğimiz hiçbir bağ yok. Yani onu alırlarsa, geri getiremeyebilirim.

Kendimi bisikletimin arkasına atıp apartmana doğru hızla ilerliyorum, şehrin içinden geçerken kırmızı ışıklarda yavaşlama zahmetine girmiyorum. Yol hiç bu kadar uzun gelmemişti ama yine de tüm dünyam şu an olduğu gibi tehlikede .

Frenler motosikleti daha yeni durdurmuştu ki, ayaklığı aşağı itip kendimi seleden attım ve hiç tereddüt etmeden ön basamakları koşarak çıktım. Daha akıllı olmalıydım. Bu gibi durumlar için, binalara gizlice girmek ve tehditleri etkisiz hale getirmek için eğitildim. Ama şu anda mantıklı düşünemiyorum. Destek almak için zaman bile ayırmadım. Bir çaylak hatası daha.

Ama çoktan gittiyse bunların hiçbir önemi yok. Eğer çok geç kaldıysam.

Merdivenlerin tepesine ulaşır ulaşmaz gittiğini anladım. Kapı ardına kadar açık.

Neredeyse otomatik pilotta hareket ediyormuş gibi, genellikle demir bir kale olan daireye doğru yavaş adımlarla ilerliyorum, sanki boş alanı görmek

daha gerçekçi yapamaz.

Ama öyle değil. Hiçbir şey beni boş dairemin, Clara'yı getirdiğimde nihayet evim gibi hissetmeye başladığım alanın görüntüsüne hazırlayamaz.

Göz göze geldiğim ilk şey yatağın ucundaki kan lekesi ve yavru geyiğimi odanın öbür ucuna bıraktığımda sarılı olduğu siyah çarşaflar ve normalde komodininin altında duran tabancanın birkaç adım ötede olması.

Mücadele etti. Silahı nerede bulacağını biliyordu ve tereddüt etmeden kullandı. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım, göğsümde çarpan gurur beni gülümsetmeye yetebilirdi, ama lanet olası paniğin ardını göremiyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıp Saint James ailesiyle yaptığım grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum. Onlara tek tek mesaj atabilirdim ve Wynter'ın sadece birkaç gün önce doğum yaptığını düşünürsek muhtemelen atmalıyım da ama şu anda bunu yapamam.

Tommy: Clara kaçırıldı. Sanırım Lombardi'lerin elinde. Babası eski bir borcun karşılığı olarak onu oğullarından biriyle evlendirmeyi planlıyor. Bir sonraki emre kadar ben yokum.

Ace'in numarasına tıklayamadan mesajlar hızla gelmeye başlıyor ve bana bu sohbeti neden sessize aldığımı ve çok nadir kullandığımı bir kez daha hatırlatıyor. Saat sabahın ikisi. Neden bu insanların hiçbiri uyumuyor?

Wynter: NE DEMEK İSTİYORSUN?!

Wynter: Dört gündür izindeyim!

Fırtına: Ne yapabiliriz? Bir saat içinde bir ekip gönderebilirim.

Seninle geliyorum. Yirmi dakika içinde dairende olacağım.

Kar: Elijah şu anda telefonda. Güney'de bağlantıları olabileceğini düşünüyor.

Elijah: Onu geri getireceğiz.

Wynter: Biri bana neler olduğunu ve neden kimsenin buna benim kadar şaşırmadığını söyleyebilir mi?

Evinizin etrafındaki kameraları izliyorum. Sanırım arabayı buldum. Yarım saat önce gittiler.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ama tek istedikleri yardım etmekken nasıl sinirli olabilirim ki? Yardım ederek bir savaş başlatabilecek olsalar bile.

Tommy: Ace'i alıyorum. Bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm.

Sohbeti sessize alıp Ace'in adına tıklıyorum. Benden hiç son zamanlarda aldığı kadar telefon almamıştı ve o orospu çocuğu ona ne kadar ihtiyacım olduğu konusunda kendini çok beğenmiş olacak.

"Yine mi?" Ace'in uyku dolu sesi hattı dolduruyor ve ben o anda bir kez daha bakıyorum. Genelde daha çok gece kuşudur ve uyumaya karar verirse sabahın erken saatlerinde uyur.

"Clara ellerinde."

Hışırdayan çarşafların sesi hattı dolduruyor, bir saniye sonra da ayak sesleri geliyor. "Siktir. Tamam. Ne kadar oldu?"

"Everett yarım saat önce binamdan çıkan arabayı kameraya aldığını düşünüyor."

"Neden yalnızdı ki?" diye çıkışır.

"Çünkü yapmam gereken bir şey vardı ve evimin kapısında bir bankadan daha fazla kilit vardı. Güvende olacağını düşündüm."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bana saldırıyor olsa da, öfkelenmesinin sebebinin ben olmadığımı biliyorum. Üvey kardeşimiz. Kaçan ya da biz onu kurtaramadan satılan demek daha doğru olur.

"Babası onu Lombardi ailesine verip, yıllar önce onlardan çaldıklarının kefareti olarak oğullarından biriyle evlendirmek istiyor," dedim.

"İnsan hayatına degecek ne çalmışlar ki?"

Kararsız bir iç geçirdim. "Bilmiyorum. Bilgi sanırım. Şimdiye kadar önemli görünmüyordu. Lombardi'nin adamlarından biri, sanırım, tünellerde bağlı ve yarısı parçalanmış bir adam buldum ama bana yem olduğunu söyleyince daha fazla bilgi alamadan kaçtım."

Clara'dan başka biri olsaydı, daha dikkatli olurdum, bize en iyi şekilde yardımcı olmak için her küçük bilgiyi aldığıma emin olurdum.

Onu geri almak istiyordum ama dehşet gözümü kör etmişti, koruyucu babamın bizi Fabrika'ya götürdüğü günden beri hissetmediğim bir duyguydu bu.

"Onu geri alacağız, Tommy." Bu ikimizin de vermemesi gerektiğini bildiğimiz bir söz, yıllar önce ona verdiğim ve asla yerine getiremediğim bir söz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

CLARA

T Gözlerimin arasındaki ağrı o kadar şiddetli ki başımın gerçekten ikiye ayrılabilceğini düşünmeye başladım. Her zaman baş ağrısı kelimesinin biraz abartılı olduğunu düşünmüşümdür, ama artık öyle değil. Anılar yavaş yavaş kendime geliyor. O kadar yavaş ki, ancak yüzümdeki bezi hatırladığımda neden hareket edemediğimi ya da tam cümlelerle düşünemediğimi anlamaya başlıyorum.

Uyuşturulmuştum.

Ve bundan daha kötüsü? Kaçırıldım.

Bu düşünce gözlerimin açılmasına neden oluyor ve üzerinde yattığım çirkin bir şekilde dekore edilmiş odaya ve müstehcen beyaz çarşafı baktığımda midem bulanıyor. Hangi cehennemdeyim ben?

Oda saf beyaz ve ahşap karışımı bir dekore edilmiş, ancak tek başarısı Tommy'nin dairesinin karanlığı için karnımı ağrıtan bayat bir his. Duvarlarda sanat eserleri, suluboya çiçekler ve göller var. Çok eski görünen resimler muhtemelen bir sanat galerisine ait, birinin evine değil. Bu da demek oluyor ki çok parası olan birinin evindeyim.

Ama kim?

Burası Saint James malikanesi değil. Bu kadarını göz ardı edebilirim çünkü ön kapıdan her adım attığımda tanıdığım ev hissine sahip değil. Ve gerçekten, tanıdığım tek zengin insanlar onlar.

Unless-

Kapı sessizce açıldığında ve odada bir dizi ayak sesi yankılandığında düşüncelerim kesiliyor. Tanrım, mobilyalarla dolu olabilir, ama mekân tamamen hayattan yoksun.

Gergin olmamak için elimden geleni yapıyorum, her kimse hala uyuduğumu düşünüp beni rahat bırakacağını umuyorum, ama ayak seslerinde ve kişinin hareket tarzında bana zarar vermek için burada olmadıklarını söyleyen bir şey var. Her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuşumdur ve bu kişiye göz atmadan bile, burada olmayı benden daha fazla istemediği hissine kapılıyorum.

Başıma yayılan acıyla irkilerek bir gözümü açıyorum. Tanrım. Düşünmek bile acı verirken nerede olduğumu nasıl anlayabilirim ki?

"Uyanmışsın." Odanın diğer tarafındaki kişi bunu söylüyor ve ben de hemen dönüp ona bakıyorum, bu hızlı hareket karşısında başım dönüyor.

Ruhumu yutacağına yemin edebileceğim kadar derin gözleri olan, benim yaşlarımda güzel bir kadın görmeyi beklemiyordum. Mavi o kadar gerçek dışı neredeyse lens taktığını düşüneneceğim ama giydiği sade siyah elbiseye baktığımda gerçek göz rengini saklamak için bu kadar çaba sarf etmesi pek olası görünmüyor. Sarı saçları tepesinde dağınık bir düğüm halinde toplanmış. Kafasında ve yüzünde zerre makyaj yok ama çok çekici. "Neredeyim ben?" Mırıldanıyorum, sesimin kısıklığı beni ürkütüyor.

Elini bir şeye uzatıyor ve bir saniye sonra bir pipet kuru dudaklarıma değiyor. "Biraz su iç. Sana her ne ilaç verdilerse muhtemelen birkaç saat daha uykulu kalacaksın ama biraz su iyi gelecektir."

Tereddüt ediyorum. Ya uyuşturulduysa? Ya beni çalan adamlar onu beni tekrar bayıltmak için kullanıyorlarsa, böylece bana istedikleri her şeyi yapabileceklerse?

Benden içkiye bakıyor ve sonra nazik gözlerinden anlayış geçiyor.

"Söz veriyorum sadece su."

Yaklaşmadan önce arkasındaki kapalı kapılara bakıyor. "Ben de kendi isteğimle burada değilim."

Soru sormak için ağzımı açıyorum ama pipeti hızla dudaklarımin arasına sokuyor ve içmek zorunda kalıyorum. Soğuk sıvı dilime değer değmez bir rahatlama kaplıyor. Bir içki içmeyeli ne kadar olmuştu? Kahretsin, ne zamandır baygındım?

"Florida'dasın, Miami'den çok uzakta değilsin," deyince ağzım açık kaldı. Florida mı?

Bir daha adımımı atmayacağıma yemin ettiğim eyalet mi?

Pipeti ağızımdan çekip bardağı komodinin üzerine bırakıyor. "Salvatore Lombardi bu kompleksin sahibi."

Yüzümün renginin solduğunu hissediyorum çünkü böyle bir adamın sizi almasından iyi bir şey çıkmaz ve eğer kaçamazsam geleceğimin ne olacağını düşünmekten nefret ediyorum. "Kimsin sen?" Sessizce soruyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışırken sesim hafifçe titriyor. Panikleminin şu anda bana bir faydası yok. Buradan çıkmak istiyorsam aklımı başıma toplamalıyım.

"Benim adım Mia. Birkaç haftadır buradayım. Salvatore beni oğlu Damon'la evlendirmek için satın aldı ama o babasının satın aldığı biriyle evlenmeye pek hevesli değil." Yarı gülüyor ama sesinde eğlence yok, sadece acı var. "Sanırım seni de aynı nedenle, diğer oğlu Ronan için aldı."

Yüzümde kan kaldıysa bile, çoktan gitmiştir. Tanımadığım bir adamla evlenmek mi? Gerçekten değer verdiğim birini bulmuşken? Sevdiğim birini? Panik beni ele geçiriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Hayır. Bu olamaz. Yaşadığım onca şeyden sonra. Hayatın bana fırlattığı onca şeyden sonra ve ben bunu başardıktan sonra, bu şekilde bitemez.

Mia bana sempatiyle bakıyor ve omzuma nazik bir el koyuyor. "Sorun yok. Onlarla birkaç kez karşılaştım ve düşündüğün kadar kötü değiller. Bana hiç el kaldırmadılar, ki bu daha önce olduğumdan çok farklı." Kısa bir süre önce yaşadığı hayattan bahsederken gözlerinin cam gibi olması midemi bulandırıyor. "Bir şeyler yemek ister misin? İlaçlar biraz midenizi bulandırabilir ve yemeğin bazen yardımcı olabileceğini öğrendim?"

"Daha önce uyuşturucu aldın mı?" Fısıldıyorum.

Hüzünle gülümsüyor ve iç geçiriyor. "Maalesef, sayamayacağım kadar çok kez."

Cevap vermek için ağızımı açıyorum ama hemen tekrar kapatıyorum. Yaşadıklarını daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemem.

"Sana biraz tost getireyim." Kapıya doğru ilerlemeden önce rahatlatıcı bir jestle omzumu sıkıyor. Kapı koluna uzanırken hüzünlü gözlerle bana bakıyor. "Son yedi yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da ne yaşadığınızı bilen biri olduğunda her şeyin daha kolay olduğudur. Bu adamların bedenlerimize yaptıkları şeyler korkunç, ama gerçek dehşet bunu tek başına yaşamaktır."

Ve sonra gider, ama uğursuz sözleri o gittikten sonra uzun dakikalar boyunca havada asılı kalır.

Mia tanımadığı bir adamla evli bir hayat yaşamaktan mutlu olabilir çünkü babası onun için iyi bir para ödedi, ama ben kesinlikle değilim. Yapacağım son şey olsa bile buradan gideceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

TOMMY

I Çok uzun zaman oldu.

Onu götürdüklerinden beri çok fazla saat geçti.

Yavrumu almayalı çok uzun saatler oldu.

Onunla ilk kez göz göze geldiğimizden bu yana en uzun süre. tanıştım ve her dakika tüylerim diken diken oluyor.

Tam olarak 36 saat. Hayatımın en uzun saatleriydi.

Everett arabayı şehrin hemen dışındaki bir havaalanına kadar takip etti, ama lanet uçuş kaydedilmemişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama kiminle uğraştığımızı düşünürsek şaşırmamalıyım. Lombardi ailesi tartışmasız ülkedeki en eski suç ailesi, geçmişleri 1800'lere kadar uzanıyor, yani Florida'ya yerleşmiş olsalar bile kökleri sınır tanımıyor.

Orada olmalı. Mantıklı olan tek yer orası ama Florida çok büyük bir yer ve yardım almadan onu bulma şansımız yok.

Ace, Storm ve Elijah Güney'de tanıdıkları herkesle telefonda görüşüp Lombardi'nin yerleşkesinin nerede olduğu hakkında bilgi almaya çalışıyorlar ama elleri boş dönüyorlar ve ben burada boş boş oturdukça oraya uçup insanları vurmaya ve daha sonra sorular sormaya başlama ihtimalim artıyor.

Hepimiz Saint James malikanesinde toplandık. Malikâne o kadar büyük ki hepimizi rahatlıkla barındırabilir ve hala boş odaları var ama bu büyüklükteki pek çok evin verdiği boş hissi vermiyor. Ron Saint James beni sokakta bulup çalışmam için işe aldıktan sonra bir süre burada yaşadım.

Bu duvarlar arasında o kadar çok zaman geçirdim ki, bir parçam burayı her zaman evim olarak görecek.

"Tommy?" Ayvah usulca yanıma yaklaşıyor ve ben de gözlerimi kaldırıp en yeni Aziz James'i görüyorum. Ya da neredeyse, sanırım. Henüz bir düğün tarihi belirlemediler ama Storm'un onu evlendirmek için can attığını biliyorum, böylece onun paylaşacak. Koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı kıvrılıyor ve derin gözleri endişeyle bir araya geliyor.

"Üzgünüm, biraz değilim."

"Biliyorum, sorun değil."

Storm'un ofisine baktığında nişanlısını masasının arkasında telefonla konuşurken, Elijah ve Everett'i de onun karşısında kendi telefonlarıyla konuşurken bulur. Wynter uzak duvara dayalı kanepede bebeğini emzirmekte, Snow da yanındaki dizüstü bilgisayarında dakikalarca yazı yazmaktadır; Emerson ve Rayne ise diğer kanepede kamera görüntülerini izlemektedir.

Ama ben ayaktayım. Buraya geldiğimizden beri öyleyim, sadece kesinlikle gerekli olduğunda duvara yaslandığım yerden hareket ediyorum. Ace daha önce buradaydı ama geri döneceğine söz vererek gidip birkaç iş yapmak zorunda kaldı. Ama kim bilir. O ve Saint James ailesi pek anlaşıyor, bu yüzden burada geçireceği süre sınırlı olabilir.

"Gidip birkaç saat uyumak ister misin? Yaklaşıyorlar gibi görünüyor ve onu almaya gittiğinde dinlenmiş olmak istiyorsun."

Başımı salladım. "Uyuyamıyorum." Bu kadar açık sözlü olmak istemezdim ama şu anda tek düşünebildiğim kadınımı geri almak ve nihayet yeniden nefes alabilmek. Çünkü son otuz altı saattir kendimi suyun altındaymışım gibi hissediyorum, nefes alacak kadar uzun süre yüzeye çıkamıyorum ve bir noktadan sonra devam edemeyeceğim.

"Çok uzun zamandır buralarda olmadığımı biliyorum ama bu odadaki insanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da sevdikleri insanları her zaman eve getirecekleri. Ne kadar korkmuş olduğunuzu hayal bile edemiyorum ama onu geri getireceğiz. Bunu yapana kadar rahat etmeyecekler."

Kadınımı eve getirmek için durmaksızın çalışan insanların olduğu odayı işaret ediyor.

"Teşekkür ederim Ayvah," diyorum sessizce ama o haklı.

Bu insanlar onu eve getirene kadar durmayacaklar ve şu anda ancak bu kadar rahatlayabiliyorum.

BÖLÜM 61

OceanofPDF.com

CLARA

Mia bana kızarmış ekmek ve soda getirdikten sonra fazla oyalanmıyor, şekerin ilaçlardan kalan uyuşukluğu atmama yardımcı olacağını söylüyor. Ama bir kere yedim ve tatlı içeceği içtim, Bilmediğim bir yatakta, göğsüme yerleşen korkuyla yatmak zorunda kaldım.

Bir kale olduğunu tahmin ettiğim bu yerden nasıl kaçacağım?

Lombardi ailesi hakkında bildiğim tek şey, babamın bana yaptırdığı son işe giderken yarı uykulu haldeyken anlattıkları ve bu da çok fazla bir şey değil. Salvatore hakkında bazı temel bilgiler, operasyonları hakkında birkaç şey, doğru hatırlıyorsam çoğunlukla uyuşturucu ve silahlar, ama bunun dışında, sadece sokakta duyduklarım. Her zaman Florida'da yaşamadık ve babam yapmaması gereken birine ihanet ettiğinde sık sık yer değiştirdik, bu yüzden örgüt hakkındaki bilgim oldukça sınırlı.

Kapı yavaşça açılıyor ve yorganı hızla üzerime çekiyorum. Uyandığımda üzerimde yumuşacık pijamalarım vardı ve onları bana kimin giydirdiğini düşünmek bile istemiyorum. Hâlâ kucagımda boş tabak ve elimde konserve kutusuyla oturuyorum ama yine de kendimi örtme ihtiyacı hissediyorum.

Pahalı bir kömür takım elbise giymiş yaşlı bir adam odaya giriyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve beni parlak bir gülümsemeyle karşılıyor. "Clara, sonunda seni burada görmek çok güzel." Koyu renk saçlarına aklar düşmüş ve ela gözleri mutluluğa çok benzeyen bir şeyle parlıyor.

Salvatore bu mu? Beni oğluyla evlendirmeye niyetli olduğu için beni gördüğüne bu kadar sevinmemiştir herhalde.

Cevap veremiyorum, üzerime dalga dalga yayılan korku ve endişeden çok bunalmış durumdayım.

"Sizi buraya getirmek zorunda kaldığımız için çok özür dilerim. İçinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurarak ihtiyatlı davranmamız gerektiğini anladığınızdan eminim."

"Rakip bir mafya ailesiyle olan yakın ilişki mi kastediyorsun?" Sessizce sordum.

Kıkırdıyor. "İşte bu."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama gerçekten anladığımdan emin değilim. Saint James ailesiyle olan bağlarım konusunda bu kadar endişeli olsaydı, peşimden gelmezdi. Bunun çok fazla iş olduğuna karar verir ve babamı öldürülmeyi hak ettiği gibi öldürürdü.

O zaman neden zahmet etsin ki? Tüm bunları hesaba kattığınızda, değerimden daha fazla sorun çıkarıyorum.

"Eminim kafanız çok karışmıştır."

"Öyle de denebilir." Sinirli bir şekilde gülüyorum, parmaklarım kucağımdaki tabağın kenarını kavırıyor. Beni topraklayacak bir şeye ihtiyacım var ve parmaklarımın arasındaki narin porselen şu anda sahip olduğum tek şey.

Odanın içinde biraz daha ilerliyor ve ben de etrafıma bakıp ihtiyaç halinde kendimi korumak için kullanabileceğim bir şeyler arıyorum. Ama hiçbir şey yok. Tabii ki yok. Bu insanlar ülkedeki en kötü şöhretli örgütlerden birinin parçası. Mahkûmlarının silah olarak kullanabileceği bir şeyi bırakacak kadar aptal olamazlar.

"Oturabilir miyim?" Yatağın yanındaki koltuğu işaret ediyor, ben de başımla onaylıyorum. Hayır demek anlamsız görünüyor. Ne de olsa burası onun evi. "Babanın pek çok kişiye borcu var, eminim bu senin için sürpriz değildir."

Alay ediyorum, sesim kısık çıkıyor ama anladığım için dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Yıllar önce size çaldırdığı bilgiler çok değerliydi ve o borçların bir kısmını ödemek için en yüksek teklifi verene sattı, ama elbette yenilerini de yaptı."

"Elbette," diye fısıldıyorum.

"Adamlarımın o gün size yaptıkları için özür dilemek zorundayım. Normalde kadınları incitmek gibi bir işimiz yok, hele ki o sırada sizin kadar genç olanları hiç yok."

Elim, delicesine yumuşak pijamamın altında saklı olan yara izimin olduğu yere gidiyor ve karnımın alt kısmında belirgin bir panik oluşuyor.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve bir iç çekiyor. "Eğer rahatlatacaksa, o adamlar artık senin ve soluduğumuz havayı solumuyor. Sana zarar verdikleri için iyice cezalandırıldılar."

"Anlamıyorum." Onlardan çaldım. Onlar sadece eğitildikleri ve para aldıkları işi yapıyorlardı, neden böyle bir şey için hayatlarını kaybetsinler ki?

"Babanla ben, seni inciten anlaşmayı önce bir anlaşma yapmıştık. En büyük kızını benim en büyük oğlumla evlenmesi için verecekti ve ben de onun borçlarını silip diğerlerini ödeyecektim. Alınma canım ama bu anlaşma benden çok babanın işine yaradı ama oğullarım her zaman vahşi olmuştur ve onlara iyi bir kadın vermenin onları evcilleştirmeye yardımcı olacağını düşündüm."

Sanırım sözlerinin beni rahatlattığını düşünüyor, ama tek yaptıkları beni karnımda biriken paniğe daha da zorlamak. Bu geçici bir düşünce değil. Neredeyse on yıldır üzerinde çalışılan bir şey ve bu dehşet verici.

"Ne yazık ki oğullarım kendi kadınlarını seçeceklerini düşünüyorlar ve oğullarımın mutlu olmasından başka bir şey istemesem de bunun gerçekleşmesine izin veremeyebilirim. Gördüğünüz gibi yaşılanıyorum ve emekliliğimin tadını çıkarmak istiyorum. Ancak, halefiyet planımın sağlam olduğundan ve ailemizin yıkılma ihtimali olmadığından emin olmadan bunu yapamam."

"Eminim oğullarınızla evlenmek için bir hırsızın sizden çalmasına yardım eden kızından daha uygun biri vardır." Daha düşünmeyi bile bitirmeden kelimeler ağzımdan çıktı. Bunu söylememeliydim. Ama benden daha iyi bir seçenek olabilecek o kadar çok insan varken neden benim seçildiğimi anlamam gerekiyor.

Kıkırdıyor ve parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Durum böyle olabilir, Clara. Ama ben senden hoşlanıyorum ve oğlumun da seni sevebileceğini düşünüyorum. Ona yüksek sosyeteden bir prenses versem bir hafta içinde sıkılırdı ama sen, canım, ona meydan okuyacaksın ve onun böyle birine ihtiyacı var."

"Peki oğlunuz benimle ilgilenmezse bana ne olacak?" Bu mükemmel yabancıyla evlenip Lombardi ailesinin bir parçası olma fikrini düşünmem bile başlı başına delilik ama diğer seçeneğimin ne olduğunu bilmek zorundayım. Belki Ronan'a başvurabilirim. Belki ona beni tanımadığını ve onu mutlu edemezsem benimle evlenmesinin büyük olasılıkla bir hata olacağını hatırlatabilirim ama denemeye değer mi yoksa en iyi seçeneğim bana söyleneni yapmak mı bilmek zorundayım.

"Yerinde olsam, seninle tanışır tanışmaz aklını başından almasını umardım." Bu uğursuz sözler ayağa kalkarken söylediği son sözlerdir.

odayı terk ediyor ve üzerime yağan umutsuzluk beni boğuyor.

Evlilik konusuna hiç kafa yormamıştım, ama küçük bir kızken masal kitaplarında okuduğum gibi sonsuza dek mutlu bir evliliğin hayalini kurarken beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

OceanofPDF.com

TOMMY

S Ace ve Everett'i aynı odada görmek tuhaf. Ama onları yan yana çalışırken görmek, üç dizüstü bilgisayar, her biri önlerindeki masada oturuyor ve başlarını kaldırmadan birbirlerine talimatlar yağdırıyorlar. düpedüz çılgınlık.

Son on iki saattir aralıksız devam ediyorlar. Bu da Clara'nın gece yarısı yatağımdan alınmasının üzerinden kırk sekiz saat geçtiği anlamına geliyor.

Kızlar yatağa gittiler ama Storm ve Rayne tarafından buna zorlandıkları için. Son dakikaya kadar mücadele ettiler ama sonunda her biri kendilerine söyleneni yaptı çünkü ayakları yere basmıyordu.

Ama bu odadaki her erkeğin gözlerinde endişeyle kadınının gidişini izleyişini özlemiyorum. Clara'nın ortadan kaybolması evlerine çok yakın ve her biri kadınlarını kaybedebilecekleri bir pozisyonda bulundular ve bu sadece benim yerimde olduklarında hepsinin ne kadar umutsuz hissettiklerini hatırlatıyor.

Storm elinde bir bardak viskiyle yanımdaki koltuğa çöktü. Buraya geldiğimizden beri onu ilk kez dururken görüyorum. Emerson'ın ona hazırladığı sandviçi telefonda birine bağırarak yedi, kucağında çok uykulu Ayvah'ı tutarken telefonunda hararetle bir şeyler yazdı ve eminim ki verdiği tek mola tuvalete gitmek oldu.

Ona bir göz attım. Normalde sert olan ifadesi düştü ve şimdi yenilmiş görünüyor, kız arkadaşınızı geri kazanmak için tek umudunuzun görünmesini isteyeceğiniz şekilde değil.

"Clara'yı eve getirmek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Parmakları bardağını sıkıca kavıyor ve diğer elini, sanki iliklerine kadar sızan yorgunluğu silmek için bir şey yapacakmış gibi yüzüne sürüyor.

"Keşke yapabileceğimiz daha fazla şey olsaydı ama çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokağa giriyoruz." İç çekiyor. "Onları gibi bir organizasyon hakkında daha önce hiç bilgi almak zorunda kalmamıştık ve Crew bile bize zaten bildiğimizden fazlasını veremedi."

Kaşlarını havaya kalktı. "Crew'u mu aradın?"

Başını sallıyor. "Bize bir şeyler verebileceğini düşünmüştüm, hatta altına bakabileceğimiz başka bir kaya parçası bile, ama bağları New York'ta başlayıp New York'ta bitiyor."

Crew, New York yeraltı dünyasının bekçileri olan Lejyon'un lideri ve şehrin Beş Ailesi'nin kaosa sürüklenmemesinin tek nedeni. Geçen yıl onlarla birkaç kez çalıştık, sanırım bu da bir tür ittifakımız olduğu anlamına geliyor, ancak onlar bir şekilde kendilerine fayda sağlamayan hiçbir şeyi yapan türden insanlar değiller.

İçimi çekiyorum ve öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Küçük yavrumun şu anda karşılaşılabileceği dehşeti düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Lombardi ailesi ve onların... eğilimleri hakkında öğrendiklerimiz, dairemin kapısını açık ve kadını kayıp bulduğumdan beri göğsüme yerleşmiş olan paniği yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Gözlerimi kapatıyorum ve Clara'yı hayal ediyorum. Kokusunu, nasırlı ellerimin altındaki yumuşak tenini, zevk iniltilerini, her fırsatta benimle savaştığını ama çok güzel bir şekilde boyun eğmesini. Saçlarının rengini ve parmakları arasına aldığında nasıl hissettirdiğini. Sevdiği bir şeyi yediğinde gözlerinin nasıl parladığı. Bu sonsuz bir cennet ve cehennem döngüsü ve bir anlığına içinde kaybolmak için kendime izin veriyorum. Buna ihtiyacım var. Yaptığımız her şeyin boşuna olmadığını, iki gece önce yatağa yatırdığım kadının eve getireceğim kadın olduğunu hissetmeye ihtiyacım var, kendimi sahte bir güvenlik hissine kaptırıyor olsam bile.

Sonsuza dek hayallerimde kalabilirdim, küçük yavrumu bana doğru tutmayı ve teninin diğer insanların sahip olduğu aynı paniği nasıl ortaya çıkarmadığını düşünebilirdim. Şımarık poposunun sikime nasıl da güzel baskı yaptığını ve onu bekleyen amına girmenin ne kadar kolay olacağını. Ama masada bir kargaşa patlak verince kısa kesiliyor.

Everett ve Ace ileri geri saçma sapan laflar ediyorlar ve ben sadece birkaç tanesini yakalayabiliyorum. Miami. Yerleşke. Güvenlik sistemi. Ve ben daha

anlamını kaydederken, Storm telefonda . "Jeti hazırlayın," diye
bağırıyor hatta. "Miami."

Midem bulanıyor. Nerede olduğunu biliyor olabiliriz ama ona ulaşmak
neredeyse imkânsız olacak ve uçan bir tenekenin içinde üç saat boyunca boş
boş oturma fikri derimi huzursuzca kaşındırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bir el omzuma iniyor ve derimin altında gezinen böceklerin hissine doğru
eğiliyorum çünkü en azından bir şeyler hissediyorum. "Onu eve getireceğiz
Tommy," diye söz veriyor Storm ama ya getiremezsek?

Ya Clara'yı kurtarmaya çalışırken tüm organizasyonumuzu tehlikeye
atıyorsak?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

OceanofPDF.com

CLARA

T Zamanı takip edebilmemin tek yolu Mia'nın bana yemek getirmesi. Bu odada pencere yok, Miami'de olduğumuza göre bu garip görünüyor, ama sanırım pencere bir kaçış yolu ve burası sadece bir yüceltilmiş hapisane hücresi. İyi yemekleri ve sonsuz miktarda sıcak suyu olan bir hücre, ama yine de bir hapisane hücresi.

Birkaç saat önce yediğim sandviçten yola çıkarak, neredeyse akşam yemeği vakti olduğunu varsaymak zorundayım ama zaman geçirmek için düşüncelerimden başka bir şeyim olmadığından, hüzünlü bir gülümsemeyle odadan çıkıp gitmesinin üzerinden sadece yirmi dakika geçmiş olabilir.

Ben burada kilitli kalırken onun neden serbestçe dolaşmasına izin verildiğini sorma zahmetine girmedim. Sanırım kaçmaya çalışmayı bıraktığı ve buradan sonra sürmesi gerektiğini düşündüğü hayata boyun eğdiği için. Ne zamandır böyle bir yerde? Geçmişte bulunduğu yerlerle kıyaslandığında burayı bir saray gibi gösterdi ama özgürlüğü yokken bu nasıl olabilir?

Kapı açılıyor ve sanki düşüncelerimle onu çağırmışım gibi, Mia kıvrımlarını saran dar, pamuklu bir elbiseyle odaya giriyor. Kısıtlayıcı kumaşın altından kaburgaları görüldüğü için biraz fazla zayıf, ama bunun geldiği zamandan daha iyi olduğunu hissediyorum.

"Bu akşam çocuklarla yemek yiyeceğiz," diye anons ediyor ve yemin ederim yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

"Ronan ve Damon'la mı?" Sessizce soruyorum, bir saat süren duşumun ardından giyecek bir şeyler ararken kısaca keşfettiğim gardırobun içinde kaybolmasını izliyorum. Tasarım kıyafetlerle dolu, çoğu uygunsuz

ama üzerime geçirecek bir çift kısa pazen pijama bulmayı başardım.

Bir saniye sonra elinde kısa, iekli bir elbiseyle geri dönüyor, varlıklarımı göstereceğini bildiğim bir elbise. Ronan'a çekici geldiğimden emin olmaya alışıyor. Benden hoşlanmazsa kendimi okyanusun dibinde bulacağımı biliyor mu? Belki de ona da aynı seçenekler sunulmuştur ve beni gerçeklerden korumaya çalışıyordur.

"Evet! Dedğim gibi, buraya geldiğimden beri onları pek görmedim ama bu bizimle yemek yemek istemeleri iyiye işaret."

Başımı sallıyorum ve uzattığı elindeki elbiseyi alıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Seni satın aldıklarında neden burada olmaktan mutlu görünüyorsun?" Pijamaları bedenimden çekip çıkartıyorum ve yerine üzerime eldiven gibi oturan elbiseyi giyiyorum.

İ geçiriyor ve yatağın kenarına oturuyor. Elleriyle oynarken elleri birbirine dolanıyor. " zg rl ge en çok bu kadar yaklaşabildim... yani, sanırım en başından beri. On altı yaşındayken satıldım,  zg r olmanın ne demek olduğunu tatmak için çok gençtim ve sonraki yedi yıl cehennem gibiydi." Gördükleri gözlerinin önünden gitmiyor ve onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen ilerleyip kollarımı ona doluyorum. Hangimizin sarılmaya daha çok ihtiyaı olduğundan emin değilim ama uzun saniyeler sonra kollarını sırtıma doluyor ve uyandığımdan beri ilk kez korkudan başka bir şey hissediyorum.

Cehenneme gidip gelen bu kadın olumlu yanları bulabiliyorsa, ben de bulabilirim. Belki bir gün, Tommy'ye olan aşkım açık bir yara gibi hissetmediğinde, bunu kendi kişisel cehennem versiyonumdan ziyade bir fırsat olarak görebileceğim.

MIA saımın yapmama YARDIM EDİYOR, tek bir teli bile yerinden oynamadan sırtıma oturana kadar yumuşak dalgalar halinde kıvrıyor. Makyaj masasının altından bir çanta dolusu pahalı makyaj malzemesi çıkartıyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde her şey tam da kendime alacağım tonda. Ama bu kaygımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Tam benim bedenimde kıyafetlerle dolu bir gardıropları ve benim kullandığım tonda makyaj malzemeleri olduğuna göre, bir süredir buraya gelmemi planlıyor olmalıydılar. Ne zamandır beni izliyorlardı? Bekliyorlardı.

beni hayatımdan alıp hiç bir hayatın içine atmadan önce?

Koridorda yürürken elimi tutuyor, ama tek odaklanabildiğim şey aşırı dekorasyon ve duvarda asılı her tablonun ne kadara mal olmuş olabileceği. Lombardi ailesinin mantıklı olmaktan çok parası olduğu açık ve bunun benim davama yardımcı olacağını sanmıyorum. En azından paraya sıkışmış olsalardı, Saint James ailesinin beni geri almak için onlara ödeme yapabilme şansım vardı, ama içimden bir ses bunun işe yaramayacağını söylüyor. Salvatore oğullarının evleneceğini kafasına koymuş ve fikrini değiştirebilecek bir şey olduğundan şüpheliyim.

Yemek odasına adımımızı atar atmaz, kapının girişinde durdum. Tanrım. Bir saraya aitmiş gibi görünüyor, koyu kahverengi meşe masanın üzerinde en az yirmi takım ve som altından yapıldığına emin olduğum çatal bıçak takımı var. Masanın bir ucunda parlak bir şömine yanıyor ve uzak duvarda o kadar büyük bir pencere var ki, başka bir boyuta açılan kapı olduğuna yemin edebilirim. Ve ilk kez durumumun ne kadar umutsuz olduğunu fark ediyorum.

Pencerenin dışında bir uçurum ve onun altında da okyanus var. Sadece demir bir kalede kilitli değilim, duvarlardan biri de amansız deniz.

"İşte oradalar." Pencere girişlerinin yanında uzun boylu bir adam.

Gülümsemesi geniş ve nazik ama gözlerine ulaşmıyor. Bir katilin gözlerine. Birinin ölümden zevk aldığını anlayacak kadar Tommy'ninkilere baktım ve bu adam kalbimi elinde tutandan daha uğursuz olabilir. Siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve bize yaklaşırken gerçek dışı yeşil gözleri benimkileri tutuyor. Onun Ronan, yani evlenmem gereken adam olduğunu bilmek için bir tanıtıma ihtiyacım yok.

Geldiğimden beri ilk kez Mia endişeli görünüyor ve bu ilk randevuda gergin olunan şekilde değil. Hayır, bu adamların bize zarar verebileceğini ve muhtemelen vereceklerini biliyor çünkü tüm bu durum hakkında teknik bilgi almak istiyorsanız, bize sahipler. Ne isterlerse yapabilirler ve kimsenin umurunda olmaz. Ellerini önünde birleştirmiş ve omuzları hafifçe öne doğru çökmüş. Ona ulaşmak, onu rahatlatmak istiyorum ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Başka bir adam şöminenin yanından bize doğru yaklaşıyor ve ben de gözlerimi yeni arkadaşımdan ayırıp ona bakıyorum. Her iki adam da inanılmaz derecede çekici, mükemmel çene hatları ve elmacık kemikleri var. Ama Damon Lombardi şeytanın kişileşmiş hali olabilir. Buz mavisi gözleri çok soğuk

Onlara baktığımda midem bulanıyor ve siyah saçları kardeşininkiyle aynı renkte.

Bu adamlar tek başlarına dünyayı yönetebilecek gibi görünüyorlar, peki ya birlikte? Birlikte her şeyi yerle bir edeceklermiş gibi görünüyorlar.

"Sen Clara olmalısın," diyor Ronan, dikkatimi tekrar önümdeki tanrı gibi adama çekerek.

O kadar uzun ki, bana birkaç adım yaklaştığında ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. Sanki adam yeterince korkutucu değilmiş gibi bir de dev mi olması gerekiyor?

Başımı salladım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum sessizce.

Gözleri ilgiyle üzerimde geziniyor ve sanırım bu iyiye işaret. Ya da belki de böyle bir adamla yaşamak, bana dayatabilecekleri herhangi bir ölümden daha kötüdür.

"Aynı şekilde."

Damon bir adım öne çıkıyor, gözleri az önce kardeşinin yaptığı gibi vücudumu yavaşça inceliyor ve yanaklarım bu incelemenin altında ısınıyor. Mia evleneceği adamın bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakmasına kızacak mı? Yoksa yaşadığı hayattan dolayı o kadar duyarsızlaştı ki umursamıyor mu?

İki adam birbirine bakıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor ve burada uyandığım andan beri hissettiğim korku, kusmak üzere olduğuma emin olana kadar kaynıyor. Çünkü kendimi içinde bulduğum duruma nasıl bakarsanız bakın, böyle adamların size şu anda bana baktıkları gibi bakmalarını istemezsiniz.

Daha önce boku yediğimi düşünüyorsam bile, şimdi hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey.

64. BÖLÜM

OceanofPDF.com

TOMMY

I Saint James'in özel jetinin koridorunda bir aşağı bir yukarı koşturuyorum. En iyi zamanlarda bile dar alanlarda sıkışıp kalmak konusunda iyi değilimdir, ama şu anda sanki derimden dışarı tırmanıyor gibiyim.

Gideli çok uzun zaman oldu ve geçen her dakika

O kollarımda olmadan daha fazla panik yaşıyorum. Derimin altında böcekler cirit atıyor ve onları yatıştırmak için yapabildiğim tek şey en sevdiğim bıçağımı kolumda bir aşağı bir yukarı sürüklemek, bıçağın derime hissin tadını çıkarmak.

Ama bu bile beni normalde olduğu kadar sakinleştirmiyor. Muhtemelen geçen hafta Clara'yı keserken kullandığım bıçakla aynı olduğu içindir. Benim için çok güzel kanamasına neden olan bıçak.

"Tommy?" Ace köşedeki yerinden sesleniyor. İki dizüstü bilgisayarı açık ve yola çıktığımızdan beri ya birinde ya da diğerinde hararetle yazıyor. "Oturman gerek. Sürekli volta atmaktan odaklanamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve karşısındaki koltuğa çöküyorum. Onun burada olması garip, sanki iki hayatım ilk kez çarpışmış gibi, ama o bizimle gelmekte ısrar etti. İçindeki suçluluk duygusu bunu tek başıma yapmama izin veremeyeceği kadar büyük, tıpkı sonunda üvey kardeşimizi bulduğunda yalnız gitmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim gibi. Ama hiç bulamadı. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi, on altıncı doğum gününden sonra ondan hiçbir iz kalmadı.

Hayatımızı düzene koyduktan sonra onun için geri döneceğimize söz verdik. Ama bu istediğimizden daha uzun sürdü ve biz bunu yapabildiğimizde o gitmişti. Çok geç kalmıştık.

"Bize yerleşkeye girmenin bir yolunu bulabildiniz mi?"

Başını sallıyor. "Güvenlik sistemleri bir üst seviyede. Everett yaklaştığını düşünüyor, ama onu indirmeye çalışana kadar bilemeyeceğiz ve o zaman bile, en fazla bir dakika kapalı kalacaktır."

Storm ona geride kaldığını söylediğinde Everett'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve normalde en iyi arkadaşlarımdan birinin bu kadar sinirli görünmesinden büyük keyif alırdım ama Ace'in gelmesinden dolayı rahatlamış görünüyordu. İkisi arasında dile getirilmeyen bir tür hacker bağı var ve muhtemelen çoğu zaman farklı taraflarda olsalar da, bu konuda birbirlerine güveniyorlar.

Bıçağımı yanımdaki tepsiye bırakıyorum, kendi kanımdan damlalar bıçağa yapışıyor. Bir başkasının kadınının kanını akıtıyor olabileceği, kanının bir başkası tarafından beğenilebileceği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bu düşünceler tüm bu görevi mahvetmeme neden olacak.

Pilot inişe birkaç dakika kaldığını anons ediyor ve herkes yerine oturuyor.

Senin için geliyorum, geyik yavrusu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

OceanofPDF.com

CLARA

Dİçerisi şaşırtıcı derecede hoştu, ancak koyun kılığına girmiş kurtlar gibi bizi yanlış bir güvenlik duygusuna sürükledikleri hissine kapıldım. Çekici bir şekilde gülümsediler, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri sordular, sanki biz

gerçekten bir randevuyduk, ama gözlerinin ardındaki kötülüğü gördüm. Bizi nasıl ölçüp biçtiklerini ve dikkat etmediğimizi düşündüklerinde bakışlarının vücutlarımızda nasıl gezindiğini.

Mia yemeğini karıştırdı, ancak birkaç ısırık alabildi ama ben tabağımdaki her şeyi yemeye özen gösterdim. Eğer buradan çıkacaksam gücümü toplamam gerekiyordu ve kendimi aç bırakmak çözüm değildi.

Gecenin sonunda Ronan yanağıma nazik bir öpücük konduruyor ve yarın akşam onunla yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi soruyor. Tek başıma. Ben de nezaketle evet diyorum ve elimden geldiğince sakın bir şekilde Mia'yı da yanıma alarak odama doğru yürüyorum. Tek parça kalmak istiyorsam, bu adamla yalnız kalmak istememe imkân yok.

Mia'yı odama sürüklüyorum ve banyoya girip tüm muslukları açmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Onu duşa doğru çekiyorum ve sesimi onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Burada kalmayacağım. Kaçacağım."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sanki kaçmak hiç gelmemiş gibi, ama mutlaka bir noktada gelmiştir. Elbette içine itildiği hayatı daha iyisini düşünmeden kabullenmemiştir. "Kaçamayız." Başını iki yana sallıyor. "Eğer bizi yakalarlarsa, öldürürler."

"Damon gibi bir adamın iyi bir koca olacağını mı düşünüyorsun? Sizi yavaş yavaş ölüme sürüklemeyeceğini. Seni bilmem,

Ama yatıp Ronan'ın benden bıkaçağı günü beklemektense savaşımayı tercih ederim."

"Clara, hayır."

İçimi çekiyorum ve iki elini de avuçlarıma içine alıp nazikçe sıkıyorum. "Denemek zorundayız Mia. Kaçıp seni geride bırakırsam, sana zarar vereceklerinden korkuyorum. Benimle gelmek zorundasın."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Anlamıyorsun. Başka bir hayat bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey bu" diyor ama sözleri kırık dökük. Sözlerinin ardındaki gerçek kırılğan kalbime dokunuyor ve gözlerim doluyor.

"Saint James ailesi için çalışıyorum. Onları hiç duydunuz mu?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Sanırım öyle. Sanırım son sahibim onlardan bahsetmişti."

Bir nefes çekiyorum. Sanki evcil bir hayvanmış gibi konuşuyor ve ben bundan nefret ediyorum. Bu hayatı yaşamış olmasından ve geri kalan günlerini yara izleriyle geçirecek olmasından nefret ediyorum. "Onlar Chicago'da güçlü bir suç ailesi. Eğer onlara ulaşabilirsek, bizi koruyacaklarına söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun? Bütün mafya aileleri aynıdır. Aynı bokun içindedirler. Alevden lanet olası ateşe atlamayacağımı nereden bileyim?" Geldiğimden beri onda gördüğüm en duygusal an bu ve ona ulaştığımı biliyorum.

"Onlar iyi insanlar. Söz veriyorum. Yıllardır onlar için çalışıyorum ve onlar için çalışan adamlardan biriyle birlikteyim." Onların celladı olduğu gerçeğini atlıyorum çünkü muhtemelen konuyla ilgili olsa da bana puan kazandırmayacak.

Söylediklerimi düşünürken alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor. O benden daha uzun süredir burada, yani kaçacaksam her adımda yanımda olması gerekiyor. Odamdan sadece bir kez çıktım ve bir çıkışa açılabilceğini düşündüğüm kapıları aramaya çalışsam da, tüm ev bir tavşan yuvası gibi ve çıkışlardan en az biri uçuruma açılacak. Çok güçlü bir yüzücü değilim, bu yüzden bu gerçekten bir seçenek değil.

"Eğer bizi yakalarlarsa, suçu ben üstlenirim. Bana yardım etmen için seni tehdit ettiğimi söyleyeceğim. Bu şekilde güvende olursun." Hayatımla ilgili pazarlık yapıyorum ve ölmeye hazır olmasam da, başarısız olursak muhtemelen öldürüleceğim fikrinden garip bir şekilde memnunum. Ama babamdan kaçmak için o kadar çok savaştım ki

Kendimi yeniden birinin tutsağı haline getirmeye izin vermeyeceğim ve bu yeni cehennemden kaçmak için yapmayacağım şey yok.

Kekeleyerek iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Teşekkür ederim, Mia." Ellerin bir kez daha sıktım ve musluğa uzandım. "Geceleri kapını kilitliyorlar mı?"

Başını sallıyor.

"İki saat sonra ev karardığında geri gel. Orada bir plan yaparız."

"Gardiyanlar her gece yarısı mola veriyor. Buraya geldiğim ilk gece konuştuklarını duydum" diyor, sesi korkudan titriyor. Tanrım, bu durumda olmamızdan nefret ediyorum. Ama bundan da öte, ona bunu yapanın ben olmasından nefret ediyorum. Daha önce hiç başka birinin dehşetinin sebebi olmamıştım ve bu bana hiç iyi gelmiyor.

"Harika. Bu gerçekten harika Mia," diye teşvik ediyorum.

"Evin diğer ucunda bir güneşlenme odası var. Çoğu zaman kilitli ama gardiyanlar bazen turlar arasında kapıyı açık bırakıyor, böylece anahtar taşımak zorunda kalmıyorlar."

"O zaman böyle yapacağız. Gece yarısı odama gel ve güneşlenme odasına gidelim. Eğer kapı kilitliyse, doğaçlama yaparız."

Başını sallıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle." Keşke ona bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu söyleyebilseydim.

Kapım açılıp yarım saniye sonra kapandığında üzerime bir çift siyah jogger geçiriyordum. Kısa bir an için Ronan'ın beni almaya geldiğini düşünüyorum ama sonra Mia benimkine benzer bir kıyafetle dolabımın girişinde duruyor. Siyah tayt, siyah kazak ve siyah tenis ayakkabıları.

"Hazır mısın?" diye soruyor. Daha önce vücudunu kasıp kavuran korkunun bir kısmı gitmiş, yerine şu anda olmasını istediğim kadın gelmiş. Yerleşim planını bilen tek kişi o ve bu nedenle buradan çıkmak için tek şansımız.

Başımı sallıyorum ve banyodan aldığım saç spreyini cebime sokuyorum. Biber gazı kadar etkili olmayacak ama eli boş kalmaktan iyidir.

Kutuya bakıyor ama bizi odadan çıkarırken bir şey söylemiyor. Dışarı çıkmadan önce her iki yolu da kontrol ediyoruz ve karanlık koridorda sessizce onu takip ediyorum. Ev gündüzleri büyük görünebilir, ama geceleri koridorların sonu yokmuş gibi görünüyor ve tavanlar o kadar yüksek ki onları göremiyorum. Ama en kötüsü? Koridorların ne kadar sessiz olduğu.

Karo döşeli zeminlerde dikkatlice adım atıyor, duyulmamak için elimizden geleni yapıyoruz ama sessizlik sağır edici ve odalardan uzaklaştıkça Mia'nın haklı olup olmadığını daha çok merak etmeye başlıyorum. Belki de olduğumuz yerde kalmalıydık. Eminim Tommy beni bulmaya çalışıyordur. O gelene kadar bekleyip Mia'yı da yanımda götürebilirdim. Bunun yerine, bir kutu saç spreyi ve biraz umuttan başka bir şeyimiz olmadan kaçmaya çalışarak hayatlarımızı riske atıyoruz.

Ama ilerlemeyi bırakmıyorum.

Mia bana evin içinde rehberlik ediyor, karanlık köşelere bakarak planlanmamış bir tur atan bir gardiyana yakalanmayacağımızdan emin oluyor. Saint James ailesinin çevresinde uzun süredir bulunuyorum ve bazen birileri bir şeylere göz kulak oluyorsa frekansın değiştiğini biliyorum ama umarım bu gece bunu yapmayı seçmezler.

Neredeyse güneşlenme odasına varmıştık, ya da en azından ben öyle sanıyordum ki evin içinden gelen yüksek sesli bir siren sesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Vay anasını.

Biliyorlar.

Bilmek zorundalar.

Mia kocaman gözlerle bana dönüyor, panik derinliklerine işlemiş. "Ne yapacağız?" diye fısıldıyor.

"Devam et." Onu yavaşça gittiğimiz yöne doğru itiyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Odalarımızdan çok uzaktayız ve eğer o alarmlar çaldıysa, bunun gittiğimizi fark ettikleri için olduğuna bahse girerim. Bu da tek seçeneğimizin ilerlemeye devam etmek ve onlar nerede olduğumuzu fark etmeden önce buradan çıkmayı başarabilmeyi ummak olduğu anlamına geliyor.

Yakındaki bir odadan sesler geliyor ve kendimizi duvara çarpıyoruz. Elim, düzensiz nefes alış verişimi sakinleştirecekmiş gibi ağzımın üzerinde geziniyor ama nafile. Bizim için geliyorlar.

"Bir ihlal oldu da ne demek?" Salvatore havlıyor. "Burası lanet olası ülkedeki en güvenli bina."

Nefesimi tutuyorum ve bağlantıyı sürdürmenin ikimizi de sakinleştireceğini umarak gözlerimi Mia'nın kilitliyorum.

"Çevre beş dakika önce ihlal edildi. Birisi sensörün üzerinden geçtiği anda alarmin çalması gerekirdi ama bir şekilde sensörü geçtiler."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bir dakika, kayıp olduğumuzu bilmiyorlar.

"Bu benim soruma cevap değil. "Bu benim sorumu cevaplamıyor.

Çevre mi?" diye bağırır.

Yaklaşıyorlar ve kaçmaya devam etmemiz için artık çok geç. Olduğumuz yerde kalmalıyız. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki, kalp krizi geçirmek üzere olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum.

Ayak sesleri o kadar yaklaşıyor ki tam tepemizde olduklarından emin oluyorum ama sonra duruyorlar. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onları kapı aralığında, sırtları bize dönük bir şekilde dururken buluyorum ve hemen Mia'ya hareket etmesini işaret ediyorum. Neresi olduğu önemli değil. Sadece şu anda burada olamayız.

Açık bir kapıya doğru eğildi ve ben de kendimi onun yanındaki küçük alana sıkıştırdım. "Ne yapacağız?"

Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve dikkatle dinliyorum. Bunun bir tesadüf olma ihtimali çok yüksek ama aptal umut dolu kalbim Tommy olabileceği düşüncesiyle biraz daha hızlı atıyor.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu yeterince iyi değil. Hemen şimdi ortadan kaldırılmalarını istiyorum. Kızları panik odasına kilitleyin ve bizim için çalışmayan herkesi öldürün."

Henüz kayıp olduğumuzu bilmiyor olabilirler ama öğrenmek üzereler.

BÖLÜM 66

OceanofPDF.com

TOMMY

I Kulağa garip gelebilir ama Lombardi yerleşkesinin çitlerini aşp binanın kenarına ulaşmam için geçen dakikalar, Clara'nın gittiğini fark ettiğimden beri hissettiğim en sakın anlardı. Çünkü sonunda Kadınımı eve getirecek bir şey.

Nem gece yarısı bile boğucu ve Storm'un giymemde ısrar ettiği uzun kollu gömleği çekiştiriyorum. Sıcak ve kaşındırıyor ve zaten huzursuz olan bedenimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Ace, Rayne ve Elijah kompleksin dört bir yanına dağılmış durumda, Storm ve Everett ise koşu noktasındalar. İlki bizimle gelmek istedi, ancak hemen iki numarasının bir hafta önce bir bebeği olduğu ve şu anda ona bir şey olmasını göze alamayacağımız hatırlatıldı.

Everett kulaklıklara, "Kameralar kapandı," diyor.

Tüm sistemlerini bir kerede çökertmek daha kolay olsa da, sahip oldukları arıza emniyetleriyle bu mümkün değildi, bu yüzden bunu dalgalar halinde yapıyoruz. Önce çevre sistemi çökertildi. Şimdi binanın dışındaki kameralar ve biz içeri girdikten sonra içerideki kameraları kapatacaklar.

En hafif tabirle bu yerin kamuya açık kayıtları eksik ve şimdiden mülk üzerinde onaylanmamış birkaç bina görebiliyorum. Sürpriz değil ama kesinlikle can sıkıcı. Clara'nın ana evde olduğuna dair bir garanti yok ama öyle olduğunu varsaymak zorundayım.

Storm, "Şimdi güneşlenme odasının kapısının kilidini açıyorum," diye ekliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve klik sesini bekliyorum. Rayne Elijah dışarıdaki durumu izleyip kimsenin bize gizlice yaklaşamayacağından emin olurken Ace ve ben içeri tek giriyoruz.

Tıkırtı sessiz ama silahımı çekip omzumun üzerinden Ace'i kontrol ederken bunu kaçırmıyorum. O benim gibi saha eğitimi almamış ama bir silahlı çatışmada kendini koruyabileceğinden şüpheleniyorum. Kendi tabancasını çekti ve bana küçük bir baş selamı verdi.

Hadi yapalım şu işi.

Kapıyı sessizce itip açıyorum ve dışarıdan göremediğim köşeleri hızlıca tarıyorum. Bu şekilde girmeye karar vermemizin bir nedeni de içeri girmeden önce bize iyi bir görüş açısı sağlamaktı. Açıkçası, koridorda bizi bekleyen yüzlerce adam olabilirdi ama en azından fark edilmeden önce kapıdan içeri girdik.

Ana eve doğru ilerliyoruz, her birimiz ilerlerken önümüzdeki adımları gözden geçiriyoruz. İşte o zaman alarm çalmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse sisteme takılmamızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım ama yine de can sıkıcı bir durum. Ace'e "Yürümeye devam et," diyorum.

Bağrıışmaları duymadan önce birkaç adım atıyoruz ve açık bir kapıya doğru eğiliyoruz. Misafirleri olduğunu biliyorlar ama şansımız yaver giderse onlar yerimizi bulamadan kadınımınla birlikte buradan gitmiş olacağız.

Uzun dakikalar boyunca seslerin bizden uzaklaşmasını bekledikten sonra koridora geri dönüyoruz ve iki küçük figürle yüz yüze geliyoruz; ikisi de ben elimi ağızlarına kapatamadan çığlık atıyorlar.

"Tommy?" Clara ağlayarak kollarını bana doluyor ve ben onun ellerini üzerimden çekmeyi düşünmüyorum bile çünkü onlara ihtiyacım var. Derimin altındaki şeytanlar canlanıyor ama o varken rahatsız olmuyorum.

"Siktir, geyik yavrusu." Silahımı belime soktum ve onu kendime doğru çektim. Bunun için zamanımız yok ama buna ihtiyacım var. Kadınımı bir daha görüp göremeyeceğimi merak eden yanıma yatıştırmak için onun kollarımda olmasına ihtiyacım var.

"Mia?" Ace'in sesi dikkatimi Clara'dan çekip diğer kadına bakmama yetiyor ve midem bulanıyor.

"Ace? Tommy?" Sesi o kadar kısık ki kalbim parçalanıyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Saçları hala hatırladığım gibi sarı, ama mavi gözlerinde bir zamanlar sahip oldukları kıvılcım yok. Yaşadığımız cehennemde bile mutluluğu bulmuştu ama şimdi da yok ve bu düşünce göğsümü acıtıyor.

"tanıyor musunuz?" Clara soruyor.

"Mia bizim üvey kardeşimiz,"
diyorum ona.

Ace kımıldamadı. Sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyor. İkimiz de söylemedik ama onun öldüğünü sanıyorduk ama işte karşımızda duruyor.

Keşke onlara daha fazla zaman tanıyabilseydim ama burada ne kadar uzun kalırsak, muhafızlardan birinin bizi bulma ihtimali o kadar artar ve o zaman hepimiz boku yeriz. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

Kimse cevap veremeden Clara'yı kolumun altına alıp geldiğimiz yöne doğru yönlendiriyorum. Mikrofonu açmak için kulaklığa dokunuyorum. "Onu ve bir kişiyi daha yakaladık."

"Başka bir kız mı?" Storm sorar.

Omzumun üzerinden, Mia'yı çıkışa doğru yönlendiren Ace'e bakıyorum. "Evet, benim ve Ace'in geçmişinden biri."

"Onları oradan çıkarın," diye emrediyor Storm.

Dışarı açılan kapının hemen önünde durup Clara ve Mia'ya dönüyorum.

"Oraya gittiğimizde koşmanı istiyorum. Rayne ve Elijah yardım edecek seni çitin üzerinden."

"Peki ya sen?" Clara fısıldıyor, gözleri benimle Ace arasında gidip geliyor.

"Hemen arkanızda olacağız, ancak kendimizi kurtarmadan önce ikinizin de güvende olması gerekiyor, tamam mı?"

İkisi de başını sallıyor ama gözleri dehşetle dolu. Clara'nın gözlerinde o bakışı görmekten nefret ediyorum ama son yeddi yılımı öldüğünü düşünerek geçirdiğim kadında bunu görmek beni kahrediyor.

Clara'yı kendime doğru çekiyorum ve birkaç saniyeliğine onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Koş, küçük geyik yavrusu. Hemen arkandayım."

Ve tereddüt etmeden söyleneni yapıyor.

BÖLÜM 67

OceanofPDF.com

CLARA

I Ben koşucu değilim.

Çocukken koşucu değildim. Ya da . Ya da bir yetişkin olarak. Bana değil. Bu yüzden hayatım için koşmak istediğimden daha zor.

Her adım bir öncekinden daha zor ve havadaki nem kesinlikle yardımcı olmuyor. Bu cehennem gibi eyaletten taşınmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Çok nemli. Dalgalar uçurumun dibindeki kayalara çarpıyor ama neyse ki Mia peşimdeyken ters yönde koşuyorum.

"Onları bırakmamalıyız," dedi pantolonu.

"İyi olacaklar," diye söz veriyorum ona ama bunu yapmaya hakkım yok. Buradan canlı çıkıp ıkamayacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ikimizi de hareket ettirmek zorundayım ve eğer bir an bile onların zarar görebileceğini düşünürse, geri dönüp onlar için geri gidecek.

Evin yakınındaki silah sesleri midemi bulandırıyor ve ayaklarım kendiliğinden hareket etmiyor. Aman Tanrım. Ya Tommy yaralıysa? Mia yanımda duruyor ve göz hizamı takip ediyor ama hiçbir şey göremiyoruz. Evden çok ve tek seçeneğimiz yolumuza devam etmek.

Elini tutuyorum ve Tommy'nin bulacağımızı söylediği duvar olduğunu tahmin ettiğim yere doğru çekiyorum. Keşke şu anda burada olsaydı da bize yol gösterseydi çünkü yaşadığımız haftadan sonra mantıklı düşünme yetisine sahip değilim.

Uzaktaki figürler beni duraksatıyor, ama ay ışığı onlardan birini aydınlatıyor ve karanlık yüz hatlarını hemen tanıyorum.

Rayne.

"Onları tanıyor musun?" Mia endişeyle sorar.

Başımı salladım. "Rayne Saint James ve Elijah Russo. Bize zarar vermezler."

"Russo?" Olduğu yerde duruyor ve ben bu ani duruş karşısında neredeyse tökezliyorum. Solgun teni hayalet görmüş gibi bir ton daha beyazlaşıyor ve midem bulanıyor. Lütfen bana Angelo'nun ya da kuzenlerinin onun kirli hikâyesinin bir parçası olmadığını söyle.

"Elijah Rayne'in kız kardeşiyle evli. Ailenin geri kalanı yok edildi."

Bana endişeyle bakıyor, ama tereddüt etmesi için zamanımız yok, bu yüzden onu tekrar ileri doğru çekiyorum. Onu yapmak istemediği bir şeye zorlamak istemiyorum, ama şu anda, hepimizin buradan canlı çıkmasını istiyorsam seçeneklerim oldukça sınırlı.

Rayne bir adım öne çıkıyor ve kollarını bana doluyor. "Seni görmek güzel evlat. İyi olduğuna sevindim."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Wynter dışında Saint James kardeşlerden hiçbirisiyle çok yakın değilim ama kendimi güvende hissetmemi sağlayan tanıdık biriyle birlikte olmak beni rahatlatıyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Her zaman. Sen ailedensin."

Dudaklarımda zayıf bir gülümseme belirliyor. Başka bir ortamda olsaydık, bu sözlerin duygusundan zevk almak için durabilirdim, ama şu anda tek düşünebildiğim bir an önce Chicago'ya dönmek.

"Bu Mia." Arkamı işaret ediyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Mia. İkinizi de en kısa zamanda buradan çıkaracağız."

Daha fazla silah sesi geceyi dolduruyor ve midem tekrar sıkışıyor. *Lütfen Tommy iyi olsun. Lütfen onu kaybetmeme izin verme.*

"O iyi, Clara," diye beni rahatlatıyor Rayne. "Seni şu duvarın üzerinden geçirelim de buradan çıkalım."

Başımı sallayıp Mia'ya doğru işaret ediyorum. "Önce sen git."

Tereddütlü görünüyor, ancak Rayne onu omuzlarına aldığı anda, tuğla duvara tutunmak ve kendini yukarı çekmek zorunda kalıyor.

"Storm diğer tarafta. Aşağı atla, o seni yakalar," diyor Rayne ve bir saniye sonra kadın tam olarak söyleneni yapıyor.

Omzumun üzerinden sessiz geceye bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Silah sesleri kesildi ve bunun rahatlatıcı olup olmadığından emin değilim.

"Clara?" Rayne yumuşak bir sesle söylüyor.

"İyi olduklarından emin misin?"

Yakındaki dalların kırılması hepimizin dikkatini eve doğru çekiyor ve birkaç saniye sonra dört figür ortaya çıkıyor. Zihnimin parçaları birleştirmesi ve Ronan ile Damon'ın Tommy ve Ace'i silah zoruyla tuttuklarını anlamam birkaç saniye sürüyor ve midem bulanıyor.

"Görünüşe göre sende bize ait bir şey var," diye gürlüyor Ronan. Silahını Tommy'nin şakağına dayamış, ona doğru hareket etmek için can atıyorum ama kıpırdamadan duruyorum.

"Görünüşe göre bir şeylerden biri çoktan kaçmış," diye ekliyor Damon, gözleri Rayne'den Elijah'a geçip bana yerleşmeden önce. "Ama sanırım bir tanesi hiç olmamasından iyidir, öyle değil mi kardeşim?"

Tommy, "Onu hemen şu duvardan geçirin," diyor, gözleri öyle bir parlıyor ki, yemin ederim ruhumu yakıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Bırak gitsinler, ben kalacağım." Kelimeler ben daha sindiremeden dudaklarımdan dökülüyor ama beni kurtarmaya çalışırken ölmelerine izin veremem. Ve Mia'yı tanıyan, onunla ilgilenebilecek tek insanlar onlar. Onu kaçmaya ikna eden benken, bu dünyada yalnız kalmasını istemiyorum.

"Kesinlikle olmaz. Siktir git duvardan, Clara." Öfkeli sözlerini, Ronan yanına sert bir yumruk indirdiğinde acı dolu bir inilti takip ediyor. Vurulduğuna dair tek işaret çarpmanın etkisiyle çıkan hafif bir homurtu ve bunun ne kadar saçma olduğuna dair neredeyse kafamı sallayacağım. Biri bana böyle vursa, en az bir saat boyunca acı içinde yerde kıvranırdım. Muhtemelen iki.

Damon, "Pek itaatkâr değil," diye yorum yapıyor.

"Hayır, ama eminim onu iyi bir oyuncak bebek olması için eğitebiliriz."

Tommy'nin hırıltısı karanlık ve ilkel ve bana asla zarar vermeyeceğini bilmesem, bu ses muhtemelen bir adım geri çekilmeme neden olurdu, ama bunun yerine, beni neredeyse kesinlikle yakacak olan bir aleve doğru pervane gibi ona doğru ilerliyorum.

"Clara," diye uyarıyor.

Belime dolanan bir kol beni tekrar sert bir bedene doğru çekiyor ve başımı kaldırdığımda Rayne'in tüm varlığında titreşen bir öfkeyle bana baktığını görüyorum. Buradan canlı çıkarsak başım büyük belaya girecek, ama tek düşünebildiğim Tommy ve Ace'i de buradan çıkarmak, bu benim çıkamayacağım anlamına gelse bile.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

Rayne uzun saniyeler boyunca beni değerlendiriyor ve sonra tozluğumun kemerine bir şeyin girdiğini hissediyorum. Soğuk çelik tanıdık gelmiyor ama ne olduğunu biliyorum.

Hemen. Rayne bana bir silah ve bu işi sonsuza dek bitirmek için bir yol verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

OceanofPDF.com

TOMMY

T O orospu çocuğunun ellerini üzerimden çekmesi gerekiyor. Vücudunun değdiği her yer o kadar kaşınıyor ki derimi vücudumdan ayırmak istiyorum. Etimin altında sürünen böcekler acımasız ve tek şey Beni yerimde tutan geyik yavrum.

Bize yaklaştıkça, damarlarıma sızan korku daha da artıyor. Buradan gitmesi gerekiyor. Neden onu buradan çıkarmıyorlar?

Sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi yavaşça ilerliyor. Sanırım öyle. Kadınımın kimin elinde olduğunu anladıktan sonra yapabileceğim tek şey aileyi araştırmaktı ve bu iki pislik vahşi hayvanlara olabildiğince yakın.

Damon ve Ronan Lombardi'nin sabıka kaydı kelimenin tam anlamıyla bir mil uzunluğunda, ancak hiç suçlanmamış olmaları hiç de şaşırtıcı değil. Ailenin harcayabileceğinden çok daha fazla parası var ve tıpkı duyduğum her suç örgütü gibi kamu görevlilerine sağda, solda ve ortada rüşvet veriyorlar.

Rayne kollarını ona doladığında Clara "Bırak beni," diye tıslıyor, küçük bedeni Rayne'in çok daha büyük bedenine karşı savaşıyor.

Uzun süre ona bakıyor, onu değerlendiriyor ve sonra sanki dünyanın en kolay kararıymış gibi onu , bana ve kendi ölümüne doğru adım atmasına izin veriyor.

"Clara, hayır." Başımı sallıyorum, şakağıma bastıran soğuk çelik namlunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bu ilk kez silah zoruyla alıkonuluşum değil ve bunun heyecanı normalde panikten daha ağır basardı ama bugün değil, yavrum tehlikedeyken değil.

"Bırakın kendi kararlarını kendisi versin," diye homurdanıyor Ronan. "Sizler bunun için varsınız, değil mi? Kendilerine söyleneni yapmayan güçlü kadınlar?"

"Ailem hakkında bir şeyler mi okuyorsun, Lombardi?" Rayne soruyor, gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle kararmış.

"Sadece hafif bir okuma. Bizim kadar geçmişiniz yok, o yüzden dosyalarınızı incelemek çok uzun sürmedi." Omuz silkiyor ve silah hafifçe kalkıyor.

Clara benden sadece birkaç metre uzaklaşana kadar ölçülü adımlarla yaklaşıyor. İlk kez onu yaklaştırmak yerine kendimden uzaklaştırmak istiyorum ama bu onun güvenliği için ve bu her zaman benim önceliğim olacak.

"Ben buradayım. Bırak gitsinler."

Gözleri hâlâ hayalet görmüş gibi görünen Ace ile benim aramda gidip geliyor, ki sanırım öyle. Eğer bu kadar korku dolu olmasaydım, belki ben de onunla birlikte olurum.

"," diye emrediyor Ronan.

"Clara," diye uyarıyorum.

Eğer bundan kurtulursak, lanet olası bir haftayı yatağımıza bağlı, orgazm olmadan ve uzaydan görülebilecek kadar kırmızı bir kışla geçirecek.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve karanlık havuzlar nefesimi kesiyor. Sevgi, umut ve dehşet dolu. Ama hareket etmeyi bırakmıyor. Bakışlarımı tutabildiği kadar tutuyor ve sonra görüş alanımdan çıkıyor ve göğsümde saf bir panik oluşuyor. Hayır. Onu tekrar kaybedemem. Onu daha yeni bulduk ve bu bizim tek şansımız. Savunmalarını bir daha aşmamızın imkânı yok, bu da demek oluyor ki şimdi çıkmazsa asla çıkamayacak.

Damon kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Doğru kararı verdin," diyor ve Ace'i Rayne'e doğru itiyor.

Ronan'ın sıcak nefesi kulağıma geliyor ve boğazımda safra yükseliyor. "Merak etme Hart, ona çok iyi bakacağım."

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırıyor, ama o pisliği omzumun üzerinden atmayı ve kadının hakkında böyle konuşmaya cüret ettiği için lanet dilini koparmayı düşünemedim, iki yüksek sesli silah sesi sessiz geceyi dolduruyor.

Herkes hareketsiz, gözleri arkamda, ama ben acının beni yutmasını bekliyorum. Kafama sıkılan bir kurşun beni anında öldürmez mi? Öyle değil mi?

Ama sonra el çekiliyor ve sırtıma bastırılan beden yere düşüyor.

Ateş edenin o olup olmadığını anlamak için Damon'a bakıyorum ama o da yerde, acı dolu bir tıslama havayı doldururken elleriyle bacağını kavırıyor.

Ve sonra onu
gördüm. Yavru
geyiğimi.

Silahı havaya kaldırmış, gözleri korku ve rahatlama ile kocaman açılmıştı. Ve hiç bu kadar gurur duymamıştım. Elleri hâlâ Ronan'a doğrulttuğu silahın etrafında sabit duruyor ama Ronan acı içinde yerde kıvranıyor ve ona aldırış etmiyor.

"Buradan siktir olup gitmemiz gerek," diye bağıyor Rayne.

Adamın üzerine yürüyorum ve silahı Clara'nın elinden alıp hızla pantolonumun arkasına sokuyorum. "Başının büyük belada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor, onu kolumun altına almama ve kapıya doğru yönlendirmeme izin veriyor. "Anlamıştım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

OceanofPDF.com

CLARA

I birini vurdu. Tam olarak iki kişiyi. Ama öldürmek için ateş edemezdim. Yapabileceğimi düşündüm ama iş başa düştüğünde ve bir karar vermek zorunda kaldığımda, göğsüne ya da kafasına nişan almaya cesaret edemedim,

Onları neredeyse kesinlikle öldürecek olan iki yer.

Lombardi malikanesinin arkasındaki servis yolunda siyah bir minibüsün arkasına doluştuğumuzdan beri kimse tek kelime etmedi ve bunun için rahatladım. Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Son birkaç gündür yaşadıklarımı sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Silahın titreşimlerini hâlâ avuçlarımda hissedebiliyorum, az önce yaptığım şeyin sürekli bir hatırlatıcısı. Ama bunu yapmak zorundaydım. Ronan silahı Tommy'nin kafasına doğrultmuşken başka ne seçeneğim olabilirdi ki? Sevdiğim adamın öldürülmesine izin veremezdim.

Kelimeyi duyunca keskin bir nefes alıyorum. Aşk. Tommy gibi karanlık bir adamı nasıl sevebilirim? İnsan hayatına bu kadar az saygısı olan birini? Ama ben seviyorum. Daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmedim ama bir şekilde göğsümdeki ezici ağrının, o yakınımdayken karnımın çırpınışının, uzaklaşmaya çalıştığımda bile vücudumun ona doğru çekilmesinin nedeninin bu olduğunu biliyorum.

Küçük bir havaalanında duruyoruz, Saint James jeti bizi bekliyor. Jete sadece bir kez bindim, Wynter geçen yıl doğum günümde beni Los Angeles'a götürdüğünde, kalbimi acıtan sürpriz bir yolculuktu çünkü daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Farkına vardım ve uzun saniyeler boyunca boşlukta asılı kaldım. Bu aile beni kurtarmak için tüm kaynaklarını kullanmıştı. Ailenin neredeyse tüm erkek üyelerini beni almaya gönderdiler ve bunu hiç tereddüt etmeden yaptılar.

Çünkü önemsiyorlar. Ben sadece onların çalışanı değilim. Bana ne zaman ailenin bir parçası olduğumu söyleseler, bunda ciddiydiler.

"Fawn?" Tommy yumuşak bir sesle avucunu sırtımın küçük bir kısmına koyuyor ve ben de bu küçük temasa doğru eğiliyorum. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, Ace'in Mia'ya minibüsün arkasından yardım edişini izliyorum, onun gözleri perili, Mia'nın gözleri ise ondan başka bir yere bakmıyor.

"Hadi eve gidelim." Önce minibüsten iniyor ve beni dikkatlice kaldırıyor, vücutlarımızın birbirine değmesine asla izin vermiyor ve sonra beni uçağın merdivenlerinden yukarı çıkarıyor.

Dekor basit ama zarif, hepimiz için fazlasıyla yeterli koltuk var. Bu şeyle bütün bir NFL takımını uçurabilirsiniz ve yine de birkaç koltuk boş kalır.

"Yatak odasına gidiyoruz," diye anons ediyor Tommy.

"Kalkış için yerinizde olmanız gerekiyor," diyor ela gözlü, sarışın, küçük bir kadın. Mavi üniforması vücuduna bir eldiven gibi oturuyor ama burada olmaktan hiç memnun görünmüyor. Kişisel deneyimlerimden bu aile için çalışmanın iyi para getirdiğini biliyorum, bu yüzden neye kızdığını hayal bile edemiyorum.

"değil," diye karşılık veriyor Tommy ve beni koridordan aşağı itiyor.

Storm pencereye dayalı koltuğundan kıkırdıyor, gri gözlerinde bilmiş bir bakış var. "İyi şanslar, Clara."

"Odanın ses geçirmez olması iyi bir şey," diye ekliyor Rayne.

Yanaklarım alev almak üzere olduklarından emin olduğum noktaya kadar ısınıyor. Bu insanlar benim işverenlerim, Tommy duvarı aşmamı ve onu geride bırakmamı söylediğinde ona itaat etmediğim için kıcıma tekme yi yemek üzere olduğumu bilmeleri gerekmiyor ama bunu yapamayacağımı, Ronan Lombardi'nin karısı olarak çürümeme izin veremeyeceğinden daha iyi anladığından eminim.

Bir yanıt düşünmeden kapı arkamdan çarpılıyor ve kapana kısıliyorum. En iyi zamanlarda Tommy ile birlikte olmak vahşi bir hayvanla birlikte olmak gibidir, ama bu hiçbir zaman şimdiki kadar doğru olmamıştı.

Yavaşça etrafımda dönüyor, gözleri vücudumun her santimini tekrar tekrar geziyor, tek kelime etmeden beni değerlendiriyor.

"Tommy," diye fısıldıyorum.

"Kapa çenenin," diye tersledi. "Bugün çok dikkatsizdin Clara. O küçük numarayla kendini öldürtebilirdin. Ya silahta hiç mermi olmasaydı? Ya sen bunu yapamadan seni alsalardı? Ya seni kaybetseydim?" diye kükrüyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Tommy bana zarar vermeyecek, bundan eminim ama onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve korkmamak için kendimi tutmamalıyım.

"Özür dilerim. Ölmene izin veremezdim. Benim yüzümden değil." Gözlerim doluyor ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, onları kırpamıyorum. Uzakta tuttuğum tüm duygular üzerime çöküyor ve göğsümü yakacak kadar sert bir hıçkırık çıkarıyorum.

Bacaklarım altımda sallanıyor ve bir an için dizlerimin üzerine düşeceğimi sanıyorum ama sonra güçlü kollar beni sarıyor ve sert bir göğse doğru çekiliyorum.

Tommy beni dikkatlice kaldırıp yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına alıyor, elleri vücudumda rahatlatıcı hareketlerle dolaşüyor ve bana yalnız olmadığımı, beni bir arada tutmak için burada olduğunu hatırlatıyor. "Sen varsın, yavru. Her zaman yanımda olacaksın."

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kalıyoruz ve uçak yerden ayrıldığında elimde olmadan yüzümü göğsüne biraz daha gömüyorum. Ama o artık dokunuşumdan çekinmiyor. Hatta dokunuşuma doğru eğiliyor gibi görünüyor.

Dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdiriyor ve koyu renk saç tellerini omzumun üzerinden geçiriyor. "Cezalandırıldığını biliyorsun, değil mi?" diye gürlüyor.

Yarı gülüyorum ama sert göğsüne karşı başımı sallıyorum. "Biliyorum." "Şimdi mi istiyorsun yoksa eve döndüğümüzde mi?"

"Şimdi," diye fısıldıyorum. "Eve döndüğümüzde sadece seninle olmak istiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve ben yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Ülkedeki en etkili suç ailesinin iki üyesini vurduğumu düşünürsek, muhtemelen hâlâ tehlikedeyim ama belki de artık onunla kalmamı istemiyordur. Belki de beni evime geri götüreceğini ve yollarımızı ayıracağımızı söylemek istiyordur. "Şu anda tüm eşyalarını daireme taşıtıyorum. Snow ev sahibinle konuştu ve kontratından erken çıkmaya izin vermeyi kabul ettiler."

Başımı kaldırıyorum, kalbim göğsümde tekliyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü benden uzakta bir gece daha geçirmeyeceksin ve benim dairem seninkinden çok daha güvenli."

"Senin dairenden kaçırıldığımı unutuyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

Hırlıyor. "Everett şu anda güvenlik sistemimi güncelliyor. Ve seni neredeyse bir yıl boyunca takip ettiğimi ve her gece dairene zorla girdiğimi unutuyor musun?"

Bir kahkaha atıyorum. Böyle başladığımızı unutmak zor, ama bazen onunla birlikte olmak o kadar doğal geliyor ki, belki de kalbim onun başından beri orada olduğunu biliyordu. Karanlığın içindeki bir gölge, beni sahiplenme vakti gelene kadar beni izliyordu.

"Sen benimsin küçük geyik yavrusu ve artık sana sahip olduğuma göre senden uzakta bir gece geçirmeyi reddediyorum."

"Tamam."

"Ve biz evleniyoruz."

Ona göz kırpıyorum, şaka yaptığına dair bir işaret arıyorum ama yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi bile yok. Adam ciddi. "Sanırım bunun hakkında konuşmalıyız..."

"Hayır."

"Tommy." İç çektim.

"Hayır, Clara. Benim yanıma taşınıyorsun ve evleniyoruz. Bu tartışmaya açık değil."

"Biz evlenemeyiz. Bir haftadır birlikteyiz." Tanrım, bir ömür gibi geliyor, ama gerçek şu ki, ilk seferimiz o kadar yakındı ki, neredeyse onun sikini hala içimde hissedebiliyorum. Tekrar onunla dolu olmak için can atıyorum.

"değil. Sen benimsin ve bu yüzden benim taşıyacaksın."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni göğsüne bastırıyor. "Mantıksız davranıyorsun."

"Etkileşimlerimizin hangi noktasında benim makul bir adam olduğum izlenimine kapıldınız?" Kaşlarını kaldırıyor.

Sanırım haklı. Bu noktaya kadar ilişkimiz pek alışlagelmiş değildi ve olan her şey kısmen beni tutan adamın acımasız ve inatçı olmasından kaynaklanıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Evliliğe hazır mıyım bilmiyorum, Tommy." "Sorun değil. Ben ikimiz için de yeterince hazırım." "Bu işler böyle yürümez."

Omuz silkip ayağa kalkıyor, ayaklarımı yere koyuyor ve ben yönümü bulmaya çalışırken beni sabit tutuyor. Düşmeyeceğimden emin olduktan sonra, avuçlarım yumuşak şilteye gömülmüş halde yatağın kenarına eğilene kadar sırtıma bastırıyor. "RIA'nı ne zaman değiştireceksin?"

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden?"

"Sadece bir an önce aldırmanın daha iyi olup olmayacağını anlamaya çalışıyorum."

"Bunu neden yapalım ki?"

Dudaklarının her bir köşesini çekiştiren bir sırıtışla bana bakıyor. "Çünkü seni bebeklerimle doldurmak istiyorum, böylece artık doğum kontrolüne ihtiyacın kalmayacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70

OceanofPDF.com

TOMMY

A Onu kurtardıktan bir saat sonra bütün bunları onun üzerine yıktığım için bir pislik miyim? Evet. Ama ağızımdan çıkan tek bir kelimedenden bile pişman mıyım? Kesinlikle değilim.

Clara benimle evlenecek ve bebeklerimi taşıyacak. Fikrimi değiştirecek hiçbir argüman sunamaz ama omzunun üzerinden bana bakarken yüzündeki şaşkınlık çok sevimli.

Başparmaklarımı taytının bel bandına geçiriyorum ve külotuyla birlikte aşağı çekiyorum. Ellerimi ipeksi yumuşaklıktaki teninde gezdirirken görebildiğim tek şey mükemmel poposu. Kahretsin, çok güzel.

"Tommy, bence gerçekten biraz yavaşlamalıyız." Sesinde, oraya koymaktan nefret ettiğim bir korku var, ama küçük yavrum hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen kararın kendi elinden alınmasına ihtiyaç duyduğudur. Her şeyi fazla düşünüyor ve bu bazen iyi bir şey olsa da, çoğu zaman onun zararına oluyor.

Bu da o zamanlardan biri.

Avucumu onun mükemmel kıkına vuruyorum ve yüzeye çıkan kırmızı iz karşısında inliyorum. "Hayır."

"Sadece-" Kıkına iki tokat daha indiğinde kesildi ve bir nefes tısladı.

"Benim için iyi bir kız olacaksın ve cezayı çekeceksin, değil mi Clara?"

Çarşaflara başını sallıyor, ben üç darbe daha indirip ısıyı içine çekerken ellerini yumuşak kumaşa sokuyor. "Evet, iyi bir kız olacağım."

"Ve sen de kendini geleceğimizden vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeçeceksin, değil mi?"

Tereddüt ediyor ve her biri bir öncekinden daha sert olmak üzere art arda dört tokat yiyor. "Evet, lanet olsun evet, duracağım."

Gülümsüyorum ve yanaklarını hafifçe okşuyorum. Avuçlarımdaki teni sıcaklık ve onu hissetmekten zevk alıyorum. Kahretsin, o kadar mükemmel ki. "Aferin kızıma."

Hızlıca pantolonumu çıkardım ve sikime birkaç sert vuruş yaptım. Tanrım, onun için yanıp tutuşuyorum. Onun sıkı sıcaklığının içine girmeyeli çok uzun zaman oldu ve bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu kadar kötü bir şekilde etrafıma sarılmasına ihtiyacım var.

"Tommy," diye sızlanıyor Clara.

"Benim pis kızımın sikime ihtiyacı var mı?" "Evet," diye nefes alıyor.

"Nazikçe sor."

"Lütfen, Tommy. Lütfen sik beni." Nefes nefese beni kendime getirdi ve boğazından bir çığlık çıkararak amına sonuna kadar girdim.

Ve onun gittiğini fark ettiğimden beri ilk kez kendime gerçekten nefes alma izni veriyorum. İçimdeki öfke ve panik kaybolmaya başlıyor ve onun yerine görebildiğim tek şey kadını oluyorum. "Tanrım, Clara."

"Lütfen, Tommy. Siktir," diye haykırıyor ben ona tekrar tekrar sokarken. Çok sert davranıyorum, özellikle de onu ısıtmadığım için, ama şu anda ikimizin de sert ve kirli olmaya ihtiyacı var. Birbirimize sahip olduğumuzu ve hiçbir şeyin bizi bir daha ayıramayacağını hatırlamamız gerekiyor. Çünkü onu hayatım pahasına, kalbimin her atışıyla koruyacağım, onu güvende tutacağım.

"Küçük fahişemin onu daha sert becermeme ihtiyacı var mı?" "Evet, lütfen sik beni."

İlkel bir hırıltı boğazımı tırmalıyor ve kalçalarını cezalandırıcı bir şekilde kavriyorum. Zapt etmeye çalıştığım şeytan yüzeye çıkıyor ve kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum, ona o kadar hızlı ve sert pompalıyorum ki tenimizin çıkardığı tokat sesi müstehcen ama umurumda değil. Onu çılgınca beceriyorum, güzel amını döllerimle doldurmaya odaklanmış durumdayım.

Omurgamın dibindeki karıncalanma beni yaklaşan salıverilmem konusunda uyarıyor ve hızla etrafına uzanıp klitorisini sert geçişlerle ovuyorum. "Hemen şimdi benim için gel, Clara," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna karşı. "Benim için iyi bir fahişe gibi gel."

Kelimeler onu uçurumun kenarına sürüklüyor ve daracık amcığı sikimin etrafında nabız gibi atarak beni saniyeler içinde uçurumun kenarına sürüklüyor. Kalçalarım kendi istekleriyle ona girip çıkarken siyah noktalar görüşümü dolduruyor.

Sırtına doğru eğildim ve boynuna bir öpücük kondurdum. İkimiz de nefes nefeseyiz, onu dikkatlice kaldırıp yatağa yerleştirirken, hâlâ sert olan sikimi yerinden oynatmamaya dikkat ederek umutsuzca nefeslerimizi tutmaya çalışıyoruz. Rasyonel olarak, tohumumun kök salmayacağını bilsem bile, yine de mümkün olduğunca uzun süre benimle dolu olmasını istiyorum.

Onu kendime doğru sıkıca çekiyorum ve memnun bir iç çekiyorum. "Beni dehşete düşürdün, geyik yavrusu."

"Biliyorum. Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Bunu bana bir daha asla yapma. Kendini asla tehlikeye atma."

"Yapmayacağım," diye söz veriyor.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Tek ses düzensiz nefes alış verişlerimiz ve jet motorlarının hafif uğultusu. Hayatımda ilk kez birinin dokunuşu beni panikletmek yerine sakinleştiriyor ve bu da ona olan ihtiyacımı ve onu mümkün olan her şekilde benim yapma kararımı onaylıyor.

"Seninle evlenirim," diye fısıldıyor Clara sessiz odaya. "Ama henüz çocuk yapmaya hazır değilim. Hiç çocuk sahibi olacağımı düşünmemiştim ve birlikte olmanın ve kariyerimin tadını çıkarmak için biraz zaman istiyorum, sonra ikimiz de hazır olduğumuzda istediğin kadar çocuk yapabiliriz."

Uzlaşma adil. Kabul etmemeyi tercih etsem bile, ilişkimizin iki yönlü bir yol olması gerektiğini kabul ediyorum. "Tamam. Evleneceğiz ama çocuk yapmayı erteleyeceğiz."

"Ve daireni boyuyorum. Siyah duvarlar yüzünden içeride biri gömülü olabilirmiş gibi görünüyor."

Kıkırdıyorum ve boynunun arkasına nazik bir öpücük konduruyorum. "Sen nasıl istersen."

Ciddiyim çünkü Clara bana ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi verdi ve bunun için, eğer isterse ona tüm dünyayı veririm.

BÖLÜM 71

OceanofPDF.com

CLARA

W Tommy beni çırılçıplak soyup yatağa bağlamadan önce dairemizin n kapısından tam olarak üç nokta iki saniye geçmiştik. Ve sonraki haftayı böyle geçirdim. Tommy beni Her bir yüzeyde, hayal edebileceğim her pozisyonda ve beni o kadar çok boşalttı ki amım gerçekten kırılmış hissetti.

Tommy'nin sikinin deliklerimden birine saplanmadığı nadir anlarda Mia'nın durumu ve Lombardi meselesine nasıl yaklaşacağımız hakkında güncel bilgiler alıyorduk. Storm birkaç gün önce Salvatore'la konuştu ve bizi kurtarmak için izledikleri yol için özür diledi. Meselenin üzüldüğünü syleyemesem de, sonuçtan yeterince memnun görünüyordu ve ikimizi de bir daha geri almaya alışmayacaklarını kabul etti. OĞullarının kendilerini vuran kadınla evlenmek istememesiyle ilgili bir şey.

Storm bu özel bilgiyi aktardığında Tommy'nin gözlerinin sapkınlık ve ateşle parlaması boğazımda kıkırdamalara neden oldu ve birkaç dakika sonra Tommy onu tekrar vurmamı istiyordu. Biraz kafayı yemiş olabilirdi ama başka türlü olmasını istemezdim.

Mia zgr bir kadın olarak hayata alışmaya çalışıyor ama Ace onu korkutmadan nasıl yaklaşacağını bilemiyor. Yeni hayatına alışması için bir süreliğine Tommy ve benimle kalmasının daha mantıklı olacağını söylediğimde Ace kafamı ısırđı ve Tommy de bana saygısızlık ettiği için telefonu yüzüne kapattı.

Ama Tommy'nin ilk ortaya çıkışından bu yana ilk kez her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok ve Everett ile Ace'in kaç taşın altına baktığının da bir önemi yok gibi görünüyor. Ben gtrldĞmde nereye gittiğini tam olarak tespit edemiyorlar.

Florida'da. Sanırım Tommy'nin eline geçerse ona ne yapacağını biliyor ve Lombardis'le anlaşması bittiğine göre artık günlerinin sayılı olduğunu biliyor.

Bu sabah kramplarla ve regl belirtileriyle uyandığımda rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim ama Tanrım, şu anda minnettar hissediyorum.

"Regl dönemindeyken de seni sikeceğimi biliyorsun, değil mi?" Tommy bana bir ısıtma yastığı uzatırken sırtıyor ve yastığı karnımın alt kısmına koyduğu anda rahatlayarak iç çekiyorum. Bu iyi bir şey.

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim."

İçimi çekiyorum ve kanepenin arkasındaki halıyı üzerime çekiyorum. "Hayır, . Beni ve zavallı vajinamı biraz dinlendireceksin, üç beş gün sonra her yerim kanamaya başladığında tavşanlar gibi sevişmeye devam edebiliriz."

Kıkırdıyor ve kanepenin etrafına geliyor. Yastıklardan birini diğer ucundan alıp beklemediğim bir şefkatle arkama yerleştiriyor ve bacaklarımı kaldırıp kucağının üzerine koyarak yerine oturuyor.

"Orgazmın kramplara iyi geldiğini duymuştum." "Hayır."

Gözlerini deviriyor. "Peki."

Yüzündeki gülümseme hâlâ yersiz görünüyor ama olmamalı. Birlikteyken sık sık bu kadar mutlu görüldüğünde değil. Ayrıca, gülümsemesi kalbimdekiyle eşleşiyor. Tommy beni hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ediyor ve ona karşı hissettiklerimle neden sürekli mücadele ettiğimi bilmiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, başka bir insana hiç söylemediğim bu sözlerin altında sesimin çatlamayacağına güvenemiyorum.

Derin mavi gözleri bana dönüyor ve uzun saniyeler boyunca nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu üç küçük kelimeyi birine ilk söyleyenin ben olacağımı hiç düşünmemiştim ama nedense onları durduramıyorum ve durdurmak da istemiyorum. Tommy'nin nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. Hayatı boyunca çok kırılmış olan bu adamın artık birbirimizi bulduğumuza göre kendini bütün hissetmesini istiyorum.

Onunla bir hayat istiyorum. Bir gelecek. Bir evlilik. Bebekler. Hepsini istiyorum. Ve biliyorum ki o da bunları benimle istiyor.

"Fawn," diye başlıyor ve ben kendimi reddedilmeye hazırlıyorum. "Beni amından kovduktan hemen sonra bu sözleri söylemenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Beni bu kadar sık suskun bırakmayı nasıl başarıyor?

Bir an yanımda oturuyor, bir an sonra vücudu bedenime yapışıyor, yoğun gözleri bana hâlâ yabancı gelen bir hayranlıkla bakıyor. "Seni soğuk, ölü kalbimin her atışıyla seviyorum, küçük geyik yavrusu. Seni ilk gördüğüm andan beri aldığım her nefes senin içindi ve hayatımın geri kalanında aldığım her nefes sana ait olacak."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve hiç düşünmeden öpücüğüne karşılık veriyorum, ona üzerime çöken tüm umudu, sevgiyi ve korkuyu veriyorum. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Beni bu kadar çok seven, tüm hayatı benim için olan bir erkeğe sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Ve onun yanımda olmadığı bir hayatı asla düşünmek istemiyorum.

Öpüşmeyi kesiyorum ve düzensiz bir nefes çekiyorum. Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyor ve ben buna kızmıyorum.

"Evlen benimle," diye fısıldıyor, nefesi yanağımda gezinirken boynuma nazik öpücükler konduruyor.

"Yapacağımı söyledim zaten."

"Hayır. Hemen evlen benimle. Hadi adliyeye gidelim. Gün bitmeden Clara Hart olmanı istiyorum."

Yeni isminin dudaklarından dökülmesi kalbimi durduruyor, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ne yaptığımı anlayamadan başımı sallıyorum.

"Tamam."

Bir saniye sonra beni koltuktan sürükleyip dolaba itiyor. "Bir saat içinde gidiyoruz."

Ancak arabaya bindiğimizde şüphe düşmeye başlıyor.

Ne halt ediyorum ben?

Bugün evlenemem, beni evlendirecek kimsem yokken ve kimseyi davet etmemişken olmaz. Tanrım, Wynter onsuz evlendiğimi öğrenirse beni öldürür. Ona Tommy'yle nişanlandığımızı söyleme fırsatım bile olmadı çünkü beni çıkarmadı ve bu en iyi arkadaşınıza telefonda söyleyeceğiniz türden bir şey değil.

Yüzüklerimiz yok, gelinlik giymiyorum, evlilik cüzdanı düzenlemedik. Bunu yapamayız.

Tommy'ye bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamış bile. "Artık geri adım atmak yok, küçük geyik yavrusu."

"Bunu yapamayız. Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Tanrım, ihtiyacımız olan hiçbir şey yok. Evlilik cüzdanımız bile yok!" Şimdi bağıyorum, göğsümdeki panik beni bunaltıyor. Onunla evlenmekten korktuğumu sanmıyorum çünkü korkmuyorum, ama tüm hayatınızı kaçarak geçirdiğinizde, bırakın sizi takip eden adamı, biriyle yuva kurmayı hayal etmek bile zor.

"Evlilik cüzdanımız var," diyor basitçe.

Aklımı başıma toplamadan önce bir dakika boyunca onu sorgulayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Nasıl olur da evlilik cüzdanımız olur?"

"Chicago'ya döner dönmez bir tane için başvurdum." "Bunu ikimizin de imzalaması gerekmiyor mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet."

"Ama ben hiçbir şey imzalamadım." "Hayır."

"Tommy," diye bağırdım.

İç geçiriyor ve elimi yaralı elinin arasına almadan önce bana bakıyor. "Gergin olman normal ama bu gerçekleşiyor. Bu konuda kendini telaşlandırmanın bir anlamı yok."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum ve etin yumuşak yastığını kemiriyorum. O haklı. Tabii ki haklı. Her gelinin sinirleri gergindir, ama en azından koridorda yürüyecekleri ve hayatlarının geri kalanını diğer kişiyle geçireceklerine dair dünyaya söz verecekleri gerçeğiyle başa çıkmak için zamanları vardır.

Elini rahatlatıcı bir jestle benimkine doluyor ve adliyenin önüne geldiğimizde sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Tommy kapısını itip açmadan ve arabanın benim olduğum tarafına doğru koşmadan önce, "Orada kal," diye emrediyor.

Kapıyı açıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor, yavaşça vücudumu bir kez daha inceliyor. Sahip olduğum tek beyaz elbiseyle, bir hevesle aldığım orta boy dar bir elbiseyle gardıroptan çıktığımda, düğünün canı cehenneme diyeceğini ve günün geri kalanını beni becererek geçirebilmek için üzerimden yırtıp atacağını düşünmüştüm ve şu anda da aynı titreşimi alıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, mükemmel bir şekilde dikilmiş kömür rengi takım elbisesi ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istememe neden olan siyah papyonuyla görüldüğünde de aynı tepkiyi vermiştim. Tanrım, bu adam benim kocam olacak.

Bana elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Hazır mısın, küçük geyik yavrusu?"

Önce ona, sonra da Saint James ailesinin yanı sıra Ace ve Mia'nın yüzlerinde geniş bir gülümsemeyle ön kapıda durduklarını fark ettiğim adliye binasına bakıyorum. Bir yıl önce bana hayatımın bu noktaya geleceğini söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Ama yine de, hayatın her zaman en az beklediğiniz yolu sunmak gibi komik bir yolu vardır.

Elini tuttum ve sıktım. "Ben hazırım."

OceanofPDF.com

EPILOgUE

OceanofPDF.com

TOMMY

BEŞ YIL SONRA

Clara'nın sıcak bedeni benimkine kıvrılmış, huzur içinde uyurken nefes alıp veriyor. Bir saat önce yatağa girdim ve hemen beni aradı, sanki uykudayken bile orada olduğumu biliyordu.

Rayne ve ben artık ikimiz de infazcı konumunda olduğumuz için eskisi kadar geç saatlere kadar çalışmıyorum ama o geceler evde eşim ve çocuklarımla olmak için can attığım geceler.

Clara hayatıma girmeden önce, kendimi asla bir yuva kurmuş olarak görmüyordum. Aslında otuz yaşına gelmeden öleceğimden emindim ama hayatın benim için, ikimiz için de başka planları vardı. Birlikte iyileştik, büyüdük ve bir aile kurduk.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve onu kendime doğru çektim, kollarımla sarıldım, ta ki benden kaçamayacağına emin olana kadar. O söylemeden önce hamile olduğunu biliyordum ve birinin babası olma fikri karşısında kör edici bir panik hissetmeyi beklerken, hayatımda ilk kez mutluydum. Çünkü sonunda doğru bir şey yapıyordum. Hem benim hem de Clara'nın bir parçası olacak küçük bir varlığın dünyaya gelmesine yardımcı oluyordum. Bana söylemekten çekiniyordu çünkü bebek planlı değildi. Evlendikten birkaç ay sonra RIA'sı başarısız olmuştu ve bana bekleme sözü verdirdikten sonra kızacağımdan endişeleniyordu.

Ama çok mutluydum.

Bana söyleme cesaretini topladığında, çoktan bir ev almış, saçma sapan bir güvenlik sistemi kurmuş ve elime geçen her şeyi bebek korumalı hale getirmeye başlamıştım.

Küçük kızımız Willow Anne Hart doğduğunda Clara'ya yeniden aşık oldum ve bir yıl sonra oğlumuz Caleb James Hart dünyaya geldiğinde küçük ailemiz tamamlanmış oldu.

Yol boyunca bir yerlerde beni tekrar bir araya getirdiler. Artık dokunmaktan çekinmiyorum. Dokunmak için can atıyorum. Sadece en sevdiğim üç kişiden, ama yine de bu bir gelişme.

"Çok sesli düşünüyorsun," diye mırıldanıyor Clara yastığına doğru ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Üzgünüm, küçük geyik yavrusu, uykuna geri dön." "Bu gece nasıl geçti?" Esniyor.

"Yani Storm'un pembe oje sürdüğüm için bana bok atması dışında mı?" Alay ediyorum. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Sessiz odayı bir kıkırdama dolduruyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ama sesindeki gülümsemeyi engelleyemiyor ve doğrusu, öğleden sonra kanepedeki uykumdan uyandığım anda pembe tırnakları fark ettim, ama Willow ve Caleb'in sessizce gülüp bir şey söylememi beklemelerini görünce, dışarı çıkmadan önce çıkarmaya kıyamadım.

Dediğim gibi, eskiden olduğum adam değilim. Hâlâ yaşamak için insanları öldürüyor ve bir sonraki nefesim gibi kan istiyor olabilirim ama bu çatı altında uyuyan insanlar için yapmayacağım şey yok, buna mafya patronumla pembe oje sürerek işe gelmek de dahil.

"Bana yalan söylüyor, değil mi küçük yavru?"

Başını göğsüme doğru sallıyor. "Tabii ki hayır. Bu benim kurallarımdan biri."

Bir sonraki nefesini alamadan onu sırtüstü çeviriyorum, ellerini ellerimin arasına alıp yatağa bastırıyorum. Ağırlığımı onun üzerine yerleştirir yerleştirmez nefesimi bıraktım. Bu gece dışarıda olduğum süre boyunca onu tuttuğumu fark etmemiştim.

Çünkü Clara'nın kollarımda olması eve dönmek gibi bir şey. O benim hayatım, yaşama sebebim ve bana çocukken hayal etmeyi bile düşünmediğim bir hayat verdi.

Benim gibi bir adam sonsuza dek mutlu olmayı hak etmiyor, ama bu kadını hayatımın geri kalanında her gece kollarımda tutabileceğim anlamına geliyorsa onu çalmaya hazırım.

TEŞEKKÜRLER

Kopmuş Bağlar'ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım yerleşik seri katilimizi benim onu yazmayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir!

Merak ediyorsanız, Ace ve Mia'nın bir kitabı olacak, ancak şu aşamada ne zaman yayınlanacağından emin değilim. Doc'un da hikayesi anlatılarak Tainted Love serisinin üç kitabı tamamlanacak.

Eğer Kopmuş Bağlar'ı , Amazon, Goodreads, Sosyal Medya, posta güvercini gibi mecralarda yorum yaparsanız benim için dünyalara bedel olur.

Yayın tarihleri ve gizli parçacıklar da dahil olmak üzere gelecekteki projelerin ön gösterimleri için beni sosyal medyada takip edebilirsiniz!

OceanofPDF.com

AYRICA MONTANA FYRE TARAFINDAN

OceanofPDF.com

FOREST FALLS (KOLEJ HOKEYİ ROMANTİZMİ)

Bahis

Uçuş

Dövüş

İhanet

OceanofPDF.com

FROST NDUSTRIİ ES (DARK MAFİ A ROMANCE)

WynterÖlüsü

'İşıldadığında in

Kar Yağar

Fırtınadan Önce

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

